

AZ EGYEZSÉG

MAKAI BÁLINT

Írta: Makai Bálint

Bóritó: Chris Coves

Egy új élet

Marietta az óráját nézte. Hajnali háromnál álltak a mutatók, de nem a pontos idő érdekelte. Magában számolt visszafelé. Nyolc perc telt el az utolsó fájás óta. Még egy perc.

Az alhasához kapott, a görcstől akaratlanul összehúzódott. Azt mondták neki, hogy olyan lesz, mint egy menstruációkor. *Tévedtek, nagyon is. Ez sokkal rosszabb volt.* Marietta a férjére nézett, aki néha nagyokat horkantva békésen aludt a takaró melege alatt. Nem volt szíve felkelteni, de muszáj volt: már három órája tartott ez a gyötrő hullámvasút.

– Illés, szívem. – Lágyan megbökte férje vállát. – Hahó, picim. – Megrázta őt, akár egy fát.

– Mi...mi van, mi történt? – Marietta szinte látta, ahogy férje szeméből homokszemekként folyt ki az álom.

– Nem akarlak megijeszteni, de eljött az idő.

– Az idő?

– A fájások már egyre sűrűbbek és ez már egy jó három órája tart.

– Ó, értem, értem, persze. – Illés felpattant, megrázta a fejét, odasétált a szobainashoz, és kezébe vette a nadrágot. Próbálta felhúzni, de sokadik próbálkozásra sem

sikerült beledugni a lábát a nadrágba. Az utolsónál még el is csúszott, mintha jégen próbált volna egyensúlyozni.

– Szívem, azért összetörni nem kell magad. – mosolygott férjére, aki nagy nehezen felhúzta magát az ablakpárkányba kapaszkodva.

– Nem, nem, menni kell. Ha idő van, akkor idő van.

– Az orvos megmondta, hogy ilyenkor azért még van pár óránk. Miért nem mész inkább le, és iszol egy kávé?

– Igen, talán ez egy jó ötlet.

– Hát persze, hogy az. – Megérintette Illés arcát. Borostái finoman szúrták az ujjbegyeit, miközben egy lágy csókot adott az ajkára. Egy gyengéd érintéssel a karján engedte útjára férjét le a konyhába.

Marietta odasétált a fotelen heverő táskához, amelyet már hetekkel ezelőtt telepakolt. Elhúzta a cipzárt és még egyszer ellenőrizte, hogy minden benne van-e. Magában lefuttatta a listáját: törölközők, három váltásruha, több palack víz, zsebkendő, WC papír, betét, alsónemük...

– Istenem! – Meg kellett támaszkodnia a fotel karfájába. A görcs villámként csapott belé, felperzselve a méhében mindent. Mintha valami követte volna a villámlást. Lenyúlt a combjához és nedvességet érzett. *Az idő még hamarabb jött el.*

Marietta egy mély lélegzetet vett, rászorított a karfára és felrántotta magát. Gyorsan összehúzta a cipzárt, és a kezébe vette a táskát. Elindult a konyha felé, de egy újabb villámcsapás érte az ajtóban. Térde megremegett, ám újra vett egy mély levegőt és megindult a lépcső felé. Már a

felénél járt, amikor újra fellángolt az alhasa. A kezéből is elejtette a táskát, amely kavicsként lekacsázott a lépcsőfokokon. *Nem, még nem. Ki kell bírni, egészen a kórházig. Nem születhet itthon.* Egy újabb mély lélegzet, aztán Marietta letipegett a maradék fokokon, és felvette a táskát a padlóról.

– Minden rendben van? – kérdezte Illés, kezében egy csésze, frissen gőzölgő kávéval.

– Nem akarlak siettetni, de elfolyt a magzatvizem.

– Hogy micsoda? – Illés lehúzta a csészét. Kiragadta Marietta kezéből a táskát, megfogta felesége kezét, kirohant a bejárati ajtón és már nyitotta is az autó csomagtartóját. Feleségét szinte bereptette az anyósülésre. Gyors kattánás a biztonsági öveken és Illés már nyomta is a gázpedált.

Egy jobb kanyar, utána egy éles bal. Dudával kísért előzés az egyirányú utcában, amit rögtön követett egy másik. Marietta látta a jobb oldali visszapillantóból, ahogy a biciklis kecsesen kinyújtotta középső ujját. Ránézett a kilométerórára, ami kilencvenet mutatott. Városon belül.

– Szívem, életben szeretnék azért eljutni a kórházba.

– Marietta, te is tudod, hogy kórházban kell megszületnie. – Illés újra rátenyerelt a dudára. – Haladj már! – Épp egy Trabant mellett száguldottak el, ami kénytelen volt feldönteni a járdára helyezett szemeteskukát.

– Igen, tudom. Tudom, külön kiemelték, ott volt a papíron, hogy el kell kerülni a legkisebb hírverést is, szóval...

– Ne ezen rágódj most. Már megbeszéltük ezt.

– Persze, persze, tudom én, csak...Á! – Marietta alhasába újra belecsapott a villám. – Sz-szívem, – Marietta szinte összepréselte ajtó kapaszkodóját – Talán mehetnénk még gyorsabban. – Illés ránézett feleségére, nyelt egyet, a kilométeróra pedig felpörgött egészen százhuszig. Ez nem segített az égő, feszítő húzásnak odalent, de be kellett érni, és ezt jól tudta Marietta.

Egy gyors mélyet be, aztán ki, még egy mélyet be, majd ki. A levegővétel ritmusa beleégett Marietta tüdejébe. Valamennyit segített, hacsak annyit is, hogy nem a fájdalomra, hanem a légzésére koncentrált. Az összehúzódások egyre gyakoribbak voltak, talán már négypercesek lehettek, de Marietta csak találgatni tudott. Nézte a sebességet, aztán a kocsi órájára pillantott, majd a GPS-re, amin piros pontként jelentek meg a térképen. *Egy gyors be, majd ki.* Még ötszáz méter volt hátra. Egy újabb mennydörgés, talán az eddigi legerősebb. Marietta egész teste megfeszült, mintha egy egész hegyet kellett volna megtartania.

Még négyszáz méter. Még háromszáz. Kipillantott az ablakon. Egy mókus ugrott át az ablakpárkányra a közeli fáról. Még kétszázötven méter.

– Ott vagyunk már? – ordított Marietta.

– Igen! – Illés beletaposott a fékbe, amitől az autó megcsúszott a tegnapi esőtől még mindig nedves aszfalton. Marietta bevágta a fejét az üvegbe, de olyan volt, mintha csak egy hógolyóval dobták volna meg. *Odalent egy egész hóvihar tombolt.*

Illés kipattant az autóból és átrohant az anyósüléshez. Felkapta feleségét és két karjában vitte a kórház bejáratához. Belépve az automata ajtón elkiabálta magát:

– Orvos! Orvos kell! Hol van az orvos? – Marietta a fogát csikorgatta.

– Mi a gond, uram? – A recepcióról kilépett az egyik nővér.

– Szülni fogunk! Most! – Illés lerakta Mariettát. Két karja már nem bírhatta tovább azt a plusz tizennégy kilót, amit felszedett. Amint leértek a lábai, egy újabb görcs rántotta össze a testét. Érezte, ahogy a víz lecsorgott a lábán, egészen a talpáig.

– Milyen gyakoriak az összehúzódások? – kérdezte a nővér.

– Elég – vett egy mély lélegzetet Marietta –, elég gyakoriak. – Mutatott le a kórház padlójára.

– Ér-értem. – Marietta látta, ahogy a nővér szeme cseresznyévé kerekedik el. – Gyorsan, hozzanak egy tolókocsit! – Azonnal ott termett egy másik nővér, maga előtt tolva a kért eszközt. Marietta belezuhant a székbe, szinte hallotta, ahogy az egész szerkezet beleremegett. Elindultak a lift felé, fel a szülészetre.

– Ki az orvosa? – kérdezte háta mögött a nővér.

– Dr. Kármán.

– Azonnal szólunk neki. Ezt vegye fel. – A nővér Marietta kezébe nyomta a pöttyös kórházi köntöst. *Most tényleg arra akar célozni?*

– Úgy érti, itt?

– Hol máshol? Aranyom, mindjárt kibújik a gyerek, és nem hinném, hogy az utcai ruháját szeretné összevérezni. – Marietta megrázta a fejét és magában elmosolyodott. *Nem egészen így tervezte ezt az estét.* Egy újabb mély levegő vett, ki tudja, hányadikat ezen az estén, megemelte a csípőjét, de mintha egy bontógolyót kellett volna eltartania, benyúlt a nadrágjába és elkezdte lehúzni. A fájdalom addigra már folyamatossá vált, már nem villámcsapás, hanem lávafolyam folyt végig a testén.

– Kér-kérem. – Nézett hátra Marietta, közben a nadrág már lent volt. – Kaphatnék valamilyen fájdalomcsillapítót?

– Hogy fájdalomcsillapítót? Aranyom, mire hatna a szer, a gyerek már kint lesz. Különben is, nem érezné, hogy mikor kellene nyomni.

– Egy Algopyrin is elég lenne.

– Aranyom, nyugodjon bele, ez természetes szülés lesz. – Marietta nyelt egyet és Illésre vetett egy gyors pillantást, aki mosolyra húzta a száját. *Bezzeg neki csak ennyi volt: öt perc harminckilenc héttel ezelőtt. Picit sem fair.*

A lift ajtó kinyílt ott állt előttük vastagkeretes szemüvegében Dr. Kármán. Pont akkor sikerült a köntöst magára húznia.

– Hogy vagyunk, kedveském? – Marietta összeszorította az ajkait.

– Nem erre gondoltam, amikor azt mondtam a férjemnek, kipróbálnám a hullámvasutat.

– Legalább a humorérzéke megmaradt – mosolygott az ősz hajú orvos. – Nővér, kérem segítse fel a kisasszonyt egy ágyra.

– Úgy lesz, Kármán doktor. – A nővér betolta Mariettát egy szobába. Férje és a nővér segítségével nagy nehezen feltápaszkodott az ágyra és sikerült elfeküdnie. Alig pár percen belül Dr. Kármán is ott volt.

– Nővér, kérem, készítse elő a vizsgálótermet, addig megnézem, mennyire vagyunk tágak – mosolygott még mindig a szemüvege alatt a doktor úr, de Marietta legszívesebben lerúgta volna a fejéről azt a vastagkeretet. – Aha, aha, látom. Nővér! – kiáltott, fejét az ajtó felé fordítva. – Hagyja a vizsgálószobát, megyünk rögtön a szülőszobába. Kérem, inkább szóljon a szülésznőnek.

– Értettem doktor úr. – A nővér elviharzott, akárcsak a doktor úr, de szorosan követte őt Marietta, akit egy másik nővér tolt az ággal együtt.

A szülőszobában már ott volt a szülésznő és a nővér is, teljesen beöltözve. Úgy vették körbe szegény nőt, mint keselyűk a tetemet a szavannán. *Bárcsak véget érne már.* Illés fogta felesége kezét, amit lilára szorított Marietta, de

nem tágitott, nem szólt egy szót sem, csak tűrt. Férjét ki akarták küldeni, de ő ragaszkodott ahhoz, hogy mindenképp ott marad, bármi is történjen. Vitázni kezdett a szülésznő vele, de a doktor úr végett vetett ennek:

– Kérem, ne ezen vitázzon. A gyerek mindjárt kint van! Figyeljen rám Marietta. – Marietta tekintete a hang irányába tévedt. Belenézett Kármán doktor megfáradt szemébe, és nem is nézett máshová. *Tudta, eljött az idő, a pillanat.* – És most, nyomjon!

– Áá! – Az alhasa, csípője hűrként feszült meg, mintha egy egész kamiont kellene kipréselnie magából.

– Ez az, még egyet!

– Jól csinálod, drágám.

– Illés... – Marietta férjére görgette tekintetét. – most... inkább... kuss! Áá! – Marietta körmei belemartak férje húsába.

– Na még egyet!

– Istenem! – Egy újabb nyomás, egy újabb kamionnyi teher kipréselése, aztán valami mennyei zaj zökkentette ki Mariettát az agóniából. Sírás töltötte be a szobát.

– Gratulálok, fia született – szólalt meg Kármán doktor.

– Ügyes voltál szívem. – Illés egy csókot nyomott felesége homlokára. Marietta hátra döntötte a fejét a párnára és fűjt egyet. Egy egész életnyi teher jött ki a torkából.

– Nővér, kérem az ollót. Köszönöm. A köldökszínórnak akkor nyissz. – Marietta egy pillanatra

felnézett. A doktor úr vigyorgott, szüntelenül. Valahol magában örült, hogy őt választották. Még ilyenkor is tudott viccelődni. – Jól van akkor. Nővér, kérem hozzon egy törölközőt, és... Mi lenne ez? Nővér, ön is látja?

– Mi lenne ez doktor úr?

– N-nem, nem tudom. Ezt hogy nem vettük észre?

– Mi történik? – Marietta próbálta felemelni a fejét, de alig bírta. Csak a doktor úr és a nővérek arcát látta, de a maszk eltakarta nagy részüket.

– Te jó ég, mi lenne ez?

– Doktor úr, a karja. Az alkarja a gyerekeknek... mi lenne ez?

– Illés, mi folyik itt? – Marietta ordított, de férje nem válaszolt.

– Mit csináljunk, Kármán doktor? – kérdezte a szülésznő.

– Nem vagyok biztos... talán... meg kell vizsgálnunk, most. – s azzal a nővér és a szülésznő elhagyta a szobát.

– Mi van a gyermekemmel? Mit csinálnak vele? – Kármán doktor is elhagyta a szobát. – Illés, mit csinálnak a fiammal? Hová viszik a gyerekeket? Miért viszik el? Hova viszik a fiamat?

Egy boldog gyermekkor?

Megszólalt a csengő a bejárati ajtón, és kétszer kopogtak is. Marietta gyorsan levette a kötenyt magáról és odasietett a bejáratiajtóhoz. Belenézett a kukucskálóba és elmosolyodott. Már nyitotta is az ajtót.

– Ildi, de rég láttalak. – Megölelte rég nem látott barátnőjét.

– Marietta, édesem, hogy vagy?

– Picit fáradtan. Nem sokat aludtam és gáztűzhelyem is makacskodik. Na és te?

– Egészen jól. Aludni is jól aludtam, bár nekem nincsen gyerekem. Erről jut eszembe. – Ildi felemelte mutatóujját és elnézett a baljára. Marietta is ezt tette és észrevett egy póráz barátnője lábánál. – Rufusz, gyere picim. – A póráz megmozdult és egy kis boxer kölyök jelent meg az ajtóban, oda-vissza csapkodó farokkal. Alig lehetett hat hónaposnál idősebb.

– Jaj, Ildi – Marietta az arcát fogta –, nem kellett volna. A bulin csak hülyéskedtünk, hogy jó lenne egy kiskutya.

– Riri, kérlek. Tudom, hogy nem csak úgy mondtátok, különben is, a születőnapját kihagytam.

– Ildi kérlek. – Marietta még mindig az arcát fogta. – Nem is tudom, mit mondjak.

– Mondjuk egy köszönömöt és azt, hogy ez két születnapot is lefed. – kacintott Ildi.

– Köszönjük. – Marietta átvette a pórázt barátnője kezéből. A boxer azonnal két lábra ágaskodott és új gazdája szemébe nézett azokkal a nagy, őzike szemekkel. Marietta nem bírta ki, hogy nem simogassa meg. – Ádám, kicsim, van egy meglepetésem. – Fordult a ház felé. Kisvártatva a nappali boltíve felett megjelent egy kisfiú, akinek a szeme azon nyomban elkerekedett és suta léptekkel megindult a bejárati ajtó felé.

– Juj, egy kiskuta! – Két karjával átölelte a kölyköt, aki láthatóan örült neki és megnyalta kislátja fülét. – Ez nyedves. – nevetett Ádám, Marietta is elmosolyodott magában. Régóta nem érzett melegség öntötte el a szívét, ahogy nézte, ahogy kislátja átöleli ezt a szőrös kis élőlényt deformált kis kezével, ahogy aprócska ujjai belemarkoltak a bundás kis testbe. A boxert jól láthatóan nem zavarta, hogy Ádám más, hogy két alkarja sokkal szélesebb, mint egy normál embernek, hogy középső- és gyűrűs ujj közötti rész sokkal nagyobb, szinte, mint egy rá... De nem akarta folytatni gondolatmenetét, inkább csak próbálta kiélvezni a pillanatot.

– Mostantól a tiéd. – hajolt le hozzá Ildi.

– Ténleg?

– Úgy van fiam. Rajta, vidd csak beljebb a házba.

– De gyó! – Ádám már fogta a pórázt és betotyogott a nappaliba. A boxer farkok csóválva és nagyokat vakkantva követte a kisleányt.

– Ugye ráérsz egy kávéra?

– Azt hittem, meg sem kérdezed. – mosolygott Ildi és belépett a házba.

– Eszpresszó jó lesz?

– Tökéletes. – Marietta visszament a konyhába, bedobta a kapszulákat a gépbe és elindította a programot.

– És, hogy vagy?

– Picit fáradt vagyok.

– Ezt már mondtad. Úgy értem, hogy tényleg, hogy vagytok? – Ildi a fejével a nappali irányába intett.

– Nos, eddig úgymond semmi gond.

– Biztos? – Ildi felhúzta a szemöldökét.

– Nézd, nem fáj neki, tud vele rendesen enni, játszani.

– Nekitámasztotta magát a konyhapultra. Ildikó is így tett.

– Ennek örülök. És a gyerekek?

– Hogy érted? – A gép egy enyhe csippanással jelezte, hogy készen lettek az eszpresszók. Bódító kávéillat lepté be az egész konyhát.

– Nos, a többi gyerek mit szól Ádámhoz?

– Még nem mertem kivinni.

– Naa, ez a füjem volt. – Ádám nevetése és a boxer vakkantása kihallatszódott a nappaliból.

– Nézd, Riri, ezt nem kéne tovább halogatnod. – Marietta sóhajtott. – Nem akarok itt okoskodni, főleg úgy,

hogy eddig csak az unokahúgommal volt dolgom, de egyszer túl kell ezen esni. – Kortyolt egyet a kávéból.

– Igen, talán, egyszer.

– Szerintem picit túlaggódod az egészet. Másfél éves, ilyenkor kell elkezdeni a szocializációt. Manapság már sokkal befogadóbbak a gyerekek.

– Valóban úgy gondolod? – Marietta is ivott egy picit az eszpresszóból.

– I-igen, p-persze.

– Ez nem egy szeplő az arcon vagy piros szem. Ez nem egy picivel hosszabb láb. Ez, szóval ez... Ilyet még senki sem látott. – Marietta megrázta a fejét, de azon nyomban mosolyra húzódott a szája, amint megint meghallotta kisfia felhőtlen kacaját és a boxer vidám ugatását.

– Tudom, persze, de ha meg sem próbáljátok. Illés mit szól ehhez?

– Ő is ugyanolyan bizonytalan, mint én.

– Az orvos mondott amúgy valamit Ádámmal kapcsolatban?

– Nem, szóval, nem. – Marietta félrenézett. *Még, hogy az orvosok. Azok után, ami Kármán doktorral történt. De Ildi ezt nem tudhatja.*

– Hmm, picit fura ez, hogy még nem mondtak semmit.

– Igen, az, fur... – Egy fájdalmas nyüszítés zengte be a konyhát.

– Anu, Annu! – aztán Ádám sírása az egész házat. – Anu! – Marietta és Ildi egyszerre lökte el magát a konyhapultról és indultak el a nappaliba. Amikor beértek, a kávéscsészék egyszerre hullottak ki a kezükből, egyenest a frissen mosott padlóra.

– Uram, jó uram! Mi ez? – Ildikó sikított.

– Kisfiam... – Marietta szeméből vízeséséként kezdtek hullni a könnyek. Nem tudta felfogni, amit látott, nem akarta elhinni, hogy ez valóban megtörténik.

Ádám karjából, a könyökénél valami véres, valami fehér állt ki, egyenest a kis boxer tarkójába, ami mozdulatlanul lógott rajta, mint valamilyen hal a horgon. Marietta szíve a torkában tombolt, lába remegni kezdett, gyomra csomóba állt össze. *Miért pont velük történik ez?*

– Anu, anu! Mijez? Fáj! – Ádám szipogva kapkodta a levegőt.

– Ádám, Ádámka. – Marietta megrázta magát, és levetődött mellé, és próbálta megfejteni, mi is történhetett. Megérintette a véres, fehér valamit, amely első tapintásra csontnak tűnt. Végigvezette rajta két ujját, egészen kislátó könyökéig. *Ez belőle jött ki? Valóban, a fiából? Ez annak lenne a hatása?* Hirtelen Marietta körül visszhangzott minden: kislátó sírása, a kakukkos óra mutatóinak kattogása, barátnője jajveszékelése. Aztán megint megrázta magát. Összeszorította ajkait. – Ildi, Ildi, hozz segítséget! – Hátranézett, de barátnője sehol sem volt, pedig alig pár másodperce még hallotta őt. Visszanézett Ádámra, aki még mindig keservesen sírt, de az a fehér,

véres valami már nem volt sehol, csak a nyoma maradt ott a könyökénél és szegény Rufusz tarkójánál.

Marietta megnézte a kutyát, próbált valami szívverést kitapogatni, próbálta hallgatni a légzését, de semmi. Ránézett a szemére, amelyből a fény eltűnt, mintha lekapcsolták volna odabent a villanyt. Halott volt, ehhez kétség sem fért hozzá. Marietta nyelt egyet és a szívéhez kapott. *Miért kellett ennek történnie?*

– Anu, anu? A kisz... kiskuta miért nem ugrál? – Ádám lehajolt a boxerhez és elkezdte lökdösni az élettelen testet, de az persze nem reagált semmit, csak mozdulatlanul meredt előre. Marietta ökölbe szorította jobb kezét, ajkát még inkább összepréselte, és egy pillanatra behunyta a szemét. Vett egy mély levegőt, majd lassan kifújta.

– Gyere Ádámka. – Felkapta kisfiát és magához ölelte. – Nincsen semmi baj. Nincsen semmi baj.

– Fáj, anu. Fáj. – Ádámka egész teste remegett a könnyeitől.

– Nem lesz semmi baj.

– Kiskuta, nem mozog.

– Nem a te hibád. Nem a te hibád édes kis picikém. – Marietta egy puszit nyomott a felmelegedett fejecskéjére.

– Semmi baj. Csitt, édesem, csitt.

– Fáj, fáj. A karom.

– Nem tart sokáig. Nincsen semmi baj. – Marietta lassan elindult felfelé a lépcsőn, miközben lágyan rángatta kisfiát a karjában.

– Fáj...fáj...anu. – Ádám remegése kezdett enyhülni.

– Csitt, picikém, nyugalom. – Beért végre a gyerekszobába. Remegése még jobban csendesedett. Még tíz percig dédelgette, csitítgatta Ádámkát, míg végül elszenderült a karjában. Óvatosan odalépett a kiságyába és berakta őt a puha párnák közé, mintha csak egy tojás lett volna a kezei közt. Betakarta és egy pusztit nyomott a homlokára, miközben könnyeit megpróbálta visszatartani, de nem sikerült, egy pár csepp landolt a takarójára.

Fél ötöt mutatott a nappali fali órája. A bejárati ajtó mocorogni kezdett.

– Halihó, édesem. Megjöttem. – Illés lépett be az ajtón a munkából. – Édesem, mi történt? – Marietta egy félmosolyt próbált erőltetni az arcára, de a kezében lévő véres rongy miatt nehezen ment. Fújt egyet.

– Nos, történt valami. – Marietta tovább dörzsölte a padlót.

– De mégis mi? Kinek a vére van itt a padlón? – Illés letérdelt felesége mellé, de ő hallgatott. – Édesem, kinek a vére van itt? – Még mindig semmi válasz. – Édesem, kérlek válaszolj? Ugye, Ádámka jól van?

– Igen, ő... ő j-jól van.

– Édesem – Illés megfogta két ujjával felesége állát és felemelte arcát a szeméhez –, kérlek, mondd el, mi történt?

– Nos, Ildi itt volt a délelőtt. – Kénytelen volt megadnia magát, azoknak a barna szemeknek nem tudott ellenállni. – Hozott magával egy kiskutyát, egy kis boxert.

– Jaj, nem kellett volna.

– Én is ezt mondtam neki. Szóval, hozta Ádámnak.

– Gondolom a születésnapjára, ami csak pár hónapja volt.

– Igen, mondta is, hogy ezzel akkor letud egy jó pár ilyen alkalmat. – Marietta kicsavarta a rongyot és belemártotta a vizes vödörbe.

– És hol van a boxer?

– Nos, hát... – Marietta mélyen szívott az áporodott levegőből. Próbálta csendesíteni a szívét, próbált valahogy felkészülni arra, amit mondani készül. – A kis boxer vére van itt a padlón. – Kimondta, de ezzel még nem volt vége. *A neheze csak most jött.* – Valami történhetett és Ádám, szóval Ádám... – a hangja elcsuklott.

– Mi történt Ádámmal?

– Valami kijött a könnyökéből, valami fehér, kemény és... és a kiskutyába fűrődött. – Illés lehuppant a hideg padlóra. Marietta látta a szemében, ahogy az eddigi élet darabkái apró szilánkokra törnek szét. Akárcsak nála. Férje szórtlan maradt. – Édesem, Illés? Halló? – megbökte a vállát.

– Igen, figyelek. – Mintha egy álomból riadt volna fel, úgy nézett rá.

– Ez történt. Ildi kirohant, és az a fehér izé utána eltűnt, mintha ott sem lett volna. Pedig ott volt, láttam a nyomát a kutyán.

– Ádám most hol van?

– Fent van, még alszik.

– Jól van. – Illés felpattant és elindult a lépcső irányába. Marietta letette a rongyot és követte őt.

Illés megállt a gyerekszoba bejáratánál és nagyokat sóhajtott. Marietta hátulról átölelte őt. El sem tudta képzelni, mi járhatott férje fejében, de még inkább nem is akarta. *Elég volt most a saját gondolata.*

– A kiskutyát eltemettem a hátsó udvarnál.

– Köszönöm. – Férje megcsókolta Marietta kezét. – Szerinted ez ahhoz lehet köze?

– Nekem is ez jutott eszembe. Nem kellene elvinni egy orvoshoz?

– Orvoshoz? Nem emlékszel Kármán doktorra? Csak egy röntgent akart csináltatni és másnapra már nem tudott lábra állni.

– Igen, emlékszem.

– Külön kikötötték, hogy csak az általuk jóváhagyott orvosokhoz vihetjük.

– Ja, igen, abból van egy eddig. Egy gyerekorvos. És mi van a többi százzal?

– Majd lesz valahogy. Legalább az oltásokat megkapta, és... nos, legalább... – Illés hangja elcsuklott.

– Mondjad édesem.

– Nos, legalább él. Legalább elkerülte azt a betegséget.

– Igen, igen, ez is átfutott az agyamon. De milyen áron?

– Csak abban reménykedhetünk, hogy egy nap megérti majd.

– Igen. – Illés kibújt felesége öleléséből és bement a hálósobájukba. Marietta még maradt, aztán eszébe jutott valami. Lement a konyhába, kinyitotta az egyik szekrényt és kivett onnan egy dobozt. A dobozból kivett egy nyakláncot, amin egy kerek, arany medál lógott, közepére egy nyúl vésve. Még a nagymamájától kapta. A medál hátuljára ez volt írva, kis betűkkel, latinul: „*fortuna viam tuam comitetur*”. Azaz a szerencse kísérje utad.

Felkapta a nyakláncot és bement vele a gyerekszobába. Ádámka még mindig aludt. Leszedte a nyulat a nyakláncról és kisfia mellé tette, a kis, deformált keze mellé. *Mától a tiéd. Remélem, nagyobb szerencse kísér majd téged, mint engem.* Marietta még maradt, még élvezni próbálta azt a nyugalmat, amit a kis mellkas lassú fel-alá mozgása nyújtott neki. Szívének zaklatott rohanása átvette a szuszogás ritmusát.

– Pici angyalom. – suttogta Marietta és egy puszit adott Ádám homlokára, aztán lábujjhegyen kiment a szobából.

Marietta megtörölte a homlokát. Nem hitte volna, hogy a koncentrációtól ennyire meg tud izzadni az ember,

de azt sem gondolta volna, hogy egy úgynevezett hobbi ennyire le tudja fárasztani. Az üres vászonra alig került pár ecsetvonás, pedig annyira szerette volna, ha mai nap legalább sikerül a vázát lefestenie. Fújt egyet. Nem lehet ennyire szigorú önmagával, hisz alig két hónapja kezdett bele. Magában örült ennek a kis bosszúságnak, örült annak, hogy volt ideje erre is, hogy sikerült találnia pár szabadórát, amikor is unatkozhatott.

Valóban örült, hisz Ádám már egyre önállóbb lett és annak a furcsa balesetnek is már másfél éve. Azóta nem történt semmi. *Talán kinőtte, talán ennyi volt. Talán megfizették az árát.* Marietta belemártotta az ecsetet a narancssárgába, aztán a kékbe. Gyors mozdulatokkal elkeverte és belekezdett a váza körvonalába.

– Ez az, most menni fog – mondta magának, miközben megfeszített inakkal vezette az ecsetet a vászonon. A váza körvonala vonásról vonásra kezdett alakot ölteni. Újabb homloktörlés. Marietta bemártotta az ecsetet a vizes tálkába, aztán a feketébe mártotta. Jöhettek a motívumok, pontosabban a két alapvonal. Finom mozdulatokkal, több ecsethúzással alakította ki a két ívet. Felállt a székeből és egy picit távolabbra ment, hogy felmérhesse, mit is alkotott.

Nézte, mérte, arányosított. Pár perc ellenőrzés után jóváhagyta saját művét. *Jó lesz ez.* Visszaült és újra a feketébe mártotta eszközét, aztán jöhettek a rózsák a két alapvonal közé. Óvatosan kezdett neki, először a

szirmoknak, utána a szár a tövisekkel. Jól haladt, amikor az ecset megcsúszott a vásznon.

– Anyu, anyu! – Fentről jött, a gyerekszobából. Ádám zokogott. Marietta levágta az ecsetet a kezéből és rohant is a lépcső felé.

Mi lehet a baja? Mi történhetett? Ugyan most mi? Úgy sír, mint akkor... Marietta fejében cikáztak a gondolatok, ahogy futott fel a fokokon. Amikor végre elért a gyerekszoba ajtóhoz, nem akart hinni a szemének. Mintha egy meteor csapódott volna a fejének, alig bírt talpon maradni. *Nem, ez nem lehet. Nem lehet, hogy megint megtörténik.*

Ádám az ágy lábánál feküdt, könnyekkel áztatott arccal nézett rá, könyökéből pedig megint kiállt Az. Fehéren, véresen. Viszont ezúttal nem egy kiskutya volt a végén, hanem saját maga. Ádám hasából ömlött a vér. Mariettának meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfába. Ujjai remegtek, izzadtak. Szíve a fejében dobogott. Kisfia sírása lassan zúgássá silányult a fülében, a szoba kezdett elmosódni a szeme előtt.

– Anyu! Fáj, nagyon! – Ádám kiáltása visszazökkentette a valóságba.

– Istenem, istenem! Kisfiam, mi történt? – Marietta Ádámhoz vetődött a földre. Csak kapkodni tudta a fejét.

– Én, é-én csak... a játékomat akartam... az ágy alól.

– Jaj, életem. – Marietta ráfogott a fehér valamire, ami Ádám karjából jött ki. Kemény volt, mintha csontból lett volna. Marietta tekintete ide-oda cikáztak, aztán megakadt

a szeme Ádám takaróján. – Életem, ez most nagyon fog fájni. – Ráfogott a fehér valamire, vett egy mély levegőt és egy mozdulattal kirántotta.

– ANYU! – Ádám kiáltása visszhangzott az egész szobában. Marietta egy pillanatra megnézte a kezében lévő fehér, kemény valamit: a vége, ami fia testében volt, dárdaként meredt előre. *Nem csoda, hogy oly könnyedén átszúrta apró testét.*

– Sajnálom fiam. – Megfogta a takarót és a sebre szorította. – Ez is nagyon fog fájni.

– Fáj!

– Bocsáss meg. – Egyik kezével a takarót tartotta Marietta a sebre, míg a másikkal a zsebébe nyúlt és elővette telefonját. Ütötte is be a segélyhívót. Hamar felvették.

– Tessék, mi a gond?

– Igen, halló? A kisfiam megsérült, nagyon.

– Mi történt?

– Valamivel megszúrta magát, és... és... – elakadt a szava. A fehér, kemény dárda lassan visszahúzódott Ádám karjába, a könyökén keresztül. *Belőle jött ki? Valóban belőle?*

– Asszonyom, ott van még?

– I-igen, vagyok. Nézze, a fiam vérzik, vala-
valamivel hason szúrta magát. Egy takaróval nyomom a sebét. Kérem, jöjjön a mentő vagy valaki.

– Ne aggódjon, már bemértük a telefonja alapján. Azonnal indul a mentő, addig maradjon vonalban.

– Értem, k-köszönöm. – Marietta még jobban rászorított a takaróra. Magában elkezdte számolni a másodperceket.

A segélyhívós hölgy végig ott volt. Nyugtatta, folyton kérdezte Mariettát, hogy van a kislánya, mit lát, ne enyhítsen a nyomáson, bár nem volt könnyű ráfigyelnie. Ádám egész testében remegett, ezt még a takarón keresztül is jól érezte, ami egyre véresebb lett. Néha megtörölte homlokát az izzadságtól, hogy ne menjen a szemébe, hogy lásson valamit. De legszívesebben becsukta volna. Ám erősnek kellett maradnia, bármennyire is nehéz volt látni, ahogy Ádám bőre egyre elfehéredik, ahogy egyre erőtlenebbül mondja ki azt, hogy „Fáj”. *Erősnek kellett maradnia, mert egyetlen gyermeke volt a tét. Ki kellett tartania, mert más választása nem volt.*

– Asszonyom, asszonyom! – A kopogás az ajtón és a sziréna hangja felrázta a gondolataiból. – Asszonyom, a mentő vagyunk.

– Itt a mentő, le kell tennem. – Marietta bevágta a zsebébe a telefonját, aztán szorosan betakarta Ádámot és a karjaiba véve lerohant a lépcsőn. Megragadta a kilincset és kirántotta a helyéről. – Hála istennek!

– Jó napot asszony...

– Gyorsan, azonnal induljunk el! – Marietta átadta a mentősnek a fiát és már ment is a mentőautóhoz. – Jönnek már? – A mentő ajtaja már nyitva is volt. A mentősök egymásra néztek, majd ők is megiramodtak. Alig egy perc múlva szirénázva elindultak a városi kórházba.

– Mi történt? – kérdezte a mentős, aki hátul volt Mariettával, míg Ádám a hordágyon feküdt.

– Valamivel megszúrta magát.

– Mivel? – Marietta hallgatott. *Elmondja? Valóban elmondja, hogy mi történt, hogy kijött valami a fia karjából? Hinne egyáltalán neki?* – Asszonyom?

– N-nem tudom, nem láttam. Annyit tudok, hogy a hasánál szúrta meg magát és hogy nagyon vérzik.

– Értem. Nézzük csak – a mentős rátette ujját Ádám nyakára, – a pulzusa egyre gyengül. Nézze, most leszedem róla a takarót és rendesen bekötöm, meg fertőtlenítem. Nem lesz kellemes, ezért le kell fognia a fiát.

– Csináljuk. – Marietta már fogta is kisleány két kezét. A mentős kötszert és fertőtlenítőt vett elő, aztán szó szerint lerántotta a takarót Ádámról. A sebből ömlött a vér, még mindig. A mentős ráöntötte a fertőtlenítőt, aztán elkezdte betekerni a sebet. Kisleány teste alig mozdult, pedig biztosan pokolian fájhatott, ám alig emelkedett egy centit, szinte görcsbe se rándult. *Nem sok idő maradhatott.*

A mentőautó végre lefékezett, és a mentős már nyitotta is az ajtót. Leszedték Ádámot és hordággal rohantak is be a tolóajtón. Marietta követte őket. Szerencsére a személyzet azonnal reagált, nem késlekedtek, és alig tíz percen belül Ádámot már tolták is a műtőbe. A nővér Marietta útját állta, hogy oda már nem követheti fiát. Tán nem is volt baj, végre fújhatott egyet. Elővette zseéből a telefont és megnyomta a hívás gombot.

– Szia édesem – szólalt meg Illés.

– Nézd, nem akarlak megijeszteni, de Ádám kórházban van.

– Hogy mi, kórházban? Melyikben? Merre? Tudod, hogy nem vihetjük akárhová, hogy direkt kikötötték nekünk...

– Illés, Ádámot műtik! Érted? Érted? – Marietta elvette a telefont az arcától és befogta egy pillanatra a száját, de szemének nem tudott parancsolni. Önkénytelenül megindult a vízesés.

– Marietta, halló? Ott vagy még? Minden rendben?

– Nincs, érted? Nincs. Azt se tudom, hogy... hogy...

– Csak mondd ki édesem.

– Azt se tudom, hogy megéri-e az estét.

– Hol vagytok? Melyik kórházban?

– A városiban.

– Indulok. – Illés kinyomta a telefont. Marietta megtörölte a szemét. Szétnézett a műtő körül. Talált egy üres széket és leült. Kezei remegtek, torkában teniszlabdák torlódtak fel, majd inkább felállt és elsétált a folyosó végére, aztán vissza, majd megint el a végére, és újra vissza. Ezt az utat legalább ötvenszer megtette, utána már nem számolta. Végül Illés is odaért. Nem kérdezett semmit, csak átölelte feleségét. *Legalább nem volt egyedül, legalább lett partnere a saját kis „maratonjára”*. Illés sem bírta ülni, így Mariettával együtt járkált föl- és alá. Több órnyi kinszenvedés után végre kijött az orvos.

– Doktor úr, kérem, mondjon valamit.

– Nos, asszonyom, még épp időben hozták be. Sikerült elállítani a vérzést, de vérátömlesztésre volt szükség.

– Mit jelent ez, doktor úr? – kérdezte Illés.

– Azt jelenti, hogy az életveszélyen túl van, de még kritikus az állapota. – Marietta eltakarta az arcát, hogy ne lássák a fájdalmát. *Az csak is rá tartozik.*

– Most hol van?

– Nos, uram, átvittük az egyik kórteremben. Még alszik.

– Bemehetünk hozzá?

– Igen, de ne próbálkozzanak azzal, hogy felébresztik, még az altató hatása alatt van.

– Értem, köszönjük. – Intett az orvos és elment. Egy nővér ment oda hozzájuk és bekísérte őket a kórteremben. Amikor beértek, Marietta ökölbe szorította a kezét és az ajkába harapott. Erős akart maradni, nem akarta, hogy a fiából kilógó infúziós cső, a fehér lepedő és a szívhang figyelő látványa egy pillanatra is elgyengítsék. Ádámért sziklának kellett maradnia.

Marietta leült mellé és megcirógatta kisleány arcát. Lassan vette a levegőt, de legalább kezdett visszatérni a bőrének a színe. Megfogta aprócska kezét is. Ujjainál érezte szívének elnyújtott ritmusát.

– Mi történt?

– Hasba szúrta magát.

– De mégis mivel?

– Azzal.

– Azzal? Mit értesz az alatt, hogy azzal?

– Megint az történt, csak most saját maga volt az áldozat. Ádamból jött ki, fehéren, véresen és olyan volt, mintha csontból lett volna.

– Jaj, drágám. – Illés rátette felesége vállára kezeit és homlokon csókolta. – Már nem értek semmit sem.

– Én sem. – Marietta is rátette egyik kezét férje kezére.

– Talán túl nagy árat fizettünk. Talán nem kellett volna belemennünk.

– Lehet, de igazuk lett. Megélte a három éves kort, holott a felet sem kellett volna. Egészséges, nincsen genetikai betegsége.

– Hacsak nem számítjuk a karját.

– Hacsak azt nem. De akkor is... bár... nem tudom. Nem tudok már szart se.

– Egyszer jobb... jobb lesz minden. – Illés ásított egy nagyot.

– Figyelj szívem, menj csak haza.

– Nem, nem, maradok.

– Holnap dolgoznod kell. Én itt maradok veled, te csak menj haza.

– Akkor is maradok.

– Különben is, a nagy rohanásban nem vagyok biztos benne, hogy bezártam a házat. Nem szeretnék még azon is aggódni. – Illés nem szólt, csak intett és egy csók kíséretében elhagyta a kórtermet. Marietta ránézett a telefonjára. Már este tíz órát mutatott a kijelző. Megrázta

magát és felkönyökölt az ágy szélére. Nézte a szemközti falon bókászó legyet, ahogy egyik vakolat szikláról száll át a másikra. *Milyen jó lehet neki. Csak száll ide, száll oda, mit sem törődve azzal, mi lesz a holnapi napon.* Míg ezen járt az esze, feje egyre nehezebb lett és végül elszenderült.

Másnap reggel a légy zümmögésére a fülében ébredt fel. Eltekintett a baljára, de az ágy nem volt sehol sem. Felpattant a székről és kiviharzott a kórteremből. Elnézett jobbra, de senkit sem látott, se egy nővért, se egy orvost. Elfordította a fejét balra és meglátott a távolból egy hordágyat közeledni felé. A hordágy mögött az az orvos ballagott, aki Ádámot is műtötte. Marietta sóhajtott. A hordágyon Ádám is ott volt, rizsszemmé szűkült szemmel nézett édesanyjára.

– Doktor úr, mégis hol voltak?

– Nyugodjon le kérem. Nem akartuk felébreszteni, de a fiát elvittük egy röntgenre.

– Azt minek kellett? – félve tette fel a kérdést.

– Nos, a karja miatt, de azt hittem ez egyértelmű. Velem tudna fáradni?

– P-persze. Jól leszel, kisfiam? – Ádám intett a fejével és betolták a szobába. Marietta követte az orvost. Amikor belépett az irodába, az orvos asztalán rögtön egy röntgen kép szúrt szemet.

– Kérem, foglaljon helyet. – Marietta komótosan leült és nyelt egyet. – Nem is tudom, hogyan kezdjek neki. Nos – a kezébe vette a leletet –, ez a fia alkarjáról készült. Amint láthatja, nagyon más, mint amilyennek egy

normális, emberi alkarnak lennie kellene. – Marietta szótlan maradt. – Mint láthatja, az orsócsont és a singcsont mellé, de inkább alá még két csont is párosul: egy vékonyabb és egy vastagabb. – Marietta szeme megakadt a vastagon, aminek vége nagyon hasonlított egy dárdára. *Ez lehetett Az?* – Emellett ízületekre és inakra utaló jeleket is találtam, mintha valahogy így kapcsolódnának az orsó- és singcsontokhoz. Mondanom sem kell, ez egyben rendkívül furcsa és érdekes. Volt bármilyen testi rendellenesség a családjában?

– Nem.

– És a férjében?

– Nem tudok róla.

– Nézze, nem tudom, hogy voltak-e ezzel már orvosnál, de mindenképp további vizsgálatok szükségesek. A kézfeje is abnormális.

– Igen, nekem is van szemem.

– Nos, majd még beszélünk erről. Menjen nyugodtan, gondolom már alig várja, hogy beszélhessen a fiával.

– Köszönöm. – Marietta felállt és kiment az irodából. A kórteremhez vezető úton azon járt az esze, mégis mit mondjon az orvosnak. Vallja be az igazat? Mondja meg neki, mit kellett tenniük, hogy egyáltalán megérje Ádám a három éves kort? Bármilyen legyen, előtte mindenképp beszél Illéssel erről.

Amikor visszaért, Ádám már ült az ágyban és az elé rakott gabonapelyhet lapátolta a szájához. A kanalat csak

a hüvelyk-, mutató- és középsőujjával tudta csak fogni. Mellette egy nővér, aki szüntelen mosollyal nézett kisfiára.

– Látod, meg is jött anyu. Azt hiszem, én már nem kellek ide. – A nővér elhagyta a szobát. Marietta leült az ágy melletti székre.

– Hogy érzed magad kisfiam?

– Jobban. – A tej kifolyt a szája szélén.

– Szuper. – Megfogta a kezét Marietta. – Na, mutasd a sebed.

– Juj, nézd! – Ádám felhúzta a felsőjét. – Ott, be van kötve.

– Látom. Mi lenne, ha felhívnám apádat, és akkor ő is látna téged?

– Az szuper lenne!

– Máris tárcsázom. – elővette a telefonját és hívta is a férjét. Elmondta, hogy most már bejöhet, mert ébren van, elég vidám és már tömi magába a zabpelyhet. Illés fél óra múlva már a szoba bejáratánál állt. Üdvözölte feleségét, majd odalépett Ádámhoz és megsimogatta fekete haját. Kérdezte, hogy hogy van, hogy aludt, mit csinált eddig. Ádám elmondta, hogy bevitték egy szobába és valami furcsa géppel világították meg. Marietta itt átvette a szót.

– Igen, ezt mondani akartam, hogy megröntgenezték. Az orvos mutatta a felvételt.

– Ó. Értem. – láthatóan Illés ledöbbsent. – Ha már itt tartunk, mond, fiam, te mire emlékszel? Hogyan történt a baleseted?

– Csak Gru-ért akartam benyúlni, mert az ágy alá esett, aztán, aztán fáj a hasam.

– De mégis mit éreztél akkor?

– Csak Gru-t akartam kiszedni. Nyújtottam a kezem, erőlködtem, nem értem el. Még jobban erőlködtem, majd, majd...

– Mondd bátran. Hol éreztél valamit?

– Itt, a kezemnél. – Ádám mutatta a kézfejét. – Itt, fáj, égetett, majd a hasam fáj. – Mutatott a hasára.

– Jól van, fiam. – Illés megint megsimogatta a fejét. – Azért egy játék sem ér ennyit.

– De Gru volt! A minyonok nem maradhatnak vezér nélkül.

– Hát persze, hogy nem. – Marietta egy puszit nyomott fia homlokára.

– Nézd fiam – Illés belenyúlt a zsebébe és elővett egy fából készült zsiráfot –, ez is egy játék.

– Juj, mi ez? – Ádám kezébe vette a zsiráfot.

– Ez egy kézzel készült zsiráf. Én csináltam.

– Apuu, ez nagyon szép. – Ádám mosolygott, miközben kezében forgatta az állatot.

– Ha akarod, megtanítalak, hogyan kell csinálni, és akkor nem kell az elveszett játékaid után kutatnod.

– Miért nem?

– Mert akkor tudsz magadnak csinálni, amilyet csak akarsz. Jól hangzik?

– Nagyon is.

– Örülök. Jól van, nekem sajnos vissza kell mennem dolgozni.

– Rendben drágám. Majd találkozunk.

– Sziasztok. – Illés kilépett a teremből, Ádám pedig folytatta a reggelijét, ami már inkább átcsúszott tízóráiba. A délelőtti szerencsére eseménytelenül telt. Nővérek jöttek, mentek, de csak a kötést cserélték, meg az ebédet hozták. Nem volt éttermi minőség, de a célnak megfelelt és most az volt a lényeg, hogy Ádám erősödjön. Délután az orvos is bejött. Közölte Mariettával, hogy egész gyorsan javul Ádám állapota, olyan gyorsan, hogyha akarnak, már ma hazamehetnek. Marietta nem hezitált, azonnal aláírta a papírt, hogy minél előbb itt hagyhassák ezt a helyet, hogy minél előbb lezárják ezt a rémálmot.

Illés hat óra körül ért haza. Marietta már várta őt az előszobában. Férje levette a kabátját és felakasztotta. Körzött egyet jobbra, egyet balra a fejével és odalépett hozzá. Már nyitotta is az ajkát, de Marietta megelőzte:

– Mi legyen az orvossal?

– Egyre gondolunk. Beszélünk kell vele.

– De mégis, mit mondjunk neki?

– Valahogy meg kell győzni, hogy nem vizsgálhatja tovább Ádámot, hogy nem kutakodhat a karja után.

– És hogyan tegyük ezt?

– Nem tudom. Talán...talán...az igazságot semmiképp sem.

– Mi lenne, ha azt mondanánk, hogy találtunk egy specialistát valahol és ő megcsinál mindent.

– Ez beválhat. Arra még viszont véletlenül se utaljunk, hogy azok nem engedik, hogy azoknak kikötéseik voltak.

– Na igen, a kikötések. Csak egy gyerekorvost találtunk, ami nekik megfelelt.

– Ezen most ne vitázzunk. Inkább menjünk, és legyünk túl rajta.

– Legyen úgy. – Marietta és Illés is vette a kabátját. Ádámot gyorsan átvitték a szomszédhoz, aki keserű mosollyal, de elvállalta, hogy vigyázz rá egy fél órát. Öt perc alatt elértek a kórházhoz. Szerencsájükre még volt húsz perc a látogatási időből, így a biztonsági őr, de recepción sem érdeklődtek, mit keresnek itt.

Marietta emlékezett, hol van az orvos irodája, így célegyenesen odamentek. Amikor benyitottak, az iroda teljesen más képet mutatott, mint délelőtt. Papírok heverték szanaszét, fiókok kihúzva, a laptop is a padlón hevert. Az orvos az asztalon feküdt, mozdulatlanul. Nem reagált a szólógatásokra. Illés közelebbről is megnézte, de hátrahőkölt. Remegve mondta feleségének, hogy nem érzi az orvos pulzusát, és a szeme is üveges, meredt, sötét, mintha kihunyott volna a benne a fény. Marietta az arcához kapott, de észrevett még valamit. A röntgenfelvétel Ádám alkarjáról eltűnt. *Ilyen gyorsan ideértek volna?*

A Nap hétágra sütött, a szél kellemes rózsailatott hozott a közeli mezőről, az ég néhány bárányszerű felhővel

kristálytisztá volt. Tökéletes idő, hogy az ember kint legyen a szabadban, hogy az ember kicsit kilépjen a mindennapok mókuskerekéből. Marietta kinyitotta a rozsdásan nyöszörgő kaput és Ádámmal kézen fogva belépett a játszótérre. Nem voltak egyedül, mondhatni nem csak ők gondoltak arra, hogy a jó időt itt kellene tölteni.

– Anyu, elmehetek a csúszdára?

– Persze, de csak óvatosan.

– Rendben anyu. – Ádám ott is hagyta édesanyját. Marietta szétnézett, majd leült egy üres padra. Elővett egy könyvet és hátradőlt. Ennél jobb időt keresve sem tudott volna találni egy kis kulturálódásra.

A játszótér fölé tornyosuló tölgyfák levelei foltokban megszűrték a májusi Nap sugarait, pont annyira, hogy ne vakítsa el olvasás közben, de még élvezni tudja a meleg simogatását a bőrén. A gyermekek nevetése kellemes háttérzajt adott a könyvhöz, ami ígéretesnek látszott, legalábbis az első ötven oldal alapján nem túloztak a kritikusok, hogy nem fogja tudni lerakni az ember. *Valóban nem túloztak.* Marietta a kilencvenedik oldalnál járt, amikor egy pillanatra felnézett.

Tekintetével kisfiát kereste. Pár eltévedt nézés után végre megtalálta. Még mindig a csúszdánál járt. Éppen csúszni akart, de egy kislány is. Nézték egymást egy darabig, aztán Ádám előreengedte őt. A kislány rámosolygott, és lecsúszott, és amikor leért, visszanézett Ádámra és intett neki. *Nem hiába mondták, nevelték úgy,*

hogy legyen udvarias, mert az ilyen fiúkat szeretik a lányok. Ezután Ádám következett. Két kezével megfogta a csúszda szélét, kiült a szélére, aztán elengedte magát. Marietta legszívesebben lefénnyképezte volna azt a pillanatot, amikor a felénél járt. De nem baj. Azt a mosolyt, azt a felhőtlen boldogságot, ami ragyogott az arcáról örökre meg fogja őrizni elméjében. Marietta fellélegzett. Akkor ugyanis nem hitte volna, hogy megélhet egy ilyen momentumot, pedig négy év is eltelt a műtét óta. Szerencsére nem történt ahhoz hasonló baleset, csak egyszer, és akkor is csak a szekrényajtó bánta. Azóta semmi, de Marietta valahol tudta magában, hogy ez nem fog örökké tartani, hogy minden ilyen apró pillanatot magához kell ölelni. A kislány megvárta Ádámot a csúszda végén, és együtt mentek tovább.

– Jössz a libikókához?

– P-persze, menjünk. – a kislány kézen fogta Ádámot és úgy rángatta el egy hosszú valamihez. *Meg sem szólta a karját, csakúgy, kézen ragadta. Mi lenne az a libikóka?*

– Jól van, ülj rá.

– Oké. Hogyan kéne?

– Még nem ültél libikókán? – Ádám a fejét rázta. – Csak megfogod ezt patkó alakú izét, a fogantyút, a fenekedhez emeled, átlépsz és vársz. Nézd, így kell. – A kislány közben mutatta is.

– Hát, oké. – Ádám bizonytalanul nyúlt a fogantyúhoz és megpróbálta utánozni őt. – Így?

– Nem, nem, picit közelebb. – Ádám közelebb lépett a fogantyúhoz. – Úgy jó lesz. Most pedig ülj le.

– Így? – Leült és a kislány felemelkedett.

– Most pedig rúgd el magad a földről, mintha ugranál.

– Ádám úgy tett és lám, most ő került feljebb. Aztán a kislány csinálta ugyanezt. – Látod? Így kell libikókázni. – És így folytatták. Egyszer ő volt fent, máskor a kislány. Tetszett Ádámnak ez a libikóka dolog. Nem is a furcsa, remegő érzés miatt, ami a hasában történt, amikor emelkedett, hanem inkább azért, mert nem egyedül játszott, hanem mással.

– Adri, kislányom, gyere. Indulunk haza.

– Bocsi, anyukám hív. – A kislány, akit ezek szerint Adrinak hívnak, megállt, nem rúgta el magát a földről. Ádám is így tett. – Mennem kell. Szia.

– Szia. – Ádám picit csalódottan nézte, ahogy kimegy a játszótérről. Adri. *Milyen aranyos név.* Ádám szétnézett, de mindegyik játéknál sokan voltak. Ekkor eszébe jutott valami és a zsebébe nyúlt. A mélyén ott lapult egy fadarab és a pici kése is. Eszébe jutottak édesapja szavai, hogy magának is csinálhat játékokat. Így is tett.

Ádám leült a homokozó szélére és kezébe vette a kést, amit apja csak bicskának hívott. Nem volt túl éles, de a fadarab meg nem volt olyan kemény, inkább puha, mert hogy lucfenyő, vagy valami ilyesmi. Legalábbis apja így hívta. Másik kezébe vette a fenyődarabot, megtámasztotta

a térdén és elkezdte apránként lehámozni róla a rétegeket, ahogy édesapja tanította neki. Már egész jól ment. Egy kutya vagy épp egy tehén már a kisujjában volt. Most úgy döntött, hogy megpróbálja a krokodilt. A fejével kezdte. Szerencsére nem volt nehéz, hisz olyan, mint egy kutya, csak hosszabb pofával.

– Te mit csinálsz?

– Hogy én? – Ádám felnézett és négy gyerek állt előtte. Nagyobbaknak tündek, legalábbis az egyik kezében egy tornazsák volt.

– Más nincs itt.

– Ja, más nincs.

– Én csak faragok. Éppen egy krokodilt. Látjátok? – Ádám büszkén az égnek emelte a félkész állatot.

– Ő haver, miért ilyen a kezed?

– A kezem?

– Ja, az.

– Ja, nem hallottad?

– Na, miért ilyen? Középen akkora rés van, hogy négy tablet is elférne közte. Húú, nézzétek. – A másik három közelebb hajolt.

– Ez nagyon gáz.

– Szerintem öt is elférne.

– Ja, tablet-kezű. – Ádám nem értette, hogy miért nevezi így.

– Inkább olyan, mint egy ráké.

– Ja tényleg. Rák-kezű.

– Azaz, rák-kezü. – Ádám hasa görcsbe rándult, szűrni kezdett. Olyan volt, mint amikor a kórházban volt, de ez egy picit más volt. Picit rosszabb.

– Na, rák-kezü, adjad csak ide. – A legnagyobb kikapta kezéből a krokodilt. – Nézzük, mit lehet kihozni ilyen rák-kezekkel.

– Hé, add vissza. – Ádám utánanyúlt, de a fiú ellökte őt. – Az az enyém. – Ádám megint neki akar ugrani, de valami hátulról lefogta őt.

– Nem mész sehova. – Hátranézett és az a fiú fogta le, akinél a zsák volt.

– Engedj el. – Próbált kiszabadulni, de meg se tudott mozdulni. Mindkét kezét beszorította az a fiú. A bicska is kiesett a kezéből.

– Hú, hát, nem is tudom. – A legnagyobb a krokodilt forgatta a kezében. – Még dolgozni kéne rajta, de ilyen rákezekkel. Talán az lenne a legjobb, ha én fejezném be otthon.

– Nem. Add vissza! – Ádám még jobban erőlködött, de egyszerűen nem ment. Mintha egy medve ölelte volna őt. Hasa még jobban szúrt. – Kérlek, add vissza! – Talán megkönyörül rajta, de tévedett. Csak röhögött tovább. Ádám még jobban erőlködött. Kezei kezdtek vörösleni, érezte, ahogy az ujjai, a csontjai egyként feszülnek meg. Aztán a fiú elengedte őt. Egy sikítás. Ádám kitört a szorításból.

– Mi a...

– Mi a franc történt?

– Mi a fene vagy te? – Ádám hátranézett. A fiú, aki nemrég fogta őt összeesett, és a testéből ömlött a vér.

– Mik azok a karodon? – Ádám ránézett a karjára, de igazából nem kellett. Érezte így is, érezte, ahogy könyöke ég a fájdalomtól. *Azok megint kint voltak.* Szétnézett. Láta a fiúk tekintetét, láttot bennük valamit, amit eddig még soha. *Ez lenne a félelem?* Majd egy sikítást halott a távolból.

A játszótér felbolydult. Anyukák közelítettek feléjük rohamléptekben, az egyik fiú elszaladt, míg a többi lassan hátrált tőle. Ádám valami mást érzett a gyomrában, mintha pillangók lepték volna el és csak egyre sokasodtak. Egyre több gyerek közeledett, egyre több „Mi volt ez?” kiáltást hallott. Egyre csak jöttek, felnőttek és gyerekek is. Ádám hol a fákra, hol a gyerekekre, hol a vérző testre nézett. Forgott vele az egész tér. Aztán megállt a tekintete a csúszdán, az azt tartó oszlopokon.

Kitört, mielőtt az egész játszótér körbevette volna, egyenest az oszloperdőbe vetette magát. Az egyik mögül félszemmel nézte az eseményeket. Még ebből a távolságból is tisztán hallotta, mit mondtak a többiek.

– Mi történt?

– Ki tette ezt? – kérdezte néhány anyuka.

– Te jó ég! Ez nagyon vérzik!

– Valaki hívja a mentőket!

– Ki volt az, aki ezt tette?

– Az a fura kezű gyerek.

– Fura kezű gyerek?

– Ő hol van? – Ádám édesanyja is odament a csoportosuláshoz. Valamit keresett a tekintetével, majd találkozott a tekintetük. Ádám nyelt egyet. Kéz fejét hátrafeszítette és érezte, ahogy az alkarjába lassan visszacsusszan az a hegyes izé, a hegyes csont. Jobban fáj, mint amikor kijön. A távolból szirénák verték fel a madarak énekét. Marietta a csúszda felé vette az irányt.

– Kisfiam, Ádám, mi történt? – Ráfogott Ádám mindkét karjára.

– Én... én...nem tudom...

– Valami csak történt. Az a kisfiú ott vérzik. – Mutatott a vértócsa felé.

– Anyu...nem tudom...

– Kérlek, mondd el, mi történt. – Még jobban rászorított kisfia karjára.

– Én... – a fogát csikorgatta a fájdalomtól. – szóval én csak faragni akartam, erre...erre...

– Fiam, mondd el, mi történt!

– Elvették tőlem. Nem akarták visszaadni. Szóval én...én...

– Ádám, mondd el!

– Visszaakartam szerezni, de egyikük lefogott hátulról. Ki akartam szabadulni, csak ki akartam szabadulni, hogy visszavegyem, ami az enyém. – Ádám szeme kezdett nedves lenni.

– Fiam! – Édesanyja homloka ráncba szaladt, orra kitágult, és látta a fogait. Ádám szíve az egész testében tombolt.

– Próbáltam kiszabadulni, erőlködtem. Erőlködtem, majd a kezem égni kezdett, aztán... aztán a fiú elengedett és vér-vérzett... – A mentő közben megérkezett és rohamléptekkel mentek a vérző fiúhoz.

– Fiam...

– Nem...nem akartam semmit, csak azt, azt, hogy visszaadják.

– Fiam, nem! – Marietta rángatni kezdte Ádámot. – Ilyet nem lehet csinálni! Ezt egyszerűen nem! Az a kisfiú ott hever, véresen. Érted? Érted? – Ádám a fejét rázta, könnyei már az ajkát nyaldosták. – Ezt nem lehet! Nem lehetsz ilyen óvatlan és felelőtlen. Érted?

– I-igen.

– Érted?

– Igen.

– Kisfiam, Ádám. – édesanyja magához ölelte őt. – Soha ne csinálj ilyet. Érted? Soha többé!

Mikor akartátok elmondani?

A mutató lassan vánszorgott az óra lapkáján. Ádám felnézett, de a tanár még mindig az áldozatát kereste. Nem akarta feladni, mintha az egész világ sora múlna azon, hogy tudja-e valaki a választ a kérdésére. *Pedig csak egy szimpla egyenlet volt, bár az is igaz, nem éppen a legnehezebb.*

– Na, senki sem tudja? Pedig ezt már vettük. Valaki?
– Még mindig nem akarta elengedni. Ádám ismét ránézett az órájára: harminc perc. *Az még rengeteg idő.* – Ha valaki nem mondja meg, holnap röpdoga lesz ebből. Nos? – Ádám hátratekintett, de mindenki csak a padjára meresztette a szemét, pedig tényleg nem volt nehéz a megoldás.

Ádám megvakarta a kezét, aztán rászorított. *Talán most bejön, talán most úgy tekintenek rá. Tudta a megoldást: $x=8$, $y=11$. Kiszámolta, jónak kell lennie. Egyszerűen csak fel kell nyújtania a kezét és be kell mondania, hogy nyolc és tizenegy. Nem nehéz. Egyszerű és nagyszerű egyben. Jó pont a tanárnál és még ezer jó pont az osztálynál, mert elmarad a röpdoga. Ennyire szimpla az egész.* Ádám újra megvakarta a kezét, majd megigazította az óráját. Még mindig harminc perc volt

hátra. A torkában a teniszlabda egyre csak növekedett. Egy utolsó vakarás a karján. Ujja megakadt a középső –és gyűrűs ujj között tátongó résben. *Gyerünk, hajrá.* Ádám felnyújtotta a kezét.

– Igen, Ádám? Csak nem tudod?

– I-igen. Az X az nyolc, az Y meg tizenegy. – Most eresztette ki a levegőt.

– Úgy van. Szép volt Ádám. – Ádám elmosolyodott.

– Esetleg más? Senki? Ez szomorú, pedig középiskola harmadik osztályában ezt tényleg ismerni kéne. Nem örülök ennek, hogy csak egy valaki tudja. Azt hiszem, a dolgozat jó ötlet, hisz ezek szerint – Ádámra mutatott – nem kérdezek lehetetlent. Szóval holnap...

– De hisz azt mondta, ha valaki tudja, akkor...

– Ádám, nem szeretem, ha megzavarnak. Ne aggódj, neked biztosan menni fog. – Ádám ökölbe szorította a kezét. – Nos, akkor vissza a mai anyaghoz.

– Szép volt, rákkéz. – Ádám másik keze is ökölbe szorult. Mindkét keze égett, mintha eleven tűzbe rakta volna őket. Legszívesebben hátravágta volna az asztalát. Fújt egyet. *Alex nem unja meg ezt?*

– Ja, jó húzás rákember. – *Sem a haverjai.*

– Elég legyen. Van még hátra az órából. Nos, a logaritmus... – Ádám visszadőlt a padra és kézbe, pontosabban két ujja vette a ceruzát, a mutató –és középső ujjába, támaszként ott volt a hüvelyk, míg a maradék kettőben a radírt tartotta. *Igaza volt a tanárnak, az órából*

sok volt még hátra, de az iskolából is, a hétből is, az életből.

Az óra utáni szünetben Ádám a szekrényénél rendezgette a dolgait, amikor egy ismerős hang csapta meg a fülét. Legszívesebben köddé vált volna.

– Szépen megcsináltad rákos.

– Szia, Alex. – Nem akart hátra fordulni, nem akarta látni a képét.

– Ha még egy karót kapok, bukom a kocsit hétvégére.

– Én...én csak segíteni akartam. – A szavak perzselték az ajkát.

– Na persze. Öcsi! – Alex bevágta a szekrényajtót. A széle majdnem lekaszáltta Ádám lelógó, fekete tincsét. – Ha az emberhez beszélnek, illene a szemébe nézni.

– Ja, öcsi.

– Rákhoz képest elég bunkó vagy – kontráztak rá Alex haverjai. Ádám egy mély levegőt vett, végig égetve a nyelvcsövét. Megfordult.

– Tessék, így jobb?

– Elég nagy a pofád ahhoz képest, hogy rajtad múlik a hétvégi kocsikázásom.

– Ugyan miért múlna rajtam?

– Csak egyszer mondom el: ne merj jót írni matekból. Ha neked szar lesz, akkor mondhatom azt, hogy a tanár direkt szívát minket.

– Ennek semmi értelme.

– Rák-kezű, egyszer mondom el – Alex közel hajolt Ádámhoz, de ő nem fordult el, végig a szemébe nézett –, ne merj jól írni. Világos?

– Ezen nem fog múlni...

– Legyen világos! – Alex rávágott a szekrényre, Ádám érezte az ujjainál, ahogy az egész szerkezet beleremegett. Alexék elindultak a folyosón, de pár lépés után visszafordultak. – Egy kis emlékeztető. – Alex eldobott valami kerek tárgyat a kezéből, ami egyenesen Ádám fehér pólójára landolt, beterítve valami furcsa szagú, sárgás-zöldes folyadékkal. Alexékkel együtt az egész folyosó nevetésben tört ki. *Hangosan, mintha ezer vonat siklott volna keresztül a fülén.*

Ádám vett egy mély levegőt, majd még egyet, aztán még egyet. Megszorította a kezét, majd a másikat, de nem segített. Mindkettő égett, mindkettőben feszültek a csontok, az ízületek. Szíve tombolt. Érezte, hogy a könyökénél megindul valami. *Nem szabad, egyszerűen nem. Nem engedheti, hogy megtörténjen megint. Le kell nyugodnia valahogy.* Beszaladt a fiú WC-be. Gyorsan megnyitotta a hideg vizet, alátartotta kezét, majd az egésztestet az arcába dobta. Ezt megismételte még egyszer, és még egyszer. Hosszú tincsei egészen átnedvesedtek, mintha egy viharból jött volna be, de legalább kezei kevésbé égtek. Becsukta szemét, mélyeket lélegzett, torkán át, egészen a hasáig. Uddzsáji légzés. Még édesanyja tanította neki, azt mondta, ez a jógában segít. Végül szíve lelassult, a könyökénél nem jött ki semmi.

Ádám, ha már berohant a mosdóba, tett egy kósza kísérletet arra, hogy valahogyan kiszedje a foltot a pólójából, ám hasztalan volt. Hiába súrolta, dörzsölte, semmi sem használt. A csengő aztán véget vetett a küzdelmének. Jöhetett a következő óra.

Öt tanórányi szenvedés után végre letelt a nap. Ádám, táskáját a felvállán hordva ment haza. Magában hálát adott, hogy abban az öt órában csupán az egyikben jegyezte meg Alex egyik haverja, hogy milyen ultra absztrakt a pólója, amire az osztály csak hat percig nevetett. *Mondhatni, egészen szerencsésen megúsza.* Amikor hazaért, édesanyja az előszobában ült a kanapén, mobilját a füléhez szorítva.

– Várj leteszlek. Szia kisfiam.

– Szia, anya. – Ádám nem nézett édesanyjára, egyenest a szobája felé vette az irányt.

– Ne olyan sietősen. Mi történt a pólóddal?

– Semmi.

– Semmi? Nekem ez nem tűnik annak. – Mutatott a sárgás-zöld foltra. A szaga szerencsére addigra kiszellőzött. – Mit csináltál vele?

– Mondom, semmit.

– Ezt nem olyan rég vettük, és nem volt éppen olcsó. Szóval mégis mi...

– Anyu, mondom. Semmi. – Ádám megfordult és feltrappolt az emeletre, és bevágta szobájának az ajtaját. Megszabadult a foltos pólójától és felvett egy másikat. Leült az ágyra és elővette telefonját, előkereste a lejátszási

listájában a „2000-es évek metál” nevű mappát, bedugta a fülhallgatót és megnyomta a „Play” gombot. Megrázta a fejét, aztán a táskájába nyúlt. Egy darabig kutakodott, míg végül előkerült a miniatűr X-szárnny modellje. Még itt-ott faragni kellett, de nem sok hiányzott, hogy kész legyen teljesen. A terve az volt, hogy suliban befejezi, de nem kalkulálta bele Alexéket, bár igazán megtehethte volna, hisz ismerte őket.

Forgatta a kezében, majd visszarakta a táskájába. Valóban nem sok hiányzik, de itthon mással akart foglalkozni. Felállt és kinyitotta a kétajtós szekrényt, amelynek alján ott lapult a már megkezdett Vasember sisak. Na, ebből még tényleg sok hiányzott. Ölébe vette a félkész sisakot, míg kezébe a bicskáját. Finom mozdulatokkal hámoztta le a rétegeket. A száj környéke volt a legnehezebb. Pont azt az ívet eltalálni, igazi kihívás volt, még úgyis, hogy előtte a laptopján ott villogott egy kép róla. Bicskája hegyének minden részét kihasználta, hogy az eredmény tökéletes legyen. A bal fele kész lett, jöhetett a másik. Elfordította és már kezdte is a jobb oldalt. Fellélegzett. Az iskola emlékei lassan halványodni kezdtek a szeme előtt. *Ez volt az ő világa, ahol végre egymaga lehetett, ahol senki sem szólt hozzá, ahol senki sem bántotta.*

– Fiam – egy halk kopogás jött az ajtaja felől –, fiam, bejöhettek? – Ádám kivette a fülhallgatót és ajtót nyitott.

– Persze, gyere csak. – Inkább maradt volna a világában.

– Ádám – Marietta leült egy székre –, minden
rendben van?

– Ja, persze. – Ádám lehuppant az ágyára.

– Biztos?

– Szerinted?

– Látom, hogy valami nincsen rendben. Az a felt, az
nem véletlenül került oda? – Ádám hallgatott, faragott
tovább. – Típhetek? – A válasz helyett csak vállat vont.
– Csak nem Alex volt?

– És ha igen? Mit változtat ez?

– Tudom, mondtam már, de ne törődj vele. Ő csak
valami frusztrációját éli ki.

– Tényleg mondtad már. – Ádám sóhajtott.

– Felnő és nyomorúságos életet fog élni, miután
rájön, a való életben nem csesztethet senkit sem
kedvtelésből. A munkahelyen azonnal menne a HR-re.

– Biztosan. – Ádám félretette a fasisakot és
íróasztalához ment. – Bocsi, de nekem tanulnom kell.

– Ó, oké, akkor megyek is. Bocsi. – Édesanyja
megsimogatta fia fejét és kiment a szobából. Újra a betette
a fülest, aztán elővette könyveit. Később akarta, de most
már teljesen mindegy, a kis világát már megbontották.

Este hat órára járt már az idő. Ádám éppen a matek
leckét csinálta, amikor megint kopogást hallott az ajtó
felől. Kilökte maga alól a széket és ismét ajtót nyitott.
Szinte meg sem lepődött, kit látott az ajtóban.

– Szia, apa.

– Bejöhettek?

– Gyere csak.

– Köszí szépen. – Illés belépett és leült ugyanarra a székre, amire Marietta is alig pár órával ezelőtt. – Szóval, mi a helyzet?

– Nincsen semmi.

– Öö – édesapja feje ide-oda forgott a szobában –, milyen szép kis sisak. – A kezébe vette a Vasember sisakot.

– Egész szép a technikád, rengeteget fejlődöttél.

– Köszí.

– Ugyan, te gyakoroltál. – Illés arca széles mosolyra húzódott és hosszú percekig így bámult fiára.

– Szeretnél valamit? – Ádámnak már kínos volt.

– Nos igen. Minden rendben van?

– Jaj, apa. Anya is ezt kérdezte.

– Mesélt a foltos pólóról. Nézd, Alex egy hülye gyerek, aki a saját...

– Igen, tudom, a saját gyengeségét vetíti rám. – Ádám a fogát csikorgatta. – Bár neki nincsenek ilyen kezei.

– Igen, ne is mond. Pedig azt hittem, hogy ekkora már befogadóbb lesz a világ. Talán erre még nincs készen.

– Én sem voltam.

– Cs-csak gondoldj arra, hogy ő egy nyomorult életet fog élni, míg te, szóval te...

– Míg én? – Ádám felhúzta a szemöldökét. – Nem hinném, hogy nekem normális életem lehet.

– Jaj, dehogynem. Egyszerűen ne hagyd, hogy az ilyen emberek feldühítsenek, bár tudom, nem lehet egyszerű.

– Tényleg tudod, apa? Tudod, milyen az, amikor a kezed ég, megfeszül, és tudod, hogy valami ki fog jönni a karodból a könyöködön keresztül? Valami, ami miatt még jobban utálhatnak?

– N-nem, nem, azt nem. – Illés lehajtotta a fejét.

– Ne haragudj, apa, de nekem tanulnom kell. Holnap matek dolgozat és készülnöm kell.

– Persze, persze. Jól van fiam, jó éjt. – S azzal édesapja is elhagyta a szobát. Ádám még egy jó fél óráig tanult, utána eltette magát holnapra. Nem volt már energiája semmire, de leginkább nem akart tovább ébren maradni, nem akart még több időt eltölteni a gondolataival.

Másnap, ahogy a tanár ígérte, megírták a dolgozatot. Nem volt nehéz, legalábbis Ádám számára, de a többieket nem kérdezte. Alex nem szólt hozzá, csak néha-néha nézett rá, miközben mutatóujját elhúzta a torkán. *Nagyon érett.* Két jó dolog volt a napban: hogy rövid volt és hogy ma írták meg a matekot, nem pedig holnap, pénteken. Ádám örült, hogy a nap után végre otthon lehetett és folytathatta a sisakot, bár az X-szárnyúra nem jutott így sem ideje.

Pénteken a szünetben nem volt senki sem a teremben. Ritka alkalom, amit Ádám azonnal ki is használt. Elővette az X-szárnyút és a bicskáját és nekilátott az ominózus szárny másik oldalának kifaragásához. Főleg a lézerágyúk voltak a nehezek, ilyen vékony és hosszú dolgot nem volt könnyű megfaragni. Aztán csippan a telefon az asztalon.

Ádám megnézte: egy üzenet jött a KRÉTA rendszertől: megjött a tegnapi matek doka eredménye. Neki négyes lett, ami nem rossz, de ennyi hercehurca után jobbra számított. A folyosó felől hangos kiáltások hallatszottak, amik egyre hangosabbak lettek.

– Szóval itt vagy? Bátor vagy, hogy nem bújtál el! – Ezek szerint Alex is megkaphatta a matek eredményt.

– Miért is kellett volna?

– Mondtam, ha jól írsz, nem fogok örülni neki. – Alex közel lépett Ádámhoz, szinte látta az orrából kikandikáló szőröket.

– Honnan veszed, hogy jó lett nekem?

– Meghallottam a tanárt és idézem: “Egyedül Ádám produkált valami értékelhetőt.” Te kis rohadék rákkezű stréber.

– Nem én tehetek róla, hogy nem tudod.

– Aha. Én nem érek erre rá, bezzeg te. Még ilyen fa izékre is jut időd. Komolyan, kisgyerekek játszanak ilyenekkel. – Alex felkapta az asztalról az X-szárnyút. Ádám felpattant a helyéről.

– Add vissza!

– De komolyan, ki foglalkozik ilyenekkel? – A haverjai felé mutogatta a faragványt.

– Nézd, több is van. – Az egyik kivett még kettő félkész modellt a táskájából. *Ez már kezdett sok lenni.*

– Mondom, add vissza! – Ádám megindult Alex felé, de visszatartotta őt a kezével. Ádám próbálta elszedni az X-szárnyút Alextől, de nem sikerült. – Add vissza!

– És ez mi? – Alex benyúlt a pólója alá és előszedte a láncát, rajta a nyúl medállal, amit édesanyja adott még Ádámnak. – Ezt minek hordod magadnál? Ez kislányoknak való. Nézzétek! – Alex trófeaként mutogatta a többiek felé. *Nem!*

– Elég! – Az egész gyorsan történt. Ádám ökölbe szorította a kezét és állon vágta Alexet, aki nagy csörömpöléssel hátra esett.

– Na ezt nem. – Alex felpattant és meglökte Ádámot. Beesett a székek közé. – Te kis rákember. – Ádám Alexet nézte, egyenest a szemébe bámult. Kezei még sohasem égték úgy, mint akkor. Egész teste megfeszült. Tombolni akart. Visszaadni azt, amit kapott, megbánás nélkül. – Gyere ide! – Alex felkapta őt a földről. – Ezt megbánod! – Ádám keze még jobban remegett, lüktetett, aztán megérezte a fájdalmat, a könyökénél, ahogy annak a hegye átszakította a bőrét. Alex keze lendült. Hirtelen egy emlék villant be a szeme előtt: *„Kisfiam, Ádám. Soha ne csinálj ilyet. Érted? Soha többé!”*

– Nem! – Ádám elemi erővel eltaszította magától Alexet, és kirohant. A teremből, az iskolából, ki az utcára. Nem akart megállni, csak rohanni.

El a többiektől, el az emberektől, el az érzésektől. Legszívesebben kitépte volna a szívét, hogy végre ne nyomja a mellkasát. Legszívesebben letépte volna mindkét karját, hogy végre normálisnak érezhesse magát. Futott az utcákon, egy percre sem állt meg. A tavaszi Nap égette könnyekkel telt szemét. Próbált találni egy helyet,

ahol egyedül lehet. Egy saját, kis világot, ahol ő lehet az úr, ahol önmaga lehet. A pékségnél megállt, megfordult és az otthona felé vette az irányt. Amikor hazaért, nem nézett szét, csak bevágta az ajtót és ment is föl. Egy hang megütötte a fülét:

– Fiam, te mit keres... – Talán édesanyja lehetett.

Szobája ajtaját feltépte, elővette a bicskáját és... elővette a Vasember sisakot a szekrényéből. Leült, magához ölelte és remegő kézzel tovább faragta. A lehulló könnyek megnehezítették, hogy a megfelelő ívet kövesse a késével.

– Fiam, mit keresel itthon? – Édesanyja lépett be. Ádám nem válaszolt, csak faragott tovább. – Ádám, mi történt? Mi a baj?

– Hogy mi a baj? – Ádám édesanyja lába elé hajította a sisakot. – Ez a baj! – Megfeszítette a kezét és kijöttek azok. Mindkét alkarjából mereven meredtek előre a csontdárdák, fehéren, véresen. – Miért vannak ezek?

– Jaj, édesem, én...

– Miért vagyok ilyen? Mik ezek?

– Ádám, nyugodj le kérlek. Erről, erről már beszéltünk.

– Nem! Csak mondatok valamit, hogy ne kelljen erről beszélni. Erről itt! – Ádám a kiálló csontjára mutatott.

– Te így vagy tökéletes.

– Erről beszélek. Csak ennyit tudtok mondani!

– Kisfiam, mi történt?

– Miért ilyen a kezem? Hmm? Miért kellett ilyennek születnem? – Ádám belevágta könyökét a szekrényébe. A dárda könnyedén átszúrta a tölgyfa bútorlapot.

– Éd-édesem, kér-kérlek, mondd el, mi történt? – Marietta ajkát könnyei nyaldosták.

– Miért vagyok ilyen? Miért nem lehetek én is normális? – Ádám megragadta édesanyját a ruhájánál fogva, de nem válaszolt. Csak sírt. – Miért vagyok ilyen, anya?

– Á-Ádám, én...

– Nem! – Lehajította édesanyját az ágyra, és kiviharzott a szobájából, kiviharzott az otthonából. Újra csak rohant.

Több órányi céltalan futás után megállt. Ennyit bírt a tüdeje. Szerencsére a külvárosi parkban fogyott el a levegője, ahol ritkán járnak az emberek, főleg ilyenkor, amikor a Nap már vörösre festette a felhőket. *Nem baj, talán így egyediül lehet.* Leült egy padra és fújt egyet. Szíve még mindig hevesen vert, de már nem nyomta annyira a mellkasát. Mindkét kezét hátrafesztette, és a dárdák visszahúzódtak a helyükre, vissza a karjába. Így legalább fel tudott könyökölni a térdére, hogy kezébe temethesse az arcát.

Tücskök ciripelése töltötte be a parkot, az enyhe, esti szellő tulipánok illatát hozta magával, egyben lágyan belekapott Ádám hosszú tincseibe. Próbált gondolkodni. Próbálta magában megfejtetni, hogy mi legyen. Hogyan folytassa tovább az iskolát, ha ennyire nehéz fékezni az

érzéseket, ha ennyire megnehezítik azt? Mi legyen a szüleivel, ha nem mondanak neki semmit? Mi lesz a jövővel? Mi legyen egyáltalán az életével? *Talán egyszerűbb lenne, ha...* Majd egy autó lámpafénye zavarta meg gondolatait, ami nem olyan messze, alig ötven méterre állt meg tőle. Kiszálltak belőle. Ádám felismerte őket.

Ezek szerint Alexet mégsem büntették meg a rossz jegyért, és vígan vett ki egy tálca sört a kocsis hátsó üléséről. Vele volt még pár haverja. Látszólag nem vették őt észre, de ezen aligha csodálkozott. Elég sűrű volt a növényzet a parkban, talán ezért sem szerették olyan sokan. Ádám nézte őket, ahogy söröznek, beszélgetnek, a legbagatellebb témákon röhögve. Valahol, legfeljebb irigyelte őket. Aztán előkerült valami. Meglátta Alex kezében az X-szárnyúját, de más faragványait is, amit a táskájából szedtek elő. *Hogy merik?*

– Ezt nézd. – Alex átdobta az fa ürhajót a haverjának. – Ez nagyon gyík. Miért nem választott magának normális hobbijt?

– Biztos ez állt kézre neki. – A többiek csak nevettek.

– Ja. – Alex kezébe vett egy másikat és feldobta a levegőbe, jó magasra. Amikor földet ért, kettétört. – Hoppá. – Újabb röhögés. Ádám felállt a padról. *Több, mint két hónapon át dolgozott azon. Hogy mérészelik ezt? Miért tették tönkre? Miért nem hagyják békén? Miért nem tudják elfogadni őt?* Ádám keze valósággal lángolt.

– Hé, faszfejek! – Ádám megindult feléjük, de a kocsi elejénél, az első ajtónál megállt. Meglendítette könyökét és kicsapta csontdárdáját. Az üveg hatalmas csörömpöléssel tört be. – Azok az enyémekek!

– Mit akarsz itt, korcs? – Az egyik elindult felé. Ádám kihúzta a könyökét és már lendítette is. Szinte hallotta, ahogy az orrcsontja szilánkosra törik, amint a dárda széle elérte az arcát. *Alex következett.*

– Megörültél? Az az én kocsim. Ezt ki fogod fizetni, rák-kezü. – Alex lendítette öklét Ádám felé, ám az arca helyett az alkariját találta el. Alex felordított. – Cseszd. Meg! Az öklöm! – A kezét fogta. – Eltörted! Te rohadék, ezt megbánod! – Megragadta épen maradt kezével Ádám pólóját. Ádám is ugyanígy tett.

– Te fogsz fizetni a modelljeimért. – Ádám megrángatta, aztán a földre lökte Alexet. Nem állt meg, csak ment előre.

„Kisfiam, Ádám. Soha ne csinálj ilyet. Érted? Soha többé!”

Nem. Most nem. Nem akart megállni, nem akart elfutni. Visszaveszi azt, ami az övé és gondoskodik róla, hogy soha többé ne vegyél el tőle.

Ádám felkapta Alexet a földről. Könyökével állon csapta. Hátra bicsaklott, de még talpon maradt.

– Te, te rohadék. – Alex az állát fogta. – Ezért kurvára elintézlek, ezért...ezért...ez... – A szavak alig jöttek a szájára. – Mi, m-mi a fene az ott? Mi a franc? – Ádám jó

látta, ahogy Alex kitárt mutató ujjá remegett a félelemtől. *Isteni érzés volt.* – Mi a franc vagy te?

– Hogy én? Hogy ezek? Ezek az én rák-karmaim. – Állcsúcson vágta Alexet, aztán mellé lépett és beledöfte a combjába dárdáját.

Vérfagyasztó ordítás zengte be a parkot. Megforgatta a húsban, majd fölrántotta a kezét, Alex pedig azzal együtt szállt a levegőbe. Egy pillanatra olyan volt, mint egy csirke a nyárson. Alex óriási puffanással ért földet.

– Még mindig szórakoztató elvenni a cuccaimat? – Ádám közel hajolt Alexhez, közben a dárda még mélyebbre hatolt.

– ÁÁ!

– Még mindig vicces engem csesztetni?

– N-ne, ne! Kérlek, en-engedj el!

– Még mindig rohadt jó rák-kezűnek hívni?

– Ne! Kérlek, ez f-fáj! – Alex szeméből dőlni kezdtek a könnyek.

– Úristen, Alex! Mi a rohadt élet? H-hívom a zsarukat. – Másik haverjuk elfutott, telefonnal a kezében.

– Azt már nem! – Ádám kirántotta Alex combjából a csontját és a telefonos utána eredt.

Befutott a park mélyebb részébe, de a kijelző fénye elárulta őt. Simán tudta követni. Egy éles kanyar balra, majd még egy jobbra. Egy fát gyorsan kikerült, de megérte. Egyre közelebb jutott a telefonoshoz, közben meg egyre mélyebbre a parkba. Már csak egy karnyújtásnyira volt, Ádám már nyúlt a lebegő pulcsi után,

de egy újabb éles bal kanyart vett. Elvétette. Jöhetett egy újabb kör.

Ádám felszívta magát és még jobban rákapcsolt. Kezei még mindig égtek, könyökénél lángolt a bőre és feszültek a csontjai. Mindez nem érdekelte. Csak el akarta kapni. A telefonos a kocsi felé futott. Hátra nézett, egyenest Ádám szemébe, aztán elesett. *Nem volt menekvés.* A szerencsétlen Alexben vágódott el. Ádám felkapta a telefonost a földről és hozzávágta a kocsihoz.

– Szuper, most te jössz.

– Ne, kérlek. Én nem, nem, szóval nem is akartam elvenni a cuccaidat. Én mindig is rossz dolognak tartottam, hogy csesztetnek téged.

– Ja, persze. – Ádám bordán vágta dárdájával a telefonost, aki összegörnyedt. Már a nevét is elfelejtette. – Ezt a mesét ne akard beadni nekem. – Két kézzel torkon ragadta és hozzányomta a kocsi kemény kasznijához. – Itt és most ennek vége lesz. – Szirénák csapták meg a fülét, de alighogy felfogta, mi is volt az, a rendőrautók nagy port kavarva fêkeztek le és már pattantak is ki az autókból.

– Rendôrség!

– Fel a kezekkel! – Öblös hangjuk jobban bántotta Ádám fülét, mint maguk a szirénák. – Dobja el a fegyvert! – Ádám sóhajtott és remegő kézzel elengedte a rémült srác torkát. Visszahajlította mindkét kezét csuklójánál, és a csontdárdák visszahúzódtak.

– A földre, a földre! – Amint kimondták, már teperték is le Ádámot és rakták is rá a bilincset. Alig pár másodperc

múlva már a villogó rendőrautó hátsóülésén találta magát.
Szép kis este.

Az őrön nem kérdeztek tőle semmit, nem vették föl a vallomását, hanem azonnal bezárták a fogdába. Nem voltak túl sokan bent, csupán egy hajléktalannak kinéző férfi volt vele egy térben, aki nagyokat horkantva húzta a lóbőrt.

Leült a padra és csupán nézte a szaladgáló zsarukat, ki erre, ki arra ment rohamléptekkel. Rápillantott a kezére, megvizsgálta bütykeit, de nem látszódott semmi, mintha nem senkit sem ütött volna meg állon. Még csak nem is fájt. Sóhajtott egyet. Nem csupán az öklén nem érzett semmit, de belül sem. Csak ürességet. A szíve, a feje, minden. Kiürült mindene. Tán túl fáradt lehetett, tán így védekezett az agya az események hatására vagy talán elérte a buddhisták által magasztalt nirvánát. Bármi is lehetett az oka, egy picit örült ennek. Egy pár pillanatnyi nyugalom, az üresség háborítatlansága.

Fél tizenegy felé járt az őr órája, amikor egy zsaru a fogda felé jött kezében kulcsokkal. Kinyitotta a zárka ajtaját.

– Jöjjön velem. – Mutatott Ádámra, aki kérdés nélkül felállt és követte az őrt. A recepcióra vezette őt, ahol egy magas, barna kabátot és kalapot viselő férfi nézett vele farkasszemet.

– Jó estét. – nyújtotta Ádám felé a kezét a kalapos férfi.

– Jó estét. – Ádám viszonzta a gesztust.

– Jól van, semmi sem volt nála, amikor behoztuk. A viszontlátásra.

– Uram, elnézést. – Az ör visszafordult. – Most mi történik? Miért engedett ki?

– Ez a férfi tette le az óvadékot. – mutatott a kalaposra.

– De az sem tudom, ki ez.

– Az engem nem érdekel. Leperkálta, szóval innentől az ő gondolja. Na viszlát. – Az ör flegmán intett és bement egy másik szobába. Ádám visszanézett a furcsa férfira, aki csak mosolygott, megállás nélkül.

– Ismerem magát?

– Még nem.

– Akkor miért segített?

– Nos, ilyen botlásért kár lenne börtönbe kerülni, főleg úgy, hogy nem tehetsz semmiről. – Ádám felhúzta a szemöldökét. Próbált az emlékeiben kutakodni, de nem talált semmit. *Ki lehet ez a férfi?* – Nos, indulhatunk?

– Mégis hova?

– Vissza, haza. Hacsak nem szeretnél még itt maradni.

– Nem terveztem, de...

– A szüleid már aggódnak.

– Ismeri a szüleimet? Honnan?

– Mindent elmagyarázok, ha haza vittelek.

– N-nem tudom... Miért segít nekem? Miért ilyen rendes velem?

– Bízhatok bennem, hidd el nekem. Csak gondold végig: ha bántani akarnálak, nem tettem le volna az óvadékot, inkább lefizettem volna azt a csövet a zárkában, hogy szúrjon le.

– Nem valami meggyőző.

– Csak bízz bennem. Otthon mindent elmagyarázunk.

– A férfi kinyújtotta a kezét. Ádám furcsálta az egészet, nagyon is, de jobb ötlet nem jutott az eszébe. Haza akart menni, hogy kipihenje magát, hogy összeszedje a gondolatait. Nem tehetett mást, elfogadta a férfi segítségét. Kiléptek az őrs kapuján és beszálltak a férfi autójába.

Szerencsére nem lakott messze Ádám innen, így nem kellett sok időt kibírnia a férfival. A hazafelé vezető úton a férfi nem szólt Ádámhoz, és ő sem hozzá. Csendben hallgatták a kombi motorjának duruzsolását és Azariah legújabb számát. Csupán néhány perc múlva meg is érkeztek. A férfi kinyitotta Ádámnak az ajtót és együtt elindultak a ház felé. Ádám legnagyobb meglepetésére nyitva volt az ajtó, de bent még nagyobb meglepetés várta őt.

Két férfi is állt bent az előszobában, ugyanolyan kalapot és kabátot viselve, mint Ádám „megmentője”. A férfiak előtt pedig szülei álltak. Édesapja remegő kezekkel ölelte át feleségét, akinek szemének sarkában megcsillant a csillár fénye.

– Apa, anya? Mi folyik itt? Ki ez a két férfi?

– Ádám, örülök, hogy megismerhetlek – megszólalt az egyik kalapos, aki Illéssel állt közvetlenül szemben. – Látom, szépen megnőttél.

– Ismerem magát?

– Ó, még nem, de hamarosan igen.

– Apa, anya, mégis mi ez? – Ádám keze ökölbe szorult, szíve hevesebben kezdett verni. Szülei azonban nem válaszoltak. – Kik ezek az emberek?

– Nyugodj meg, barátok közt vagy.

– Barátok közt? – Csontjai megfeszültek. – A szüleim láthatóan rettegnek. Miféle barát az ilyen?

– Hidd el, azok vagyunk. Bízatsz bennünk. Különben nem hoztunk volna ki a börtönből.

– Börtönből? – Marietta letörölte a könnyet a szeméből.

– Marietta, most én beszélek – szólt a kalapos, akinek kivillant egy pillanatra a kabát alól a ruházata. Valami furcsa, barna sálat vélt felfedezni Ádám. Édesanyja hátrább lépett. – Szóval Ádám, bízatsz bennem.

– A maga embere tette le az óvadékot?

– Úgy van.

– Mi a francot akar tőlem? – Ádám előrántotta csontdárdáit. A vér apró cseppekben hullott a hegyéről a padlóra. Belenézett a kalapos szemébe, aki, mosolygott. – Ne szórakozzon velem.

– Nahát, csodálatos. Fáj, amikor előhúzod őket?

– Hogy micsoda?

– Fáj?

– Marhára, de magának még jobban fog. – Ádám határozott léptekkel megindult a férfi felé, de ő nem moccant, hanem tovább mosolygott.

– Az istenek ajándéka ez.

– Hogy miket beszél? Ez? Ajándék?

– Úgy bizony.

– Inkább maga a pokol. Húzzanak már innen! – Ádám a férfi torkához nyomta a csontdárdát, ám a férfi még mindig csak mosolygott. *Miféle ember ez?*

– Pedig hidd el, hogy az. Isten és ember ajándéka. Igazam van, Marietta és Illés? – A férfi szülei felé fordult.

– Miket beszél maga?

– Kérdezd a szüleidet. Ők tudják, miért ilyen csodálatos a karod.

– Mi lenne, ha itt helyben felnyársalnám? – A dárda még jobban belenyomódott a férfi torkába. Láthatóan nyelni is alig bírt.

– Fiam, ne – szólalt meg Illés.

– Kérlek, ne tedd. – Marietta is csatlakozott.

– Miért ne? Ide jön ez a ki tudja, kicsoda, magyaráz itt össze-vissza. Nem hagyom, hogy bántsanak akárkit is.

– Fiam, nézd, szóval...

– Ádám, kisfiam, a helyzet, a helyzet...

– Mondjátok el neki, h-hogy mit csináltak tizenhét évvel e-ezelőtt. – A férfi nehezen tudott beszélni a csonttal a torkánál. – Mondjátok e-el, mit vetettél b-be...

– Anya, apa, miről beszél ez?

– M-mondjátok el, m-mitől ilyen a karja.

– Anya, mégis...Miről beszél ez? – Ádám hangja betérítette az egész házat.

– Fiam, nézd, nem volt más választásunk.

– Meg kellett tennem, hogy velünk legyél, hogy...

– Ezt nem értem. Azt mondtad, hogy ilyennek születtem. Miről beszéltek? – Ádám elengedte a férfit és egyenest szüleire meredt. Próbált a könnyeik között valamit is kiolvasni a szemeikből.

– Nem volt más választásunk.

– Anya...

– Édesanyád csinált magával valamit a terhessége alatt. Nem tudom, mit mondhattak neked, de te nem így születtél, hanem ilyennek kellett születned. Igazam van, Marietta? – Ádám édesanyja nem válaszolt, csak nézett kisfia szemébe.

– Anya...

– K-kisfiam, k-kérlek, bocsáss meg.

– Hogy mi? – Ádám másik karjából is előtört a dárda. Hirtelen valami görcsbe rántotta a gyomrát. Egy érzés, ami a szívén át egészen a torkáig terjedt, felperzselve mindent legbelül. Legszívesebben ordított volna, hogy kieressze a lángokat. – Ugye, ez nem igaz?

– Fiam, b-bárcsak azt...

– Mondhatnátok? Azt mondhatnátok, hogy ez valami elcseszett genetika, de nem? Ugye? Ugye?

– Kisfiam...

– Ezt nem hiszem el. – Ádám fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Ennyi év alatt nem mondtatok semmit, csak azt, hogy így vagyok tökéletes, hogy fogadjam el magam. Erre jön egy férfi és azt mondja, hogy igazából ti tettétek ezt velem?

– Ez nem ilyen egy...

– Ó, de igen, ilyen egyszerű. Nem hiszem el! Olyan sokszor mondtam, kívántam, hogy bárcsak valahogy elmúlna ez, hogy bárcsak megszabadulhatnék ezektől valahogy. Erre ti? Jaj, fogadjam el, hogy ilyen vagyok, hogy ebben lehetőség rejlik. Lószart! – Ádám szülei elé termett, szinte az orrukban volt. – Erre kiderül, hogy ti tehettek ezekről. Miért nem akartátok visszacsinálni? Egyáltalán miért, hogy... miért? – Ádám állkapcsa összeszorult.

– Talán mi segíthetünk. – A férfi megérintette Ádám vállát.

– Hogy mondja?

– Mi talán segíthetünk visszacsinálni. Segíthetünk, hogy a karod normálisabban nézzen ki.

– Mégis hogyan? Kik maguk?

– Sok pénz és tudás van a birtokunkban. Kifejezetten az ilyen esetekre specializálódtunk az intézetünkben. Az olyanokra, mint a tiéd.

– Nézze, ha baszakszik velem... – Ádám a férfi felé fordult ismét.

– Nem áll szándékunkban. Nézd, csak gyere el, nézd meg, adj egy esélyt nekünk. – A válasz némaság volt. –

Elvégre, nélkülünk nem tudta volna meg az igazat. – Ádám visszanézett a szüleire, akik elfordították a tekintetüket. Sóhajtott egy mélyet, aztán felment az emeletre. Elővett két bőröndöt és telepakolta őket. Pár perc múlva újra lent volt.

– Jól van – még egyet sóhajtott –, megnézem magukat.

– Örülök, hogy így döntöttél. Menjünk akkor.

– Talán maguk őszintébbek lesznek, mint ők. – Ádám, rá se nézett szüleire, csak kiment az ajtón. A házra sem nézett vissza. Bedobta az egyik kocsis csomagtartójába a két bőröndöt, és beszállt az anyósülésre. A motor felbőgött, egyértelmű jelet adva Ádámnak, hogy itt és most valami lezárult, és talán kezdődhet valami új.

Pár kilométert mentek, ki a város határára egy nagyobb épület elé érkeztek. Egy régi iskola épülete előtt álltak meg, amiről azt hitte Ádám, hogy már nem is működik. Az egyik kalapos férfi megemlítette neki, hogy pár éve vették meg az épületet, amelyet felújítottak a céljaikra. Kinyitották a kétszárnyas ajtót és bekísérték Ádámot. Nagy levegőt vett, amikor belépett az épületbe, amikor belépett az ismeretlenbe, talán a reménybe.

Van remény?

Későre járt, amikor Ádám átlépte a régi iskola ajtaját. Az egyik férfi közölte vele, hogy el kell, hogy kérje a telefonját. Ádám értetlenül állt a kérés előtt, de a férfi elmondta, hogy az érzékeny műszerek miatt muszáj egy külön, erre a célra izolált kamrába tenniük az elektronikus készülékeket, de ne aggódjon, ez nem örök, csak ameddig a kritikus beavatkozások tartanak. Ádám nem hezitált, azonnal a kezébe nyomta mobilját. *Nem is bánta, senkivel sem akart beszélni, legfőképp a szüleivel.*

Bár voltak lámpák a folyosón, halvány fényt adtak, ennek ellenére látható volt, hogy maga az épület hatalmas. Az egyik férfi azt magyarázta, hogy két emelet van az iskolában, a felsőn vannak a hálók, lent egy nagyobb konyha és ebédlő.

Ádám próbált figyelni, ám a szavak elsuhantak a füle mellett, mintha csak rádiózaj lett volna. Egyszerűen máshol járt az esze. A két bőröndöt szorongatta a kezében, miközben mentek fel a lépcsőn. Már csak egy férfi volt vele, a mási kettő a lépcsőfordulóban elköszöntek. Befordultak egy folyosóra, ahol több ajtó is állt. A barnainges férfi elvezette az egyikhez, benyitott és felkapcsolta bent a villanyt.

Egy nagyobbacska szoba volt, három ágygal, hűtőszekrénnel, két, nagyobb, kissé kopottas ablakkal. Azonban nem volt üres a helyiség, a két ágyban valakik feküdtek. A baloldaltól, a takaró alól kikukucskált a valaki, első ránézésre fiúnak tűnt.

– Bocsánat, hogy megzavartuk az álmotokat, de új vendégünk jött. – A takaró alól teljesen kidugta a fejét az illető. Nem tévedett Ádám, valóban fiú volt, tán vele egykorú lehetett, de nem ez érdekelte, hanem a srác jobb szeme, ami sokkal nagyobb volt, mint a bal, ráadásul fekete. Ezt még a gyenge lámpafényben is lehetett látni.

– Sz-sziasztok. – szűrte ki a szavakat zárt ajkán keresztül Ádám. Nem egészen erre számított, bár magában nem is igazán tudta, mit is várjon ettől az egésztől. Elfordította a fejét jobbra, a másik ágyra. Felhúzta a szemöldökét. Egy fekete hajú lány nézett vissza rá. Karja kilógott a takaró alól. *Mennyivel barnább a bőre az övétől. Ő szinte Hófehérke volt hozzá képest.*

– Szóval, Ádám, ez lesz a te szobád is, és ők lesznek a szobatársaid. Nos, ő itt Nataniel. – Mutatott a srácra, aki nem reagált semmit sem, csak visszafeküdt. – Ő pedig Kasszandra. – A lány egy halvány mosoly kíséretében intett Ádámnak. – Jól van. Mivel elég későre jár, ezért itt hagylak benneteket. Ádám, pakolj ki nyugodtan, aztán szerintem feküdj le. Elég hosszú lehetett ez a nap. – A férfi megérintette Ádám karját, majd becsukta az ajtót.

A két bőröndöt az üres ágy mellé tette, ami a lány ágya mögött volt, vele egy sorban. Leült az ágyra, ami

nyikorogva adta meg magát súlya alatt. Megropogtatta a nyakát és sóhajtott. *Vajon mi lesz ezután?*

– Lekapcsolnád a villanyt? Ha már úgyis fent vagy. – A takaró rejtekéből mormogott a srác. Ádám egy pillanatra nézte őt, aztán felállt, odament a kacsolóhoz és lenyomta. Valóban, abban a pillanatban igazából nem is akart mást, csak lefeküdni és aludni. És talán, felejtteni.

Sötétség borította be a házat. A levegő édesen megfeszült, karjaiban valósággal dobogott az adrenalin. Léptei nyomán felnyögött a padló.

– Hol vagytok? – Senki sem válaszolt. – Tudom, hogy a közelben vagytok. Hallom, ahogy dobog a szívetek, érzem az illatotok. – Karjaiban az izmok lángoltak, mintha ezer Nap lett volna a feje fölött. Hogy csökkentsen a feszültségén, kieresztette a csontjait. – Így már jobb. Gyertek elő! – Lassan szedte a lábait. Először a konyhába nézett be. Kitépte a konyhaszekrények ajtajait, az asztalt felborította és darabokra tépte dárdáival. Szíve tombolt. De nem talált ott senkit.

Tovább ment a nappaliba. A kanapét felhasította, a tévét ketté törte, a két antik szekrényt faszilánkokra redukálta, de továbbra sem találta őket.

– Hol vagytok? A rohadt életbe! – Csontját belevágta a falba, amibe az egész ház téglaszerkezete beleremegett. Aztán egy apró nesz ütötte meg a fülét, valahonnan fentről, mintha egy egér belelépett volna egy egércsapdába. –

Megvagytok. – Rohamléptekkel megindult a lépcső felé, és felsuhant az emeletre, a folyosóra. A végén meglátta őket, abban a szobában. Kezét ökölbe szorította. Ujjai közt kiserkent a vér. Megnyalta a szája szélét. Egyik kezét előre nyújtotta, hegyes csontja dárdaként meredt előre. Megfeszítette egész testét és rakétaként robbant be. A hegyes csont könnyedén szúrta át a lágy, emberi testet.

– M-miért? Miért csináltad ezt? – Kihúzta belőle a csontját, a test élettelenül esett össze.

– Illés, ne! – kiáltott a nő. – Ezt miért kellett?

– Most te jössz. – Mutatott a nőre és elindult felé. A nő hátrálni kezdett.

– Kérlek, csak őt ne! – Egy kiságy felé futott. Megtámasztotta magát a rácsokon és teljes testével eltakarta azt. *Mintha az bármit is segítené.*

– Félre innen. – Felemelte a karját, csontja a plafon tetejét nyaldosta, majd lesújtott. Tűpontosan a nő szívébe hatolt a dárda. A nő már nem volt képes védeni a kiságyat, csak feküdni a földön.

– Fiam, miért? – Nem érdekelte a nő, csak a kiságyban fekvő illető. Közelebb lépett és a kezébe vette a kisbabát.

– Itt a vége, Ádám. – Oly gyorsan szúrta át a baba szívét, hogy felsírni sem volt ideje. Levágta a halott gyerek testét a padlóra. Beszívta a levegőt és visszarántotta csontdárdáit az alkarjába. Ádám mosolygott.

– Hahó, ébresztő.

– Hogy, mi? – Ádám felnézett, de a besütő Nap sugarai égették a szemét. Résnyire nyitott pupilláin keresztül látta, hogy a barnainges férfi állt fölötte. Szíve a torkában zakatolt. Rámarkolt a nyúl medáljára, a láncok megfeszültek a nyakán.

– Bocsánat a zaklatásért, de itt az ideje a reggelinek.
– Ádám elengedte a medált és felkelt az ágyában. A srác, Nataniel és a lány, Kasszandra már álltak, sőt, az ágyukat is bevetették.

– Oké, oké, kelek. – megrázta magát. Megfogta a pólóját, a nadrágját, megérintette a nyakát. Csusrom vizes volt mindene. *A rémálom nagyon is valóságosnak tűnt, szinte meg tudta volna őket érinteni. Szinte érezte a csontja végén a vért.* Összerezzen. *Hiába, nem akarta látni szüleit, de ez az álom... Valahol reménykedett, hogy soha nem jön elő.* Megrázta magát, és erőt vett, majd felpattant.

– Nagyon jó. Megkérnélek titeket, hogy kövessetek.
– A két fiatal szó nélkül engedelmeskedett. Ádám is így tett. Még nem értette egészen, mi ez a hely, mik is a szokások, de ha igazat beszéltek, ha meg tudják gyógyítani, akkor azt csinálja, amire kéri őt. Nem szeretné, ha emiatt a legkisebb esély is elúszna.

Amint kiértek a folyosóra, Ádám még jobban meglepődött. Nem ők hárman voltak itt az egyedüli fiatalok. Két másik szoba ajtaja előtt is sorakoztak, még két barnainges férfi mögött. *Tán ez jó jel lehet, hogy mások*

is vannak. Tán ez azt jelentheti, hogy valóban tudnak rajta segíteni.

Ádám végignézett a többieken. Első rénzésre vele egykorúak lehettek, vagy talán még fiatalabbak. Az egyik férfi mögött hárman, a másik mögött ketten álltak, libasorban, rendben. *Érdekes, bár nem ez volt a legfurcsább.* Az egyik fiú bőre hófehér volt, mint egy albínóé, de haja meg fekete. Egy lánynak a füle tühegyesen állt az égnek, mintha egy tünde lett volna a Gyűrűk urából, egy másik srácnak pedig farka volt, mintha egy majom lett volna, valódi, igazi, a derekán körbetekerve. *Ez egyre furcsább.* Azonban a szeme egy fiún akadt meg. Olyan magas volt, hogy szőke haja súrolta a lámpa búráját. Nem látott rajta semmilyen érdekes elváltozást, bár a tekintete... Úgy meredt előre, oly szigorúság és figyelem áradt belőle, mintha háborúba menne. A fiú visszanézett Ádámra, aki nyomban elkapta a fejét. *Valahogy nem akarta tovább nézni azokat a szemeket.*

– Jól van akkor, úgy látom, mindenki itt van. Mehetünk lefelé – szólt az egyik férfi, aki a legközelebb állt a folyosó végén található lépcsőhöz. Elindult és a fiatalok követték őt, aztán elindult a másik férfi, utánuk persze a gyerekek, majd jöttek Ádámék. Elöl a barna inget viselő férfi, mögötte az a Nataniel azzal a hatalmas, kerek jobb szemével, utána Kasszandra, akinek a haján megcsillantak az ablakból beszűrődő Napsugarak. Végül Ádám következett.

Nem értette, hova mennek, miért mennek oda, de nem akart szólni. Az egész persze szokatlan volt, új, idegen. A gombóc a torkában ott feszített, a megmagyarázhatatlan pillangók a gyomrában ott repdestek, ám emellett a kíváncsiság is gyötörte, hogy mit ajánlhatnak fel, hogyan lehetnek képesek meggyógyítani. *Ezt egyszerűen meg kellett tudnia.*

Lementek a lépcsőn, azután a földszinten egy nagyobb, kétszárnyas ajtón át betértek egy helyiségbe, ahol megterített asztalok várták őket, telis-tele mindenféle étellel, a gyümölcsökön át a sült bacon szalonnáig. Az édes és sós illatok keveréke bejárta az egész helyiséget. Ádám a hasát fogta. Gyakorlatilag tegnap dél óta egy falatot sem evett. A terem végén egy férfi állt, és Ádám felismerte: ő is ott volt a házukban, ő volt az, aki beszélt. Barna inget viselt, akár a többi férfi, de a nyakában volt egy sál, ami nem is sálra, inkább arra ruhadarabra hasonlít, amit papok szoktak viselni. Stóla, csak ez szintén barna színben pompázott, melyen egy szarvas agancs futott végig. *Nem mindennapi öltözet, az egyszer biztos.*

– Üdvözlök mindenkit. – Mindkét kezét felemelve megszólalt a stólát viselő férfi. – Nagyon örülök, hogy mind itt vagytok, és hogy egyre többen. A héten ketten is csatlakoztak hozzánk a jobb, a megértés, a gyógyulás reményében. Egy páran ismernek, de most, itt mindenki előtt szeretnék bemutatkozni. A nevem Novastados, és én hoztam létre ezt az egész szervezetet, létesítményt, kifejezetten az ilyen gyermekeknek, mint amilyen ti is

vagytok. De nem akarom húzni az időt. Mindenkinek jó étvágyat. A reggeli után kérlek, majd kövessétek a Observer tanítóitokat. Köszönöm. – S azzal a férfi leeresztette kezeit és leült egy asztalhoz. A többiek is így tettek.

Minden szoba, csoport külön asztalhoz ült. Ádám a tányérjába szalonnát, tojást és egy kis paradicsomot tett. Azonnal nekilátott, nem várt a többiekre. Habzsolás közben néha-néha felnézett. A nagy szemű srác csak a tányérját bámulta, csendben evett. A lánnyal egyszer-kétszer összeért a tekintetük. *Vajon neki mi lehet a baja, miért lehet itt? Nem látszik rajta semmi.* Ádám elnézett a szomszédos asztalokra is. A halk duruzsoláson kívül nem hallott semmit. Újra megnézte a szőke srácot, aki ugyanolyan hideg szemekkel evett, semmilyen érzelmet nem mutatva, még akkor sem, amikor a bacon szalonnára harapott rá. Isteni volt pedig, ilyet Ádám talán egyszer evett, egy nyaraláson. Olyan volt az étel, mintha egy öt csillagos hotelben lettek volna. Ádám fejében egyre több kérdés tört fel. *Miért vannak itt konkrétan? Mi lehet a bajuk? Nekik is hazudtak? Őket is azok szűrták hátba, akikben a legjobban bíztak? Hogyan gyógyulhatnak meg? Mégis, mi lehet ez a hely? Miféle név az a Novastados? A sok kérdéstől a szoba forogni kezdett.*

– Bocsánat. – Ádám az asztaluknál reggeliző férfihoz fordult. – Lenne egy kérdésem.

– Mond csak, fiam.

– Mégis hogyan, szóval, hogyan kellene elképzelni a kezelést? Miféle módszert használnak? Gyógyszer vagy valamilyen hormonkezelés? – A kérdésekre Nataniel és Kasszandra is felfigyelt. A férfi nem válaszolt, csak az ingjét igazgatta. – Ő, hahó?

– Igen, igen, figyelek. Nos – abbahagyta ingjének piszkálását és hátradőlt a székében –, elsősorban a lényeg, hogy türelmesnek kell lenni. Kell egy kis idő nekünk, mire megismerünk, mire a legmegfelelőbb módszert kidolgozzuk. Türelem. Igazából ennyi kell és ez megtermi a gyümölcsöt. – Rátette Ádám vállára a kezét. – Ne aggódj, minden rendben lesz. – Ádám nem válaszolt, csupán intett a fejével. *Egy pár napot még tud várni, ennyi év után ez már csupán egy pillanat.* A többiek se reagáltak semmit. A srác evett tovább, a lány talán egyszer megráncolta a homlokát.

Miután mindenki befejezte a reggelit, felálltak az asztaltól és egyszerre léptek ki az étkezőből, a barnainges férfiak, akiknek ezek szerint Obzerver tanító a titulusuk. *Ez sem mindennapi egy orvosnak.* Az étkezőtől mentek egy pár métert és egy újabb kétajtós szobához értek. Bementek és egy még nagyobb helyiségbe értek be, amely tele volt bordásfalakkal, fémkeretekkel rajtuk kötéllel, labdákkal, botokkal, súlyzókkal. Ádámot az iskola tornatermére emlékeztette, csak sokkal felszereltebb volt. A tanítók megkértek mindenkit, hogy a szobatársaikkal alkossanak egy csoportot.

– Rendben, jól van, örülök, hogy mindenki itt van. Nataniel, Kasszandra és Ádám. – A férfi tekintete körbejárt mindenkit. – Hadd kezdjem azzal, hogy nincsen semmi baj veletek. Különböző helyekről jöttetek, de mindnyájatokban lehet valami közös, hogy nem fogadtak be, hogy nem értettek meg, a sors. Egy szóval, itt mindenki otthonra lelhet. – Ádám a kezét markolászta. Nem egészen értette, hová is akar ezzel kilyukadni ez az Obzerver, de látta Kasszandrán is, hogy valami nála sem kerek. A srácot meg egyszerűen nem lehetett megfejtetni, a jobb szeme teljesen elrejtette az arcát.

– Ő, köszönjük, de miért is vagyunk most ebben a teremben? – Kasszandra megszólalt karba tett kézzel.

– Kitűnő kérdés. Egy picit jobban megszeretnénk ismerni titeket. Ádám, te mire vagy képes?

– Mire gondol? – Ádám a homlokát ráncolta.

– Tán nem mondok újat, hogy a karod eléggé feltűnő. Miért ilyen, mivel áldott meg téged a sors?

– Mintha nem tudná. Ön is ott volt aznap.

– Igen, de a többiek nem. Rajta, nem kell szégyellni.

– Ő, nem, köszi.

– Gyerünk, rajta. Itt senki sem fog kinevetni érte.

– Nem igazán szeretném. – Ádám még jobban szorította bal kezével a jobbát. *Ez kezdett egyre különösebb lenni.*

– Rajta, mutasd meg, mire vagy képes.

– Nézze, én itt nem akarom.

– Itt barátok közt vagy.

– Nézze – Ádám hangjától a terem zengett –, nem akarom és kész. Különben is, mi köze van ennek a kezeléshez?

– Nyugalom. Meg kell ismernünk téged minél jobban.

– Ja, persze, de akkor sem.

– De jó len...

– Nem akarom és kész.

– Hé, új gyerek! Miért nem tudsz együttműködőbb lenni? – Az egyik csoportból átszólt valaki. Ádám nyelt egyet. Az a nagy, magas szőke srác volt. – Csak segíteni akar neked, erre te itt akadékoskodsz. Pedig nem kért bonyolult dolgot. Csupán együttműködést.

– Bocs, de mi közöd van hozzá? – Ádám keze bizseregni kezdett.

– Csinálsz itt a feszültséget, bomlasztod a közösséget. Ilyen nem hiányzik ide.

– Alig egy napja vagyok itt.

– És máris gond van veled.

– Oké, Karád, elég legyen.

– Igen, fiúk, nem kell ezt. – Két Obzerver is beállt a csoport közé.

– Tényleg, csak nyugalom. Egy csapatban vagytok, vagyunk. Legyünk türelmesek egymással, mert jobb dologgal is elüthetjük ezt a kevéske időt. Az Adakozó adjon türelmet. – A férfi intett a kezével és a másik kettő köré gyűlt. *Mit mondott, Adakozó?* Valamit beszéltek egymással, majd feléjük fordultak.

– Oké, rendben, figyeljetelek. Rendeződjetelek egy sorba, körülbelül egy kartávolságot hagyjatok magatok közt. – A fiatalok lassan egysorba rendeződtek, ahogy a férfi kérte. – Nagyszerű. Akkor karkörzés előre. – A férfi elkezdett körözni a karjával, a többiek lassan, de követték. A szőke nagydarab persze azonnal elkezdte. Ádám nézte a többieket, aztán végül ő is csatlakozott, hisz mi más választása lett volna akkor.

Átmozgatták az egész testüket, akár egy alapos bemelegítésnél. Ezután jó pár körben körbefutották az egész termet, utána jött egy kis erősítés: fekvőtámasz, felülések, felugrások. *Mintha tényleg iskolában lettek volna.* A gyakorlatok alatt az Obzerver tanítók körbe járkáltak és nézték a fiatalokat, mintha csak felmérték volna őket. Ádám ujjpercnyi izzadságcseppeket söpört ki hajtincseiből egy óra után, és a hasát fogta. A reggeli ott kapaszkodott már a torkában. Nyelt egy nagyot, szerencsére visszament.

– Jól van, ügyesek voltatok. – A három férfi tapsolni kezdett. – Most elmehettek. Egy órányi szabadfoglalkozás. – A nyolcfős tömeg kíváncszorgott a teremből.

Már az emeleten jártak, amikor Ádám egy erőteljes lökést érzett a vállán. Egészen a folyosó faláig szállt.

– Új gyerek, jó lenne gyorsan megtanulnod, hogy egy közösségben vagy. – Karád állt Ádám előtt. Feje még mindig súrolta a két méter magasban lógó lámpabúrárt.

– Ezt most miért?

– Jó lenne, ha több tiszteletet tanúsítanál. – Karád rátámaszkodott Ádám vállára, és olyan volt, mintha felnyársalták volna. – A gólyáknak illene tisztelnie az időseket.

– Neked meg mi a bajod? – Egyszer csak Kasszandra lépett oda, félrelökve Karádot. Az elképesztő nyomás megszűnt Ádám vállában. – Itt beszélsz közösségről, de te csinálod a feszkót!

– Gólya, több tiszteletet. – Karád keze meglendült és eltalálta Kasszandrát. A nagydarab kezéről csöpögött a vér, de nem is a kezéről, hanem a körmeiről... Ádámnak akkor akadt meg a szeme Karád kezén, pontosabban az ujjain, amikről legalább tíz centis karmok meredtek előre. Kasszandra a karját fogta. Ádám keze már lángolt.

– Te rohadék! – Ádám ellökte Karádot és kirántotta csontdárdáit. – Ezt akartad elérni? Látni akartad, mire vagyok képes? Na gyere!

– Te kis hálátlan. – A nagydarab kéz újra lendült. Ádám az arca elé tette alkarját. Aztán egy puffanást hallott, mintha egy ág tört volna le. – Ó, ezért szétszaggatlak. – Karád a kezét fogta, akárcsak Alex azon az estén. Ádám rápillantott a kézre, de nem akarta elhinni, amit látott: Karád karmai, három is letört többől. Megnézte a saját karját, de egy karcolást sem vélt felfedezni. – Ezt nagyon megbánod. – Karád egy kézzel ráfogott Ádám pólójára és felnyomta a falra.

– Fiúk, mi a franc folyik itt? – két Obzerver is a folyósóra rohant. – Karád, tedd le őt azonnal!

– De...

– Karád...

– De eltörte a karmaim.

– Azt mondtam, hogy tedd le. – A nagydarab fűjt egyet és letett Ádámot.

– Nem volt nehéz, ugye? És most mindenki menjen be a szobájába.

Bent Ádám a kezét vizsgálgatta az ágyon. Ez még neki is új volt, bár így már kezdte érteni, miért is törhetett el Alex ökle, amikor próbálta megütni, és az arca helyett az alkarját találta el. Akkor nem csak szűrni tud a kezével, amikor kijönnek hátul. Miközben magát nézegette, észre sem vette, hogy a mellette lévő ágyban valaki bámulja őt.

– Ő, szia. – Ádám hirtelen felkapta a fejét.

– Szia. Milyen érzés, amikor azok kijönnek?

– Nos, hát, hogy is mondjam...

– Fájnak?

– Igen, rohadtul. – Ádám tekintete visszatért a karjára.

– Akkor is, amikor vissza, szóval, amikor visszamennek?

– Talán akkor még jobban. – *Erről még senkinek sem beszélt.*

– Sajnálom, de mindenesetre köszi, hogy félrelökted az a parasztot.

– U-ugyan, nem tesz semmit. Én köszi, hogy megvédtél.

– Az sem tesz semmit. – Ádám újra felnézett, Kasszandra mosolyra húzta a száját. *Egy lány*

rámosolygott. – Mellesleg, hívjál csak Keszinek. – A kezét nyújtotta.

– Engem, nos, engem elég Ádámnak. – Egy újabb mosoly a lánytól. Ádám is kinyújtotta a kezét. *Milyen selymes az érintése.* Belenézett a szemébe. *Kék, akár a fodrozódó óceán.* Elfordította a fejét, és egy pillanatra Natanielre tévedt a tekintete, aki csak ült az ágyban és egy könyvet bújt, mintha más nem is lett volna a szobában. Aztán az ajtón kattant a kilincs.

– Ádám. – Az Obzerver tanítójuk léptett be. – Velem kell jönnöd.

– Mégis hova?

– Az igazgatóhoz.

A szervezet

Ádám szótlánul követte a barnainges férfit a folyosón. Magában sejtette, hogy miért hívathatja az igazgató, de inkább nem akart találgatni. Tördelte a kezét, és azon járt az esze, hogy ne legyen semmi gond. Bár nem egy hétköznapi kórháznak, gyógykezelő intézetnek néz ki, eddig csak ők mondták neki, hogy lehet esélye a gyógyulásra. A férfi befordult balra a folyosón egy kisebb részbe, ahonnan sehová se vezetett út, csupán egy szobába. Az Obzerver kopogott, és bentről hallatszódott egy „Tessék” kiszólás. A férfi ajtót nyitott és mutatta Ádámnak, hogy menjen. Amint beért, a férfi becsukta az ajtót.

– Kérlek, Ádám, ülj le. – Ádám kihúzta a széket és leült. Kisebb meglepetésére az íróasztal túloldalán Novastados ült vele szemben. Szóval maga az igazgató jött el hozzájuk aznap este. – Kérsz esetleg valamit? Üdítőt, kávé?

– Nem, semmit. – Ádám a kezét nézte, miközben malmozott a hüvelykujjával.

– Van bármilyen ötleted, hogy miért kérettelek ide?

– Talán. – Ádám nyelt egyet. – Csak nem ahhoz a nagydarab szökéhez van köze?

– Karádnak hívják, és igen, hozzá van köze. Nézd – az igazgató előredőlt –, tudom, néha nehéz eset tud lenni, de most már egy csapatban vagytok.

– Nem tudom. Csapatársak nem így viselkednek egymással, ha engem kérdez.

– Lehet. Meséld el kérlek, hogy mi történt.

– Inkább kérdezze őt.

– Persze, majd őt is, de most te vagy itt. Szóval? – Ádám szótlan maradt. – Nem kell félned, főleg tőlem. Meséld el. Csak nyugodtan, minden részletet, mi volt, mit éreztél. – Ádám még csak rá sem nézett. – Tényleg, nyugodtan. Bennem bízatsz. Én megértem, ha ideges voltál, megértem, ha úgy érezted, védekezned kellett.

– Nos...

– Hallgatlak.

– A tornateremben kezdődött. A barnainges férfi, aki reggel bejött a szobánkba és összegyűjtött minket.

– Az Observer tanító.

– Igen, az. Szóval ő kérte, de, szóval nekem...

– Csak nyugodtan.

– Nekem inkább parancsnak tűnt, hogy mutassam meg, mit tudok. De, de én nem akartam.

– Parancsnak tűnt? – Ádám intett a fejével. – Értem. És már elég volt a parancsokból, a kényszerekből.

– Mondtam, hogy nem akarom, mondtam, hogy nem fogom megmutatni. Erre az a nagydarab barom, mármint...

– Barom, értem. Karádnak ezentúl csak múval köszönök. – Ádám mosolygott, még ha ez volt a legcingerőbb favicce, amit eddig hallott.

– Szóval, Karád beszólt, hogy miért nem működök együtt, de az egyik férfi leállította őt. Erre a folyosón visszafelé elpattant az agya.

– Mi történt pontosan?

– Egyszerűen bekattant.

– Bekattant, értem. Mégis, hogyan?

– Ugyanazt hozta fel, majd felnyomott a falra.

– Utána?

– Utána. Szóval, utána...ő... Ez miért olyan fontos? Miért olyan fontos ez a Karád gyerek? – Ádám felkönyökölt az asztalra, le sem véve szemét az igazgató már helyenként ráncba szökő arcvonásairól. – Miért olyan fontos, hogy mit mondott, mit csinált? Nem akarok barátkozni vele, nem akarok tőle semmit sem.

– Ádám, nyugalom. Semmi gond.

– Én csak meg akarok gyógyulni. Csak a kezelést akarom. Mikor kerül végre sorra?

– Értem. Ha hiszed, ha nem, Karád is ugyanabban a cipőben jár, mint te.

– Nehezen hiszem el.

– Pedig de. Ő is segítségért jött ide, és őt sem fogadták be. – Ádám hallgatott. – Ő is ugyanazért van itt, mint te. Nézd, könnyebb úgy, ha vannak mások, akik ugyanazon mennek, mentek keresztül, mint te. Ebből a szempontból egy közösséget alkottok, ti, mindannyian. Könnyebb úgy,

ha ti magatok is rájöttök erre, hogy együtt könnyebb. Meg tudod ezt érteni?

– Hmm, talán.

– Ez nagyszerű. Ami a kezelést illeti, az első lépés az, hogy megismerünk téged. Megismerjük az adottságodat, mit tudsz, mi a különbség egy átlagos emberhez képest, hogyan manifesztálódott az elváltozás, hogyan... – Amíg az igazgató magyarázott, Ádám tekintete feljebb kúszott, fel a falra, ahol egy szarvas koponya lógott az igazgató feje fölött, ám volt valami furcsa benne. Az agancsa nem felfelé, hanem lefelé konyult, befelé ívelve, de ezen kívül még volt benne valami furcsa. Metszőfogai inkább emlékeztették őt egy farkas vagy egy oroszlán szemfogaira. A koponya alatt volt még egy névtábla is, melyen ennyi állt: *Cervostados. Különös név ez egy állatnak.*

– Érthető így minden? Hahó? Ádám?

– I-igen?

– Érthető így minden?

– P-persze, minden.

– Jól vagy? Mintha nem itt lennél.

– Minden oké, érthető.

– Örülök ennek. Ne feledd, idő és türelem, de a végén megkapod a jutalmat.

– Öö, nagyszerű.

– Nem kínozlak tovább. Mehetsz nyugodtan.

– Köszönöm. – Ádám felállt és az ajtóhoz ment. Kinyitotta, de megállt és visszafordult. – Még egyet szeretnék kérdezni.

– Hallgatlak.

– Honnan tudtak a szüleimről? Honnan tudtak rólam?

– Nem kertelek, nem ti vagytok az elsők, akikkel dolgunk akadt. Több hasonló embert láttam már, több sikeres kezelésen vagyunk túl. Szinte kötelességünknek tartjuk, hogy figyeljünk az ilyen esetekre. Persze, nem egyszerű, nem tudunk rögtön ott lenni az elején, ezt talán megértheted.

– Igen, azt hiszem. – Ádám sóhajtott. – Köszönöm.

– Karád miatt meg ne aggódj. Nehéz vele, de idővel megbarátkozik veled.

– Rendben. – Ádám már csukta az ajtót, de az igazgató még mondott valamit.

– Az Adakozó legyen veled. – Ádám nem szólt semmit, csak becsukta az ajtót. Visszafelé tartott a szobába, közben próbálta felfogni, hogy végül nem rúgják ki, sőt, mintha neki adott volna igazat az igazgató. *De mi a franc volt az az utolsó mondata? Adakozó? Ez valami orvosi jókívánság lenne?*

Ádám nagy nehezen megtalálta a szobát. Szám persze nem volt az ajtón vagy mellette, így majdnem taláломra kellett választania. Még szerencse, hogy átlósan helyezkedtek el szobák, és emlékezett, hogy az utolsó az, ahogy mennek a lépcső felől. Amint beért, Keszi kerek szemmel nézett rá.

- Na, mi volt?
- Nos, érdekes volt.
- Na de mondd, itt maradhatsz még vagy ez lesz az utolsó napod?
- Azt hiszem, maradhatok. – Ádám leült az ágyára.
- Csak hiszed? De mégis, mi volt? Mi történt?
- Igazából semmi. Kérdezte, hogy mi történt, mi volt azzal a nagydarab barommal.
- Karáddal?
- Igen, vele. Kérdezte, hogy mi történt pontosan, én csak annyit mondtam, hogy bekattant.
- Na, az enyhe kifejezés. – Keszi elmosolyodott.
- És nagyjából ennyi.
- Ennyi?
- Igen. Egész megértő volt. Nem hibáztatott. Még mondta is, hogy nem könnyű azzal a gyerekekkel. Tényleg, egész, egész megértő volt.
- Akkor ennyi?
- Ennyi. Bár, bár volt egy érdekes mondata. Amikor léptem ki az ajtón, azt mondta, ha jól értettem, hogy „az Adakozó legyen veled”.
- Adakozó? Biztos, hogy ezt mondta?
- Igen, ebben egészen biztos vagyok.
- Mi lehet az? Mire utalhatott?
- Akkor te sem tudod? – Keszi a fejét rázta. – Én valami orvosi jókívánságra tippelek.
- Elég furcsa kívánság.
- Egy entitás lehet.

– Tessék? – Ádám kereste a hang forrását, de végül megtalálta. Nataniel volt az, a könyve mögül morgott. – Mit mondtál, még egyszer?

– Entitás.

– Hogy micsoda? – kérdezte Keszi.

– Az entitás valamely lénynek, létező dolognak konkrét mibenléte, tulajdonságainak összessége.

– Azt eddig is tudtam, de honnan veszed, hogy az lenne? – Válasz csak hallgatás volt. – Miből gondolod, hogy az lenne? – Még mindig nincs válasz.

– Nataniel, nos, miből gondolod, hogy az lenne, hogy arra utalhatott? – Nataniel kikukucskált könyvének rejtekéből, majd felállt és szó nélkül kiment a szobájából, a könyvével együtt.

– Na, ő sem a segítségéről híres.

– Igen, talán. – Ádám szeme megállt Keszin. Az arcát fürkészte, a haját, a száját, aztán lassan vándorolt lefelé a kezére, majd onnan a hasára, csipőjére.

– Mit bámulsz?

– T-tessék, hogy?

– Azt hitted, nem veszem észre. Csoda, hogy a nyálad nem csorgott ki a fogaid közül. – Ádám félrenézett, de a szeme sarkából látta, hogy Keszi szája egy enyhe félmosolyra húzódik. – Tán nem láttál még nőt? Vagy cigány nőt? – Keszi felállt az ágyról és karba tette a kezét.

– N-nem, nem arról van szó, csak...

– Csak? – Felhúzta a szemöldökét.

– Azon járt az eszem, hogy te, szóval, te miért vagy itt?

– Miért vagyok itt?

– Nos, igen. Azt látom, hogy Nataniel miért lehet itt, főleg azt, hogy én miért. – Rámutatott a karjára. – De rajtad nem látok semmit, amiért itt kéne lenned.

– Ó, értem már. Én már láttam, mire vagy képes, és most tudni szeretnéd, én mire vagyok képes. – Ádám intett a fejével. – Na várj csak. – Keszi leguggolt az ágyához, benyúlt alá és kivett egy darab, hengeralakú fát. Talán egy parfisnyél darabja lehetett. – Jól figyelj. – Keszi a szájához tartotta a nyelet és szélesre kinyitotta a száját. Ádám nem akart hinni a szemének, de inkább annak, hogy eddig nem vette észre azt a négy darab, hegyes szemfogát, amik Keszi szájából meredtek ki egyenesen, mintha egy jaguár lett volna. Aztán Keszi ráharapott a nyélre. Hatalmas robajjal tört ketté a fanyél, ám jobb szó volt rá a robbant. *Egyetlen harapás, mintha csak egy csemegeuborka lett volna.*

– Te, jó ég.

– Elégedett vagy?

– Ó, nos...n-nem is tudom... Mégis mi volt ez?

– Egy darab fa, ami kettétört.

– Persze, oké, láttam, amit láttam. De mégis hogyan? Nem fáj?

– Egyáltalán nem. Mintha egy rúd szalámi lett volna.

– Öö, húha. Nem hittem volna. Nahát... Szóval a fát, ilyen könnyedén.

– Mi sem egyszerűbb, de nem vagyok hód. – Keszti Ádám arca elé tette mutatóujját.

– Eszembe se jutott. – Megadóan feltette mindkét kezét.

– Akár még az acéllemezt is kettéharapom. – Keszti kacsintott.

– És mondd, mióta, mióta van meg ez neked?

– Hmm. Jó kérdés. Az első, amire emlékszem, hogy az otthonban, talán három évesen szétharaptam az egyik műanyag poharat. Szóval talán amióta megszülehettem. – Ádám szája mosolyra húzódott. *Valóban nem volt egyedül. Most először érezte azt, hogy tényleg nincsen.* – Neked is azóta van meg?

– Igen, azt hiszem.

– Mi az első emléked?

– Nos, talán... – Ádám a kezére nézett és bevillant egy emlék, egy emlék vérről és egy kutyáról. – De nem akarok róla beszélni.

– Persze, semmi gond. – Egy kattanas hallatszódott az ajtón. Az Obzerver tanítójuk lépett be.

– Sziasztok. Bocsánat a zavarásért, de kérlek, gyertek velem. Az étkezőbe kell mennünk. Nataniel hol van?

– Na, azt nem tudjuk.

– Egy ideje kiment a szobából.

– Mindegy, majd megkeresem. Most kérlek, kövessetek. – Ádám felkelt az ágyról és Keszivel együtt a férfi után eredtek. A folyosóra érve Ádám a szeme sarkából megpillantotta Natanielt. Intett a kezével, hogy

kövesse őt. A nagy szemű srác bámult rá egy darabig üveges, üres tekintettel, végül elindult felé. Amikor odaért, nem kérdezett semmit, csak követte őket, mint egy kiscsibe a tyúkanyót.

Nem csupán őket, hanem az egész emeletet lehívhatták, mindenki ott volt az étkezőben. Szétszórtan álltak a teremben, Karád valahol előrébb. Ádám nézte őt, de nem nézett hátra. *Nem mintha hiányzott volna a tekintete, a lenézés, ami áradt belőle.* Pár perc múlva az igazgató is belépett, rajta azzal az érdekes stólával, pont olyan agancsmintával, mint amilyen az igazgató szobájában lógó koponya agancsa is volt. Beállt előre és vett egy mély levegőt.

– Nagyon örülök, hogy mindenki itt van. Van, aki már régebb óta itt van, akár több hónapja. Van, aki csak alig pár hete vagy lehet, hogy még a párat sem érte még meg. És persze vanna olyanok, akik alig pár napja. Különböző helyekről jöttetek, más környezetből, más dolgokat megélve, de egy valami közös bennetek. Segítségért jöttetek, és ez az egy valami összeköt bennetek. Tekintetek úgy egymásra, mint csapattársra, bajtársra. És bajtársak a problémákat máshogy oldják meg. – Ádám ránézett Keszire, aki visszanézett rá, megrántva a vállát. Közben némán, csupán tátogva, de Ádám ezt olvasta le a szájáról: „Ez most rólunk beszél?”. Ádám mosolygott magában és ő is a vállát rántotta. – A bajtársak türelemmel vannak egymást iránt. Kedveséggel fordulnak egymáshoz, időt hagyva és engedve az újaknak, hogy megszokják az

új helyzeteket. Senkinek sem könnyű, de csak időt és türelmet kell mutatnunk egymásnak, és idővel és türelemmel nem lesznek ilyen problémák. Az erőszakos, önző konfliktus kezelést hagyjuk meg a külsősöknek. Most pedig – az igazgató egyszer csak összerakta a kezét imatartásba, felemelte a feje a fölé, aztán lassan széttárta – , – Az Adakozó adjon erőt nektek, Szerencséseknek. – Ádám a fejét vakarta.

Nem egészen erre számított, bár eddig nem találkozott túl sok orvossal vagy épp gyógyászati magánintézménnyel. *Tán a maga módján tisztelik meg az Urat, tán ez valami orvosi babona, mint a sportolóknál, hogy ugyanazt az alsógatyát hordják a meccsek alatt. Talán.* Bár amit ezután vett észre, enyhe kételkedést ébresztett benne. Még két gyerek és Karád is követte az igazgató mozdulatait. Ádám még jobban vakarta a fejét.

– Ez egyre különösebb.

– Hogy, mi? – Ádám kapkodta a fejét a hang irányába, de amikor megtalálta, meglepődött.

– Mondom, ez egyre különösebb. – Nataniel hajolt oda hozzá.

– Igen, talán az. Különös.

Különös hétköznapiak

Ádám immáron már a negyedik reggelre ébredt az intézményben, amely ugyanúgy kezdődött, mint a legelső: Obzerver tanítójuk nyitotta az ajtót és üdvözölte őket. Picit olyan volt, mintha óvodások lettek volna, akiket ébresztgetni kell, pedig jól láthatóan nem voltak azok. Natanielnek már szakálla is volt. Bár Ádámnak nem kellett ébresztő. Már régóta fent volt, nem is bírt visszaaludni, de inkább nem akart. Ugyanazon álom kísértette őt, mint a legelső éjszakán, ugyanúgy tomboló szívvel ébredt, mint a legelső reggelen, és ugyanúgy szorította a medált a nyakában, mint akkor.

Az Obzerver feszülten szívélyes ébresztője után együtt mentek le az étkezőbe, mind a három szoba, hogy közösen megreggelizzenek. A reggeli továbbra is fenséges volt, ínycsiklandó fogásokkal, tényleg, mintha mindenki egy nyugati ország elnöke lett volna és ezen múlt volna a támogatások sorsa. Ezen kívül semmi rendkívüli nem volt benne. Nem volt különleges köszöntő egy Jó reggelten kívül, nem volt szertartás, ima. Mintha csak egy átlagos reggeli lett volna egy vasárnapon. Miután mindenki végzett, felálltak és az Obzerver tanítók elvezették őket

egy kisebb terembe. *Már megint ugyanoda, mint tegnap is. Vajon ezúttal is hasonló lesz a téma?*

A teremben egyszemélyes padok helyezkedtek el közel egymáshoz, amik Ádámot leginkább iskolapadokra emlékeztette. Elöl egy fehér tábla is volt. Keszi elfoglalt egy padot valahol hátul, a mellette lévőre Ádám csapott le, az előtte lévőre pedig Nataniel. Karád az első sorba ült le, akárcsak tegnap. Miután mindenki leült, az egyik tanító előre ment, elővett egy vetítőt és egy laptopot is. Összedugta a kettőt és már hallani is lehetett, ahogy melegegtek be a gépek. Még egy valamit elővett a férfi: egy stólat, hasonlót, mint amilyet az igazgatón is látott, csak ez sárga volt. *Van ennek valami jelentősége?*

A vetítő végre bemelegedett és a fehér táblán megjelent Caravaggio Szent Tamás hitetlensége című festménye. Ádám Keszire nézett, aki összeráncolt homlokkal bámulta a táblát. *A tegnapot egy Buddhát ábrázoló képpel zárta, ma pedig ez.* Az Obzerver tanító megigazította a stólat magán, aztán belekezdett.

– Híres kép arról, ahogy Jézus ott áll tanítványai előtt, de legfőképp Tamás előtt, aki nem akarta elhinni, hogy mestere feltámadt a halálból. Ezért Jézus eljött hozzá, hogy megmutassa magát, megmutassa a sebeit Tamásnak, hogy bizony valódiak. Bár azt mondják, Jézus létezett, egyes kutatások szerint nem is létezett. Érdekes, nem? Pedig milyen jó lett volna, ha az idők során, bizonyos eseményeknél megmutatta volna magát, igaz? Ha itt lett volna és ő maga mondja, hogy ezt nem kellene. Vagy

bizonyos embereket felruházta volna egy kis időre a hatalmával. Mennyivel másabb lett volna minden.

– Te érted ezt? – Ádám összerendezte, pedig csak Keszi suttogott a fülébe. Nem szokott hozzá, hogy bárki, főleg lányok a közelébe legyenek, alig pár centire a fülétől. Ijesztő volt, ám mégis, karja édesen lúdbőrzött, ahogy az ajkak közt kiszűrődő meleg levegő megérintette fülcimpáját. *Ettől felébredt, ez legalább elterelte gondolatait az álmairól.*

– Öö, passz.

– Miért magyarázza ezt nekünk?

– Tényleg passz.

– De mondhatnám Buddhát is. Visszajött valaha, hogy elmondja a többieknek, hogy elérte a nirvánát? Elmondta-e, hogy igen, érdemes követnetek engem, mert megéri, mert sikerült elérni a nirvánát és ezzel megszűnt az újjászületés körforgása? A válasz az, hogy nem, nem kaptak visszajelzést a hívei, hogy érdemes az egész tanítást követniük. De ugyanez igaz az iszlámra is. Ott sem kapnak visszajelzést. Mielőtt kérdeznétek, vannak kivételek. Vannak olyan tanítások, amik igazak, léteznek olyan dolgok, amikről visszajelzést kapunk, tudjuk, hogyha követjük az előírt utat, akkor... Igen, Ádám? – Ádám a magasba emelte a kezét.

– Nos, szóval, ennek mi köze van a kezeléshez?

– Nem értelek.

– Szóval, nem az eljárásról kéne beszélnie? Nem arról kellene, milyen beavatkozásokat hajtanak majd végre? –

Válasz azonban nem érkezett. Olyan volt a tanító tekintete, mintha nem is értené a kérdés. Rápillantott Karádra. Az ő szeme tisztán elárulta, mit gondolt, mi járt a fejében. *Legszívesebben széttépte volna őt.*

– Megértelek. Ádám, ne aggódj. Segíteni fogunk rajtad, ahogy a többieknek is. Ne aggódj, csak legyél türelemmel. Idővel minden jobb lesz. Hol is tartottam? A muszlim hívek sem... – Ádám lerakta a kezét. A válasz nem furcsa volt, hanem semmilyen. Nem a kérdésére válaszolt. *De ők lehetnek az egyetlen esélye arra, hogy normális legyen, hogy meggyógyuljon.*

– Ez a tanító nagyon erőlködött, hogy válaszoljon valamit. – Egyszer csak Nataniel fordult hátra Ádámhoz, kisimítva szeme elől barna hajszáját.

– Inkább nem válaszolt semmit.

– Leizzadt.

– Leizzadt? Azt nem hiszem. – Ádám megnézte a tanítót. A homloka száraz volt, akár a Szahara, pedig a terem lámpái egyenest rávilágítottak. – A homlokáról nem csepeg semmi.

– Az ingjéből kilógó mellszőréről csepegnek az izzadságcseppek.

– Hogy mi? Ezt te honnan veszed? – Ádám nem értette. Bár kicsi volt a terem, az Obzerver így is hét méterre beszélt tőlük, és az ingje is csak egy helyen volt kigombolva. – Nataniel, honnan veszed ezt? – A nagy szemű srác azonban nem válaszolt, egyszerűen csak visszafordult.

A különös és tömör óra után átfáradtak a tornaterembe, pont úgy, mint tegnap. Szobánként külön csoportokba álltak össze, picit távolabb egymástól. Obzerver tanítójuk először Ádámhoz fordult:

– Talán már mondhatni, hogy a szokásos kéréssel fordulok hozzád. Megmutatnád, mire is vagy képes?

– Ha nem muszáj...

– Nézd, ahogy már mondtuk, meg kell ismernünk téged jobban. Különben is, már látták egyszer, mit rejtegetsz a karodban. Szóval? – Ádám összeszorította a fogát. *Megint azzal a negédes stílusával kéri, mégis utasításnak hat.* Ádám keze már égett, legszívesebben kieresztette volna őket, de nem, nem akarta, aztán egy érintést érzett a vállán. Odafordult. Keszi nézett rá azokkal a kerek, éjfélete szemekkel. Ádám behunyta a szemét.

– Álljatok hátrább. – A csontdárdák villámcsapásként törtek ki az alkarjából. A padlót ellepték a vércseppek Ádám körül. *Még mindig pokolian fájtak.*

– Jó, jó, örülök. Most védj magad. – Még pislogni sem volt ideje, Ádám egy nagyot kapott a fejére.

– Ez meg mi a franc volt? – A tanító mosollyal az arcán forgatott a kezében egy hosszú botot.

– Egy kis bemelegítés. Rajta, védj magad! – Egy szúrás gyomorszájba a végével, aztán egy lábsöprés. Ádám egy másodpercen belül a földön volt, de csak a szúró fájdalomra tudott figyelni a hasában. A tanító odalépett hozzá és a kezét nyújtotta. – Ennél többre is

képes vagy. Gyere. – Ádám fintorogva, de elfogadta a segédkezet.

– Mire jó ez az egész?

– Már mondtam. Jobban meg akarunk ismerni. Szerintem a csontjaidat sokkal többre is tudnád használni.

– Úgy gondolja?

– Nem is kérdés. Próbáld meg a bot útjába tenni a csontodat. Figyeld meg az ívét, és blokkold. Rendben? – Ádám félszegen intett. – Remek. Akkor, lassan. – A tanító feje fölé emelte a fegyvert és lesújtott, ám lassú mozdulatokkal. Ádám maga elé tette bal kezét, picit kifordítva és jobbra húzva. A bot a dárdát találta el. Aztán az Obzerver egy oldalsó ütéssel próbálkozott, de az is Ádám csontján csattant. Utána a másik oldal jött, ugyancsak lassan.

Ezt váltogatta a tanító: egy lefelé ütés, majd egy bal, utána egy jobb oldal ütés. Percről percre gyorsította a tempót a tanító, de Ádámnak sikerült tartania a sebességet, a bot és csont találkozása egyre hangosabb lett. Az Obzerver arcán megjelent egy mosoly, Ádám szíve pedig egyre hevesebben vert. Elöntötte egy addig ismeretlen érzés, ami valahol az öröm és izgatottság határán mozgott. *Ez lenne a büszkeség?* A bot újra lefelé indult el. Ádám már készült a hárításra, de hirtelen eltűnt a szeme előtt, aztán csatt. Ádám az alhasát fogva összeesett.

– Talán ez már túl gyors volt? – A tanító maga elé támasztotta a botot.

– N-nem, n-nem...tökre, tökre pontos volt. – Ádám nagy nehezen négykézlábra támaszkodott, alhasa környékét markolászva. Egy röpke pillanatra felpillantott Keszire, aki az arcát kezével takarta el, de nem sikerült elrejtienie mosolyát. *Ennyit a büszkeségről.*

– Rendben, akkor most te támadsz, én meg védekezek.

– Hogy? Támadjak? Biztos benne? – Ádám két lábon állt már, bár férfiasága még mindig sajgott.

– Egészen. Bár, előbb megmutatnám, hogyan lehet, ha megengeded.

– Csak rajta.

– Remek. A te esetedben én úgy használnám az adottságom, mintha a könyököm meghosszabbított fele lenne. Azaz köríves könyökütés, toló könyökütés – közben mutatta az ütéseket, de olyan természetességgel, mintha több évtizede ezt csinálná –, oldalsó könyökütés, meg ilyenek. Rajta, próbáld meg.

– Biztos ebben?

– Igen. Különben is, ettől még jobban megismerünk, megismerjük az adottságodat.

– Ha maga mondja. – Ádám vett egy mély levegőt, beállt, ahogy a tanító is tette, és meglendítette a karját. Dárdája bal oldalról kapta el a botot.

– Nagyszerű. Most a másik oldal. – Ádám lendített, a csont és a bot találkozott. – Ez az. Jöjjön egy felütés szerű, alulról. – Ádám könyöke körívben elindult felfelé, a tanító maga elé tartva a botot pedig hárított.

– Elég ennyi?

– Még csak most kezdtük el. Csak gyere, nem kell féltened engem. – Ádám sóhajtott. Mindkét keze égett, de ha ez segít közelebb kerülni a megoldáshoz, a gyógyuláshoz, akkor rajta nem fog múlni.

Megint perceként át ismételték a gyakorlatot, az Observer utasítására egyre gyorsabb tempóban. Ádám szíve még hevesebben vert. Talán az adrenalin, talán az újdonság ereje miatt, de egyre jobban élvezte. Tetszett neki, hogy bíztatják, tetszett neki, hogy a kezére másként tekintettek. Másként, és nem egy torz csonként. Harminc perc után Ádám a homlokát törölte.

– Jól van, pihenhetsz egy picit. Most nézzünk téged, Kasszandra.

– Nekem nincsenek kihúzható lándzsáim, ha erre céloz.

– Ne viccelj. Jól tudom, mire vagy képes. – Az Observer felemelte a botot, akár egy baseballütőt, és már lendítette is, egyenesen Keszi arcához. Ádám behunyta a szemét. Lassan nyitotta ki, ám utána nem akart hinni neki.

Keszi állt, stabilan, szájában a bottal. Mintha meg sem érezte volna. Keszi elfordította a fejét és minden gond nélkül kikapta a hosszú botot a tanító kezéből, mintha csak egy krokodil kapott volna el egy szomszédját oltó csirkét. Miután kikapta, Keszi egyetlen harapással kettétörte a botot. Ádám a szemét vakarta.

– Hmm, hatásos – mondta a tanító.

– Ez meg mi volt? – Nataniel törte meg a hirtelen támadt csendet.

– Az, aminek látszott. Tönkretettem egy iskolai eszközt. – mosolygott Keszi.

– Nem úgy értem. Hogy nem estél hátra ettől a csapástól? Hogy maradhattál talpon?

– Ettől. – Keszi a nyakára mutatott. – Erős nyaki- és vállizmok. Ennyi a titok. Ezért is tudok ilyen nagyot harapni, bár azt hittem, hogy a könyveidben hasonlóról olvashattál már. – Nataniel hallgatott.

– Hát, Kasszandra, ez is, eléggé lenyűgöző volt. – A tanító felvette padlóról a hosszú bot egyik felét. – Nataniel, most te jössz. – A srác nem válaszolt, csak bámult mereven előre. Mangó nagyságú, fekete szeméből nem lehetett kiolvasni semmit, feketelyukként szívta el a közelben lévő fényt. – Már lassan egy hete itt vagy, és nem igazán tudok rólad semmit. Mitől lett ilyen a szemed? Zavar téged a látásban? Érzékenyebb mondjuk a fényre, mint a bal oldali? Hogyan vagy képes...

– Inkább pihenjen egy kicsit. – Végre megtörte a csendet.

– Hogy mondod, kérlek?

– Leizzadt. Inkább pihenjen. – Ádám az Obzerverre nézett, de nem értette. Habár mozogtak, a férfi homlokán nem látszott semmi.

– Én jól vagyok, köszi az aggódást. Inkább mondd el kérlek, mire vagy képes.

– A mellszőréről mindjárt lecseppen egy, nem is, kettő izzadság csepp. – Az Observer tanító a homlokát ráncolta. Ugyanaz az értetlenség látszott rajta, amit Ádám is érzett. A férfi két ujjával benyúlt az inge alá, a gombok közötti résen keresztül, majd pár másodperc múlva kihúzta őket. Megrázta a fejét. – A nyaka is melegebb, mint a két lába, sőt, az erek is tágabbak, ahogy a szíve gyorsabban pumpálja a vért.

– Tessék? Mégis honnan, honnan...

– Kapcsolja le a villanyt és rejtse el a kezében lévő bot maradékát. Akárhová rejtheti, én megtalálom. – Egyre furcsább és furcsább dolgokkal jött elő a srác.

– Ezt nem értem.

– Ön kérte, hogy mutassam meg, mire vagyok képes. Hát, akkor kapcsolja le a villanyt. – A férfi látszólag értetlenül állt, aztán besétált a terem közepébe.

– Figyelem, mindenki. Egy pár másodperce lekapcsolnám a villanyt egy kísérlet miatt. Amikor lekapcsolom, kérek mindenkit, hogy senki se mozduljon. Mindenkinek köszönöm az együttműködést. – A másik két Observer tanító intett a fejével, mire Ádámék tanítója odament a kapcsolóhoz és lenyomta a világítást. Teljesen sötét lett, mintha egy barlangban lettek volna éjfélkor. Ádám mozdulni sem mert.

Maga se tudja, mennyi ideig lehettek ebben a fekete mázban, de amikor újra világos lett, és Ádám a hirtelen jött fénytől már ki tudta nyitni a szemét, nem akart hinni neki. *Már másodjára.* Nataniel kezében ott volt a bot.

– Ezt mégis, mégis hogyan? – kérdezte jól hallható döbbenettel a hangjában az Obzerver.

– Jobb helyre is eldughatta volna, mint a bejárat ajtójánál lévő zsámoly alá. – Nataniel a férfi elé dobta a botot, legalábbis, ami maradt belőle.

– Hát, oké, értem. De kérlek, mondd el nekünk, hogy voltál erre képes? Honnan tudta, hogy cseppek jelentek meg a mellkasomon? Honnan tudta, hogy melegebb a nyakam. – A srác csak mereven nézett előre. – Honnan tudta? Nagyon érdekel. Nataniel, kérlek...

– Szerintem hagyja. Zárt ajtókat dönget – szólt közbe Keszi. A férfi lehajtotta fejét. A bot másik végét berakta a többi felszerelés közé, a terem oldalában álló tárolóba. Ádám egy röpké pillanatra elnézett a terem másik oldalába. Éppen Karád csinált valamit, igazából Ádám sem tudta mit, csak annyit látott, hogy a nagydarab szőke egy feltehetőleg acéllapot karmolgat, amit az ő Obzervere tartott a kezében. Aztán hátrahúzta jobb kezét és előre lendítette, egyenest az acéllapra, ami kettétört a tanító kezében. Ádám azonnal visszakarta a fejét. *Karáddal jobb lesz vigyázni.*

Az óra hátralevő részében, akárcsak tegnap, erősítettek: fekvőtámaszok, kitörések, jumping jack, négyütemű fekvő. Egyszerre csinálták, az összes szoba lakója, kivétel nélkül. Negyvenöt fárasztó perc után az egyik tanító kikiáltotta az óra végét és mondta, hogy két óra szabadfoglalkozás jön. A bejárat ajtójánál Ádám Karáddal futott össze. A nagydarab ránézett, de nem szólt

semmit, csak meglökte a vállával, és előtte ment ki a teremből. *Valóban nehéz lesz ezzel a barommal.*

A folyosóra kiérve Ádám megropogtatta a nyakát, és elindult. A kijáratot vette célba. *Egy kis friss levegő jót fog tenni.* Amikor odaért, ráfogott a kilincse, de meg sem mozdult, egyszerűen félúton megállt, mintha csak be lett volna zárva. Még egyszer megpróbálta, harmadjára is nekifutott, de semmi. A kilincs makacsul nem hagyta magát. Az egyik Obzerver odalépett hozzá, és mondta, hogy a kijáras korlátozva van, mert félnek, hogy bárki bejöhet, akik között lehetnek ipari kémek, akik ellophatják a módszereiket. Ádám nem szólt semmit, inkább ráhagyta a férfit és megfordult. *Ipari kémek? Tényleg?*

Ádám az emeletre felérve meglátott két srácot, akik az első szobában voltak elszállásolva, Karáddal. Próbálta megszólítani őket, de nem válaszoltak, még csak meg sem álltak, csak mentek tovább. Ádám a fejét rázta és jobbnak látta, ha ő is inkább továbbmegy, egyenest a szobájukba, ahol csak Natanielt találta, aki egy könyvet tartott a kezében.

Még csak rám sem nézett, mintha csupán szellő lett volna, ami bejutott ajtórésen át. Ádám leült az ágyára. Izzadság lassan csordogált le a tarkóján. Szétnézett, hátha talál valamit, amivel elűtheti szabadidejét, amivel elterelheti gondolatát arról, hogy szétizzadja a pólóját. Keszi ágyánál meglátta a seprűnyél egyik felét, amit szétharapott. Azóta is ott volt. *Nem sietett kidobni.* A kezébe vette, a táskájából pedig elővette a bicskáját. A

nyélből talán tudna egy kígyót vagy akár Ford Mustangot csinálni.

Egyik végét betámasztotta combja közé, a másikat bal kezével tartotta, míg a jobban a bicskát szorította. Belekezdett. A kés élét lassan húzta végig a fán, a forgácsok egyenetlenül hullottak le a padlóra. Próbálta minden oldalról belekapatni a bicskát, de valahogy nem úgy formálódott a fa, ahogy ő akarta. Aztán eszébe jutott valami. Ahogy végighúzta az egyik oldalon az élét, bal kezével fordított egyet a kerek nyélen, és úgy haladt tovább, utána még egyet fordított.

Így már úgy tudta formálni a fát, ahogy azt elképzelte. Régi, de hatásos fogás. Még régen tanulta, akkor, amikor... amikor... Ádám előtt valami halványan felrémlt: egy baleset, egy mentő, egy meleg szó. Apja tanította neki ezt a technikát, amikor kijött a kórházból, bár arra már nem emlékszik, miért is volt bent. Többször is megvágta az ujját, amíg próbálgatta, de apja addig nem hagyta magára, amíg meg nem tanulta. Anyja vaníliás fagyalittal jutalmazta meg őket. Halvány emlék, tán meg sem történt, mégis olyan...olyan... Ádám szíve hirtelen elnehezült, szeme sarkában egy könnycsepp kezdett el kikerekedni. Levágta a seprűnyelet a padlóra.

– Te, Nataniel, honnan, honnan szerezted a képességed?

A srác még csak fel sem nézett a könyvéből.

– Mindig, szóval, m-mindig ilyen voltál?

Ádám nehezen vette a levegőt. Meg kellett törölnie a szemét.

– Szóval, így, így születél? Hal-hallod?

– Ha érdekel, tudtommal igen, így jöttem a világra. –
Végre hajlandó volt kinézni papír börtönéből.

– Ó, szuper. És fáj vagy semmi különös?

– Nem fáj.

– És, és hogy találtad meg a botot? Látsz a sötétben?

– *Talán hasztalan, de talán eltereli gondolatait. Talán segít, hogy ne legyen a szíve ólomból.*

– Olyat is tudok.

– Nagyon, ez nagyon szuper. – Kezdett kifogyni a kérdésekből, ám ekkor kattant az ajtó. Keszi libbent be. Ádám azonnal odafordította tekintetét.

– Na, ti mit csináltok?

– Épp beszélgetni próbálok. – Ádám a fejével Nataniel irányába mutatott.

– Úgy látom, nagy hatékonysággal teszed. Ez meg mi lenne? – Keszi felvette a félkész modellt.

– Ó, ez? Ez, ez még nincsen kész. Talán kígyó vagy egy Ford lesz belőle.

– Akkor ez a tiéd. – Keszi átnyújtotta a nyelet Ádámnak. – Nem is tudtam, hogy értesz ehhez.

– Á, csak próbálkozok.

– Mióta csinálod?

– Hát, szerintem már vagy tizennégy éve. – A szíve már nem volt olyan nehéz.

– Na, akkor nem lehetsz ügyetlen. Talán tudnál egy kis értelmet faragni ebbe az egészbe.

– Ezt mire érted?

– Erre az egészre. – Keszi széttárta a kezét. – Azt ne mond, hogy te érted, hogy mégis mi a fene lenne ez az előadás Jézusról meg Buddháról. A tesi órát még talán csak értené az ember, de ez?

– Az nekem sem világos.

– Valahogy nem ezt ígérték, nem ezt mondták, amikor rám találtak.

– Lesz még egy.

– Tessék? – Keszi és Ádám is Natanielre nézett.

– Mindjárt kezdődik a következő érdekes óra. – Alig, hogy kimondta a szavakat, már nyílt is az ajtó. Obzerver tanítójuk állt az ajtóban és kérte őket, hogy kövessék őt, mert egy újabb óra jön. Keszi és Ádám összenéztek, de Nataniel már a tanító nyomában volt.

Megint ugyanabba a terembe mentek be, ahová reggel is. Karád újfent az első sorba ült. Az órát most egy másik férfi tartotta, akinek a nyakában ugyanúgy egy agancs mintázatú stóla lógott, bár ez sárga helyett piros volt.

– Mindenki itt van? Nagyszerű. Kezdjünk is akkor bele. – Bekapcsolta a kivetítőt, és a fehér táblán egy totemoszlop jelent meg. – Amint az látható, ezen a képen egy Cherokee totem oszlop van, ami egy hollót, gyilkosbálnát, hódot és még más egyéb állatot ábrázol. Vajon miért? Az egyik ok az lehet, hogy ezen élőlényeket látták a valóságban, látták, mire képesek, hogyan élnek a

természetben, hogyan alakítják környezetüket. Látták az erejüket, a gyengeségeiket, de legfőképp azt, harmóniában éltek a természettel. Talán nem hibáztathatjuk az indiánokat, hogy egyfajta istenként tisztelték az állatokat, hogy megjelentek szellemként előttük, hogy egyfajta vezetőket láttak bennük.

– Biztos sok volt a békepipa. – Keszi újra Ádám füléhez hajolt. Megint átjárta őt az a kellemes hidegrázás.

– Legalább nekik nem kellett a tanítót hallgatniuk.

– Igaz. – Keszi elmosolyodott. Olyan arca volt ilyenkor, mint egy emoji. *A legszebb emoji.*

– Vannak állati jellegű istenek – a tanító folytatta –, és örülök, hogy mindenki figyel. – Ádámék felé emelte a tekintetét. Egy pár pillanatra csend lett a teremben. Ádám visszanézett a férfitra. *Miért nézi őt? Miért hagyta abba? Mit akar ezzel elérni? Minek mondja el ezeket a dolgokat nekik? Mire jó ez az egész?* Ádám érezte, ahogy keze kezd egyre jobban égni. Ujjpercei, a kezében a csontok egyre inkább kezdtek megfeszülni, kezei ökölbe szorultak, majd szétnyíltak egyre lüktető ritmusban. A csontdárda hegyét érezte már a könyökénél.

Keszi megfogta a kezét. Pont akkor érintette meg, amikor ujjai összezáródtak, akaratlanul is rászorítva a lány ujjaira. A lángolás enyhülni kezdett. A dárda hegye nem ment tovább, hanem visszahúzódott. Ádám felsóhajtott. *Milyen selymes az érintése.*

– Szóval ott tartottam, hogy vannak állati eredetű istenek. Nem csupán az amerikai őslakos kultúrában,

hanem ez megtalálható Észak-Afrikában, az egyiptomiaknál. Ugye ott van Anubisz, Hórusz, Ré, Basztet. Emberi alak, de állatfej. De vajon honnan eredethetezhetőek? – Ádám eleresztette Keszi kezét, aki visszakönyökölt az asztalra. *Ugyan honnan érezhette, hogy ezt kellett tennie, hogy meg kellett érintenie őt?* – A modern vallástudósok azt mondják, hogy nem is léteztek, csak kitalálták őket. Vajon ez igaz? Ugyan honnan tudhatnák? Mert mennyire kényelmetlen lehet nekik a gondolat, hogy saját istenén kívül más is létezhet, hogy nem az ő kezében van az igazság. Mert mi van akkor, ha léteznek ilyen istenek? Gondolkozzatok el ezen egy picit. – A tanító lekapcsolta kivetítőt és intett a fejével. Karád felállt és kiment a teremből, őt még jó pár gyerek követte. Ezek szerint az óra véget ért és már mehettek is a következőre. Kifelé menet Ádám egy pillanatra ránézett Natanielre, ám most nem mondott semmit. Ugyanúgy nézett előre, azzal a megfeszíthetetlen tekintettel.

Megint a tornaterembe vezényelték őket. Ez legalább hasonlított a tegnapi napra, amikor is végig, egész nap a teremben voltak. Ez az óra annyiban más volt, mint a reggeli, hogy itt nem gyakorlatoztak külön, hanem együtt voltak, együtt edzettek. Erőnléti edzés volt, és előkerültek más eszközök is, a kettle bell-en át egészen a TRX kötélig. A súlyos golyókból bőven volt választék, mindenki megtalálhatta a számára legalkalmasabb súlyt. *Valóban nem sajnálták a pénzt.* A fárasztó, másfél órás tréning után, szintén együtt elmentek az ebédlőbe.

Nem tudta Ádám, mennyi lehetett az idő, de gyomra már jelezte neki, hogy itt volt az ideje az ebédnek. Amint beléptek, az asztalokat már megterítették, sőt, még az ételt is kihozták. Só, bors, paprika és a frissen sült szeletek illata borította be az egész termet. A terem végén található asztalnál már ott ült az igazgató, Novastados. Felállt és két kezével intett nekik, hogy fájadjanak beljebb.

Az ülési rend nem változott, mindenki a saját szobájának megfelelő asztalhoz ült le, de mielőtt nekiláthattak volna, az igazgató magához kérte a szót.

– Mielőtt neki kezdenénk, hadd mondjak egy asztali áldást. – Novastados felállt, összetette két kezét, mintha imádkozna, a feje fölé emelte, és akárcsak legutóbb, lassan széttárta. – Az Adakozó áldja meg az ételeinket. Jó étvágyat mindenkinek. – Ádám alig észrevehetően, de a fejét rázta. Nem akart gondolni semmire sem, csupán enni akart.

Legalább az étel finom volt. A hús omlós és kellemesen fűszeres volt, akárcsak a mellé tálalt párolt zöldségek. Nem egészen értette, honnan lehet erre nekik pénzük, de nem akart ezen rágódni. Sokkal jobban zavarta, hogy az úgynevezett tanítójuk is velük evett. Talán, ha nem lenne itt, akkor talán Keszi megszólalna, talán hozzászólna. Még az is lehet, hogy Nataniel is megosztaná valamelyik furcsa gondolatát. Amint ezen járt az esze, Ádám a szeme sarkából megpillantotta, hogy az igazgató felállt a helyéről és egyenesen Karádhoz megy.

– Kedves Karád, hogy érzed magad? – kérdezte fennhangon.

– Köszönöm szépen, igazgató úr, minden rendben van.

– Ennek örülök, de kérlek, hívj csak Novastadosnak.

– Uram, én maradnék az igazgató úr megszólításnál. Tiszteletlenségnek érezném, ha másképpen kellene szólítanom, főleg azok után, amit értem, értük tesz. – *Hát persze, hogy ezt mondta.*

– Ugyan, kérlek. Nem kell ezt, már mondtam. De biztos, hogy minden rendben? Biztos, hogy nem kell semmi?

– Köszönöm, mindenről gondoskodnak itt. Az étel is valami fenséges.

– Na, a nyalonc. Bár az étel az tényleg jó. – Keszi suttogott Ádám fülébe, aki csak intett. Az igazgató tovább ment a másik asztalhoz, ahol ugyancsak feltette nekik ugyanezen kérdéseket, de ők is úgy válaszoltak, akárcsak Karád, ugyanolyan hangvétellel. Mintha csak összebeszéltek volna. Volt ebben az összhangban valami megmagyarázhatatlanul hátborzongató. Ezután Novastados hozzájuk lépett.

– Üdvözöllek titeket, a legfrissebb tagjainkat. Mond csak, Nataniel, te hogy érzed magad? – Nataniel, mintha meg se hallotta volna, csak evett tovább. – Nataniel, minden rendben van? Nem hiányzik semmi? – A válasz továbbra is hallgatás volt. – Nincs szükséged semmire? – Nataniel szürcsölve ivott bele a pohár ásványvízbe. – Öö,

Keszi! Veled minden rendben van? – Egy hirtelen fejmozdulattal fordult hozzá az igazgató.

– Persze.

– Nincs szükséged semmire sem?

Keszi ránézett az igazgatóra. – Semmire. – Beleharapott a villáján lévő húsdarabba.

– Rendben. Te hogy érzed magad? – Az igazgató Ádámhoz fordult, de ő sem válaszolt, akárcsak Nataniel. – Minden rendben van? Semmire sincs szükséged? Ádám? – Még mindig hallgatott, de a villát egyre jobban szorította. – Biztosan minden rendben van? Nincs semmilyen kérdésed?

– De, éppenséggel lenne. – Ledobta a villát a tányérra. – Azt szeretném megkérdezni, hogy ennek mi értelme van?

– A kérdéseknek?

– Nem. Ennek az egésznek. A fura óráknak, ahol valami vallási maszlagot tolnak elénk. Az edzéseknek. Mi értelme van?

– Esetleg, ha még nem tudnád, nem csupán a testet, a lelket is próbáljuk gyógyítani. A vallás egy gyógyszer a léleknek, egy remény az életnek. A vallás...

– Ne haragudjon, de ezt el kellene hinnem?

– Na, igen, igazgató úr. Ennek mi értelme van? – Keszi is közbeszólt.

– Higgyétek el, ez az igazság. A lélek nélkül, egészséges szellem nélkül a test sem képes úgy gyógyulni.

– És az edzések? Meddig tart megismerni engem? Meddig kell várnom, míg elkezdik végre a kezelést?

– Nem kell sokáig. Az edzéseken felmérjük a fizikai adottságaidat, hogy lehető legjobb módszert alkalmazhassuk. Minden egyes gyakorlatnak megvan a maga célja, a maga mérőszáma.

– De mégis, meddig kell várnom?

– Nézd...

– Miért nem válaszol a kérdésére? Meddig kell? – Keszi karba tett kezekkel hátradőlt a székében.

– Csak nyugalom, nyugi. – Novastados megadóan felemelte mindkét kezét.

– Mégis, meddig? Árulja el!

– Hé, gólyák! Mi lenne, ha nem zaklatnátok az igazgató urat? – Egyszer csak Karád pattant fel a székéből.

– Nem hallottátok? Itt mindenki megkapja azt, amire szüksége van. Vagy vérrög van az agyatokban, ami meggátolja, hogy az információ eljusson a rövidtávú memóriából a hosszútávúba?

– Mindjárt neked lesz vérrög a fejedben! – Keszi is felpattant a székéből. Ádám megrezzent mellette.

– Álljatok le! – Kiáltott az igazgató. – Nem kell egymásnak esnünk, nem így oldjuk meg a konfliktusokat idebent. Karád – Novastados a nagydarabhoz fordult –, már nem egyszer mondtam, türelem. Türelmesnek kell lenned az újak iránt, hisz ők is ugyanazért vannak itt, mint te. Egy egységet alkotunk, amit a türelem kovácsol erőssé. Értem? – Karád bólintott és leült. – Ádám, tőled is türelmet

kérek. Mint láthatod, nem mindennapi problémákkal foglalkozunk itt. Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy itt mindenki megtalálhatja azt, amit akar. A problémák nem egyformák, vannak köztük lelkiek és fizikaiak is. Mindenki egyéni megoldást kap, ezért is kellene különböző órák, de hisszük, hogy ezek minnyájatoknak segíthet. Érted?

– T-talán, de mégis...Mikor jöhetek én?

– Türelned kérem még. Annyit elárulhatok, hogy az órák utáni szabadfoglalkozások nem mindenkinek azok. Van, akivel ezen órákban foglalkozunk, külön, az ő igényeihez személyre szabva foglalkozunk. Meg tudod ezt érteni?

– Igen, talán.

– Örülök. Hidd el, hamarosan te is sorra következelsz, hamarosan minden megoldódik. – Novastados rátette kezét Ádám vállára. Már nem szorította annyira a villát.

Az igazgató visszament a helyére és folytatta tovább az ebédet. Ádám is így tett, bár fejében vihar tombolt gondolataival, a miért, meddig, hogyan felváltva lebegtek a szeme előtt. Megrázta magát és inkább tovább evett. Keszi sem kommentálta az egészet.

Miután mindenki befejezte, Novastados felállt és mondta, hogy szabadfoglalkozás van pár óráig, de azt is hozzátette, hogy már akinek, és Karád felé intett.

Keszi, Ádám és Nataniel visszamentek a szobájukba. Ádám leült az ágyára és csak nézett maga elé. Nem tudta, mit is gondoljon, nem tudta, hogy vajon hihet-e az

igazgatónak. Ám nincsen sok választása. Még mindig ez az intézmény az egyetlen esélye a normális életre. Ránézett Keszi-re, de ő is csak bámult maga elé. *Ugyan mi járhatott a fejében?* Ádám körzött kettőt a fejével, és elővette bicskáját és az ágya alá dugott félkész kígyóját, vagy autóját. Még maga sem döntötte el, hogy mi legyen belőle. Stabilizálta a fadarabot és nekilátott lehántani nyél darabkáit. Már egy marék forgács gyűlt össze a talpa alatt.

– Mi lesz belőle? – Ádám összerezzent, pedig tudta, hogy ott ült Keszi nem messze tőle. – Kígyó vagy autó?

– Nos, még nem döntöttem el egészen.

– Akkor legyen autó, mondjuk egy kisbusz.

– Olyat még úgysem csináltam. – Ádám visszafordult és tovább folytatta a faragást.

– Nehéz?

– Mármint mi lenne nehéz?

– Így, szóval... Remélem, nem sértődsz meg a kérdésen.

– Az a kérdéstől függ.

– Kérlek, ne sértődj meg a kérdésen. Megígéred, hogy nem fogsz?

– Most már tényleg érdekel, mit szeretnél kérdezni.

– Oké. Szóval, nem nehéz így, szóval, ilyen ujjakkal faragni? – Ádám szinte kinagyítva látta, ahogy Keszi vállai leereszkedtek, mintha valami óriási teher esett volna le róluk.

– Éppenséggel nem, sőt, épp ellenkezőleg. Még könnyebb is így, gyorsabban tudom forgatni, gyorsabban

tudok fogást váltani. Nézd csak! – A nyél, amit addig csupán a mutató -és középsőujjával fogott, egy szemvillanás alatt átkerült a gyűrűs -és kisujjába úgy, hogy a kés éle a hüvelyujjától elfelé állt. Aztán ugyanezt megismételte visszafelé. A bicska szélmalomként forgott a kezében.

– Húha! Nem rossz trükk. – Keszi elmosolyodott, de Ádám még látott valamit, a szemében. Csillogást. *Milyen rég volt, amikor valaki így nézett rá.*

– Á, ugyan, semmiség.

– Nem mondanám ezt semmiségnek.

– De igen, az volt, főleg ahhoz képest...ahhoz képest amit te...nos...Meg sem köszöntem, hogy ebédnél felszólaltál. Köszönöm.

– Szobatársak vagyunk elvégre. – Keszi kacsintott. – És ha már így összehozott a sors, hogy itt vagyunk ezen a helyen, akkor miért ne.

– Igen, ha már így jött össze. – Ádám sóhajtott. – Én is kérdezhetnék valamit.

– Persze, ne kímélj.

– Te miért vagy itt? Neked mit ígértek? – Keszi elfordult és addigi mosolya elfagyott, tekintetét a padlóra szegezte. – Hahó, Keszi?

– Valami hasonlót, mint neked.

– Gyógymódot.

– Inkább nevezném segítséget. Elvégre azt mondták, hogy mindenkinek segítenek. Nataniel, neked mit ígértek?

– A srác szokásához híven nem válaszolt, csupán a

könyvébe bújt. *Keszi elég gyorsan válaszolt.* – Hahó, Nataniel? Hallod, amit mondok vagy a szemed ráment a füledre? – Erre felnézett a lapok közül. – Na, te miért vagy itt?

– Azt nem tudom.

– Hogy hogy nem tudod? Valahogy csak elérték, kapcsolatba léptek veled?

– Velem ugyan nem.

– Akkor, hogy kerültél ide?

– A szüleim hoztak ide.

– A szüleid? – Keszi a fejét rázta.

– Igen. Menjünk szerintem. – Nataniel letette a görög mitológiáról szóló könyvét az ágyra és felkelt, aztán ment is az ajtóhoz. – Mindjárt kezdődik a következő óra.

– Milyen óra? – kérdezte Ádám. *Tegnap ilyenkor már közösen vacsoráztak.*

– Szia Nataniel. – A nagy szemű srác kinyitotta az ajtót, ahol már ott állt az Obzerverük. – Ádám, Kasszandra, gyertek ti is. – Keszi és Ádám egymásra néztek, de nem szóltak semmit, csak felálltak kimentek a szobából. A folyosón ugyanúgy kint sorakoztak a többiek a másik két szobából. Ádám már nem is csodálkozott. *Komolyan, mintha egy óramű lenne beléjük építve.*

Megint a tornaterembe vezették őket. Ádám lélekben készült az izomlázra és fájdalomra, de amikor meglátta, hogy polifoamokért küldik és az egyik oktató hangosan kijelentette, hogy jógázni fognak, megkönnyebbült. Ez körülbelül húsz percre tartott. A harmadik kicsavart

kaktuszállás és harcos hármass posítúra után már sűrűn törölgette a homlokán. *Talán ezzel nézik meg, hogyan reagálna a teste egy esetleges utólagos fizikoterápiára. Vagy talán azt, miket csinálhat a kezelés után.* Ádám próbált válaszokat találni, de csak még több kérdésbe futott.

Megnézte a többieket is. Nem csupán ő izzadott. Keszi és Natanielről is dőlt a víz, aztán elnézett a terem szélére, ahol Karád épp a mérlegállást csinálta. Egy csepp sem látszott rajta, még a világoskék pólóján sem. Mintha a Hulk lett volna köztük.

Az ugyancsak fárasztó óra után vacsoráztak csak meg. Ott elmormolta az igazgató ugyanazt a furcsa imát, amit az ebédnél is. Legalább most nem jött körbe kérdezőgetni őket, így nyugodtan élvezhették a vargányával töltött wagyu szeletet. *Miből van nekik ennyi pénzük?*

A kiadós vacsora után végre tényleg azt tehettek, amit akartak, legalábbis az igazgató így vezette fel azt, hogy a holnapi viziontlátásra. Mindenki visszament a saját szobájába. Ádám elővette félkész modelljét és folytatta tovább a faragást. Közben Keszi fel-alá járkált a szobában.

– Jól vagy? – kérdezte Ádám.

– Persze, persze, csak egy picit sok volt ez egy vacsorának. Mindjárt szétszakadok.

– Akkor ezért járkálsz.

– Nem merek leülni, a végén még kijön belőlem a cucc. – Keszi elnevette magát.

– Nos igen, a cucc. Elég drága cucc.

– Wagyu marha, ezt mondta nekünk az Obzerver tanító? Te jó ég, de rohadtul zavar, hogy így kell szólítanunk.

– Igen, úgy nevezte.

– Nem is hallottam róla. Valóban olyan drága lenne?

– Egy kiló hús ára az négyszáz euró, vagyis körülbelül százhatvanegyezer forint. – Nataniel is csatlakozott.

– Te jó ég. – Keszi az arcát fogta.

– Mégis honnan van nekik erre pénzük? – kérdezte Ádám.

– Kettőt és könnyebbet. Mondjuk a jóga után jólesett, az egyszer biztos. Amúgy te honnan tudtad, hogy órára kell mennünk?

– Hát onnan. – Nataniel a könyve mögül a falra mutatott. Az ajtótól jobbra, valahol Nataniel ágyával egyvonalban a falon lógott egy üvegkeret, benne egy lappal. Ádám és Keszi odamentek. A srác nem viccelt.

A lapon szerepelt egy táblázat, rajta napokra lebontva a napi program. Úgy nézett ki, mint egy órarend, de inkább hasonlított egy beosztásra. Ilyesmiről meséltek Ádám kollégista osztálytársai is. Ez még nem volt olyan meglepő, hisz tényleg olyan volt a hangulat, mintha egy kollégiumban lettek volna. Ádám és Keszi egymásra néztek. A fiú ugyanazt a kérdést látta a szemében, ami ő benne is megfogalmazódott: ezt eddig hogy nem vették észre? Aztán egy kattánást hallottak. Az ajtó felől jött.

– Ez meg mi volt? – Keszi szétnézett a szobában.

– Mintha egy zár kattant volna.
– Úgy gondolod? – Keszi az ajtóhoz ment és megpróbálta kinyitni, de nem mozdult. A kilincs félúton megállt. – Ez meg mi a fene lenne?
– Nem tudod kinyitni?
– Nem, egyszerűen nem. Mi a franc van itt?
– Az is ott van. – Nataniel újra a fal felé mutatott. Most sem viccelt. A lapon, az órarend mellett volt még egy hasáb, amely a Házirend nevet viselte. Ádám lassan végigment rajta:

Házirend

- *Napi 3 étkezés*
- *Az edzéseken figyelj a másokra*
- *Légy tisztelettudó*
- *Segíteni vagyunk itt*
- *Takarodó fél 9-kor*
- *Az intézetet nem javasoljuk elhagyni*
- *Az Adakozó legyen veletek*

– Hogy micsoda? Nataniel, ezt komolyan gondolják?
– Nataniel nem válaszolt Keszinek, a könyvébe temette az arcát.
– Biztos megvan az okuk erre. – Ádám próbálta lenyugtatni Keszit, de közben a fejét vakarta.

– Okuk? – felhúzta a szemöldökét. – A tiszteletudó részt még megértem, meg azt, hogy figyeljünk egymásra, de hogy fél kilenckor ránk zárják az ajtót? Meg hogy nem javasolják, hogy elhagyjuk az intézetet? Meg ez az Adakozó duma. Mi a franc lehet ez, hogy nem vettem észre?

– Nyugi, nyugodj meg. Nekem sem tűnt ez fel. Mondjuk, amikor ki akartam menni az utcára az egyik edzés utáni szünetben, az egyik tanító azt mondta, hogy inkább ne tegyem meg. Valami ipari kémkedést említett.

– És te ezt elhitted neki?

– Nos, nézd, ha valóban meg tudnak gyógyítani, akkor...akkor olyan gépeket tarthatnak itt, olyan eljárásokat használhatnak, amik, szóval...

– Valóban hiszel nekik? – Keszi a szemével egymaga felgyújthatta volna az egész szobát.

– Én, én – Ádám szíve egyre hevesebben vert, feje lüktetett –, nekem nincs más választásom. Ha valóban meg tudnak gyógyítani, ha normálissá tudnak tenni, akkor nincs más választásom, hinnem kell nekik.

– Valóban ez az egyetlen megoldás? Amit ők kínálnak? Tudom, nekem is felajánlották, de akkor is...Hogy nem vettem észre azt a darab papírt a falon?

– Nekem is beletelt egy pár napba, mire megláttam és felfogtam. – Nataniel ismét bekapcsolódott.

– Ó, értem. Hát, köszö. – Keszi a fejét rázta. – Akkor neked is furcsa ez, nem?

– Az.

– Látod? Még Nataniel szerint is gáz. – Keszi Ádámhoz fordult.

– Szerintem adjunk esélyt nekik. Adjunk egy kis türelmet.

– Türelmet, mi? És ha az éjszaka közepén kell kimennem a WC-re? Mi lesz akkor? Vagy hajtogassak magamnak újságból és tegyem ki a szoba közepére? Ezt várják el tőlem? – Ádám hallgatott. Maga sem tudta, mi is lenne a jó válasz, ha egyáltalán létezik ilyen.

– Közben elkészültem vele. – Ádám az ágyához ment és felvette onnan újdonsült famodelljét. Keszi kezébe nyomta. *Hátha sikerül elterelnie a figyelmét vele.*

– Na, hát ez, eléggé jól sikerült. – Lassan forgatta a kezében a kisbusz modellt, minden egyes vonalán végighúzva az ujját. – Tényleg nem vagy ügyetlen.

– Köszí.

– Tudsz mást is faragni?

– Igazából akármit. – Ádám próbálta még jobban kihúzni magát.

– Ez jó, ez jó. Hmm.

– Mi jár az eszedben?

– Én nem maradok itt bezárva. Holnap kinézek ezután a takarodó után.

– Biztos vagy benne?

– Eléggé. Segítesz nekem?

– Hogy mi?

– Mondd, segítenél nekem? – Ádám belenézett Keszi szemébe, ahogy lassan, a lámpafényében elkerekedtek. Megrázta magát.

– P-persze, megpróbálok.

– Köszí szépen. – Keszi megérintette a fiú vállát. – Akkor holnap picit kinézek.

Odakint

Egy újabb fárasztó nap után Keszi, Ádám és Nataniel a szobában voltak, vacsora után. Keszi Ádámra nézett, és intett a fejével. Ádám odament az ágyához, benyúlt a párnája alá és kihúzott egy apró falapkát, amely alig volt pár milliméternél vastagabb. Átadta Keszinek, aki az ajtóhoz ment, és az ajtó sarkához, alulra elhelyezte a falapkát. Próbálta becsukni az ajtót, de a lapka miatt nem lehetett. Ezért Keszi nekitámaszkodott az ajtónak, hogy úgy tűnjön, mintha be lenne csukva. A keret és ajtó között egy alig látható rés keletkezett. De talán elég lesz.

– Talán így jó lesz. Nataniel, mennyi az idő? – kérdezte Keszi.

– Lassan fél kilenc. – Nataniel a karórájára pillantott. Azt nem vették el, lévén, hogy hagyományos, mutatós óra volt. – Csak egy pár perc.

– Pár perc. Sok lesz. – Láthatóan megemelkedett Keszi mellkasa, ahogy kimondta a szavakat.

– Ne izgulj, jó lesz így. – Ádám próbálta nyugtatni.

– Könnyű azt mondani.

– Szerintem működni fog. Ha meg nem... – Ádám elhallgatott. Nataniel közbeszólt:

– Fél kilenc van. – Keszi nyelt egyet, ahogy Ádám is. Rajta is múlt, vagy inkább *csak* rajta múlt, hogy sikerülni fog-e a terv. Hallani lehetett a résen át a kulcszörgést, ahogy egyre hangosabb lett. Aztán csend. Egy kattanás. Most helyezhette be a kulcsot a lyukba az Obzerver. Elfordította, de nem kattant. Visszaforgatta, majd vissza, aztán megint vissza. Keszi szeme Holddá gömbölyödött a lámpafényben. Végül meghallották a kattanást. Aztán az egyre távolodó kulcszörgést. Keszi elment az ajtótól.

– Azt hiszem, működött.

– Úgy gondolod? – nézett kérdőn Keszi Ádámra.

– Végül is, elment, már nem lehet hallani.

– Egy módon deríthetjük ki. – Keszi ráfogott a kilincsre és megrántotta. Az ajtó nem mozdult. Még egyszer megpróbálta, de az ajtó a helyén maradt. Ádám is ráfogott a kilincsre. Keszi háromig számolt, aztán egyszerre megrántották. Az ajtó kinyílt. Picit megkarcolta a zárat a zárnyelv, de más nem igen látszódott. Keszi kihajolt a folyosóra. Sötétség áradt belőle, szó szerint.

– Ez elég furcsa. – szólalt meg Ádám. – Semmi világítás. Így is ki akarsz menni?

– Picit sok horrorfilmet láttál. Naná, hogy ki akarok menni. Csak meg kell találnom valahol a villanykapcsolót és ennyi. – És azzal Keszi ki is ment. Ádám utánanézett, de egyszerűen semmit sem látott.

– Nem találsz furának ezt? Nataniel?

– Mit is kellene?

– Azt, hogy egy deka lámpa sincs felkapcsolva. Még egy törött lámpa sem pislákol.

– Biztos így spórolnak a villanyszámlán.

– Biztosan. – Egy éles, vijjogó hang zavarta meg őket. Jól hallhatóan a folyosóról jött. Ádám újra kinézett. Keszit nem látta, csak két lámpát a mennyezeten, amik pirosan villogtak olyan ritmusban, mintha egy mentőautó jelzőfényei lennének.

Kiment a szobából. Elment a folyosó végére, aztán vissza, de Keszit nem látta sehol sem. Elment a lépcsőfordulóhoz, lenézett a földszintre, és meglátta a lányt. Pont rálépett az első lépcsőfokra. Mögötte két Observer tanító. Ádám visszasietett a szobába.

– Mi ez a hang? – kérdezte Nataniel.

– Nem tudom, de Keszi idetart, két tanítóval a nyakában. – Nataniel nem válaszolt, csak a homlokát ráncolta. Keszi belépett a szobába.

– Látsz valamit az ajtón, hogy hogyan nyitották ki?

– Nem, semmit – válaszolt a tanító a másiknak, miközben a kulcsával tesztelgette a zárat.

– Kasszandra, nem haragszunk. Nem olyan rég vagy itt, ezért kíváncsi vagy. Semmi gond nincs ezzel. Ha kíváncsi...

– Miért nem mehetünk ki fél kilenc után? – vágott a szavába Keszi.

– A ti érdeketekben. Mindenki érdekében.

– Érdekében?

– Nem kell semmi rosszra gondolni. Csak azt akarjuk, hogy frissek legyetek másnap.

– Frissek? Nem vagyunk óvodások, mindenki el tudja dönteni, hogy mennyi alvásra van szüksége.

– Mint mondtam, nem haragszunk, a kíváncsiság természetes ösztön. Most becsukom az ajtót. Jó éjt nektek.

– S azzal a két férfi kísétált a szobából, rájuk zárva az ajtót.

– Persze, hagyjatok csak itt.

– Mi történt Keszi?

– Hogy mi történt? – fordult Ádámhoz Keszi – Csak annyi, hogy mentem a folyosón, persze, alig láttam valamit. A fal mellett próbáltam menni, hátha találok valami kapcsoló féleséget. Nemsokára találtam is. Megnyomtam, egy pillanatra fel is gyulladtak a lámpák a mennyezeten, de szinte azonnal kialudtak és megszólalt valami riasztó féle.

– Igen, azt mi is hallottuk.

– Na, nem mondom, erre bepánikoltam. Próbáltam a kapcsolót le-fel nyomogatni, hátha elhalkul az a szar, de semmi. Lerohantam a földszintre, hátha ott találok valamit, de semmit. Aztán megláttam a két tanítót, Obzervert, a fene se tudja, hogyan hívjam őket. Megálltak előttem és nagy mosollyal a képükön mondták, hogy menjünk vissza a szobába. Na, nagyjából ennyi történt.

– Ez tényleg elég különös. Nataniel, szerinted? – Csak a vállát vont. *Ugyan miért is válaszolt volna pont most?*

Másnap reggel ugyanúgy bejött az Obzerver tanítójuk. Arcán hatalmas mosoly, ám mégis, kirázta Ádámot a hideg tőle.

– Jó reggelt. Kasszandra, te kérlek gyere velem. Fiúk, ti menjetek le a tornaterembe.

– Mégis hova akar vinni?

– Nyugalom, csak az igazgatóhoz. Kérlek, kövess. – Keszi felkelt az ágyról és a tanítójuk után eredt, ám látszott az arcán, hogy legszívesebben megfojtaná őt.

Ádám és Nataniel lementek a tornaterembe, ahogy Obzerverük kérte őket. Ádám fejében megfordult, hogy követi Kesziék, de inkább elvetette az ötletet. Nem akarta ennél is nagyobb bajba kevernie kíváncsisága miatt.

Az óra viszonylag gyorsan eltelt. Talán annak is volt köszönhető, hogy megint harci gyakorlatokat vettek át. Folyton mozgásban voltak, egy percre sem álltak meg. Habár kimerültek és folyt róluk a víz, cserébe nem unatkoztak. Még jó is lett volna az óra Ádámnak, ha nem lett volna ott Karád, ha nem csinálta volna azt, amit. Vagy amit nem csinált. Néha-néha összenéztek, azonban egyszer sem említette meg, hogy hol lehet Keszi. Semmi. Egyszerűen nézte őt, amikor összeakadt a tekintetük, azzal az acélos, szúrós szemével. Nem mondott semmit, mégis, olyan volt, mintha valahonnan tudta volna, hogy Keszi pontosan miért is nem volt velük. De az is lehet, hogy csak beképzeli. Vagy mégse? Ádám kezdett összezavarodni, így inkább hagyta elúszni a gondolatot.

Amikor visszaértek a szobájukba, Keszi már ott volt, ott ült az ágyán. Ádám kihúzta magát, letörölte a homlokát és megigazította szemébe lógó tincseit.

– Öö, szia. Nos, mi történt, mi volt az igazgatónál?

– Hogy mi volt? Mondhatni semmi.

– Semmi? Hogyhogy semmi?

– Ahogy mondom. – Keszi a vállát vont.

– De mégis, mit mondott neked?

– Szerintem nagyjából azt, amit neked is. Megértik a kíváncsiságom, ez egy csapat, türelem, egységben az erő meg ilyen maszlagok.

– Ó. Nos, végül is, igazad van. Nekem is nagyjából ezeket mondta. – Ádám próbált egy mosolyt villantani.

– Ja, akkor is maszlagok. Arra nem mondott semmit se, hogy miért is kell ez a takarodó, meg hogy miért nem ég egy deka lámpa sem a folyosón. Türelem, idővel meg tudod, türelem. – Keszi a kezével utánozta az igazgató szájmozgását.

– Akkor nem lett különösebb baj eb...

– Ez egyre zavaróbb. – Keszi felpattant az ágyról. – Komolyan, ez egyre zavarosabb. De nem érdekel, ma este megint kimegyek és meg sem állok a bejárati ajtóig.

– Mi, hogy megint ki akarsz menni? Hogy akarsz eljutni az ajtóig, ha nem látsz semmit? Hogy akarsz eljutni anélkül, hogy riadózna az a vörös lámpa?

– Hát... – Keszi a fejét vakarta.

– Majd én segítek. – Mindketten Nataniel felé fordultak.

- Mi, mit mondasz?
- Nyugi, majd én segítek. Ti csak intézzétek el, hogy az ajtót ne tudják megint bezárni.
- De hogyan tudnál segíteni nekem?
- Csak bízz bennem. Neked annyi dolgod van, hogy a szobaajtót intézd el. – Azzal Nataniel visszabújt a könyvébe. Keszi Ádám felé fordult.
- Szükségem lesz még egy lapkára. Segítesz?
- Nos, hát... – Ádám a kezét tördelte, aztán belenézett abba a feketén ragyogó szempárba. – Persze, segítek. Annyi, hogy alapanyag kellene.
- Ne félj, meglesz.

Egy hosszú, kemény edzésekkel és még annál is különösebb imákkal teli nap után Ádám, Keszi és Nataniel a szobájukban voltak. Ádám kifaragott nem egy, de három lapkát is abból a fadarabból, amit még Keszi nyúlt le az egyik órán, amikor megint szétharapta az Obzerver tanító botját. Innentől ismerték a forgatókönyvet: Keszi elhelyezte a lapot az ajtó alsó sarkához, majd nekitámaszkodott. Kisvártatva meghallották a kattanást a zárban. Ezúttal nem kellett annyit próbálgatnia a tanítónak. Ádám és Keszi kirántották az ajtót és a sötét folyosó újra ott meredt rájuk.

- Oké, Nataniel, te jössz. Hogyan tovább? – Nataniel komótosan felkelt az ágyról és az ajtóhoz sétált.
- Most fogd meg a kezem.

– A kezed?

– Igen, Kasszandra, a kezem. – utasította Nataniel.

– Jól van, de Keszi, nem Kasszandra. – A nagy szemű srác csak a vállát vont. Keszi megfogta a kezét. – Te? – Ádám felé nyújtotta a kezét, aki egy darabig hezitált, de beletette tenyerébe a kezét. *Még mindig selymes volt az érintése.*

– Akkor csak kövessetek. Lassan fogok menni. Szólok mindig, ha lesz valamilyen akadály. Menjünk. – S azzal kiléptek a sötétségbe.

Mintha éjszaka járkáltak volna egy bányában, a mennyezetén táncoló néhány cserebogáron kívül semmit sem lehetett látni. Ádám nem tehetett mást, a húzás irányába lépdelt, ahogy Keszi keze irányította őt, őt meg persze Nataniel.

– Vigyázzatok, lépcső jön. Csak lassan és óvatosan. – Ádám várt, aztán amikor érezte, hogy Keszi karja picit jobban megfeszült, elindult. Cipőjének orrával kitapogatta, mi is állt előtte. Egy lépcsőfok. Nataniel, a nagy szemű srác tényleg nem viccelt. Említette, hogy jól lát a sötétben, de ennyire? – Rendben, most egy lépcsőforduló jön, utána lemegyünk még nyolc fokot. – Ádám nyelt egyet és követte a húzást, ahogy a csuklója és a válla megfeszült. – Leértünk, nincs több lépcső. Most csak kövessetek. – Folytatták útjukat, de ha lehet, itt még sötétebb volt. Egy darabig mentek, aztán egyszer csak Ádám azt vette észre, hogy Keszi lábát tapossa.

– Hé, vigyázz már! Nat, miért nem szóltál, hogy álljunk meg?

– Nat?

– Igen, Nat, a Natanielből. Na, most hol vagyunk?

– A bejárati ajtónál.

– És ezt hogyan nyissuk ki? A zár kódolva van. – értetlenkedett Ádám.

– Igen, tudom. Hogy is volt a kód? Azt hiszem 892273. – Ádám kopogást hallott, mintha valaki egy régebbi telefont nyomogatna, aztán be kellett csuknia a szemét. A hirtelen jött világosság bántotta a szemét. – Tessék, az ajtó kinyílt. – Ádám nem akarta elhinni. A nagy szemű srác valóban megcsinálta. A kétszárnyas bejárati ajtó tárva-nyitva volt. Az utcai lámpák fénye beszűrődött.

– Nat, te egy zseni vagy. – Keszi megsimította a vállát.

– Ezt mégis hogyan? Honnan tudta a kódot?

– Majd elmesélem.

– Akárhogy is, a lényeg, hogy kiszabadulhatunk innen.

– Te menjél, Kasszan...illetve Keszi. Én maradok. – Nataniel intett a fejével.

– Ő, hát, te tudod Nat. – Keszi elindult a kijárat felé, de útközben visszafordult. – És te, Ádám?

– Hogy én?

– Te nem jössz?

– Nos, én... – a kezét markolászta. Ujjai megmegakadtak a középső -és gyűrűsujj közötti résben. Még

sohasem hívták el, akárhová, pláne lányok. *Egyáltalán ez a valóság? Tényleg jól hallotta?*

– Nem szívesen mennék ki egyedül. – A lány rákacsintott. Rá. *Ez komolyan a valóság?*

– Ő, nos, hát, legyen. Megyek. – Ádám mosolyogva elindult, de ő is visszafordult. – De hogy jutunk vissza? Be kéne csukni az ajtót, és... mi is volt a kód?

– A kód más befelé, mint kifelé. Ne féljeteK, én itt maradok.

– Biztos?

– Egészen. Kopogjatok három rövidet és én nyitom is – felelte Nat.

– Oké, legyen, akkor...

– Jössz már? – Keszi már a túloldalon volt, az utcán. Ezzel eldölt. Ádám csomóval a gyomrában kilépett, és ment Keszi után.

Már egy ideje sétáltak az utcán. Lány szellő borzolta Ádám fekete hajtincseit, a lámpák fénye visszaverődött az útról, esőre utaló nyomokat hagyva az aszfalton. Furcsa, azt se tudták, hogy esett. Ádám szótlanul ballagott Keszi mellett, amikor egyszer csak a lány megállt egy kirakat előtt. A legújabb okostelefonok sorakoztak a bolt polcain. Keszi sóhajtott.

– Öö, minden rendben?

– Hmm, ennek a telónak a kettővel ezelőtti modellje volt nálunk az otthonban. – mutatott az egyikre az üvegen

keresztül. – Emlékszem, vagy öt hónapon át raktuk félre a kaja pénzünk. Hogy untam már a sima tejfölt reggelire. Te jó ég, mennyi cringe videót néztük rajta. – Egy apró mosoly jelent meg a szája szélén, a szemében meg egy könnycsepp.

– Otthonban? Mármint házban?

– Ja, úgymondhatjuk. Ház. Rohadt nagy ház rohadt sok gyerekkel meg felnőtten.

– Ó. – villámcsapásként érte a megfajtás Ádámot. – Szóval olyan otthonban. Bocsi.

– Semmi gond.

– Szóval, akkor, te, te ott nőttél fel? – Megint a kezét markolászta.

– Igen, ott. Elég messze van innen, valahol itt jobbra kell rátérni a piac utcájára, onnan meg a főútra, na és onnan még egy jó hat kilométer.

– Nahát, nem is tudtam. És, szóval, milyen, ha nem, szóval...

– Nyugodtan kérdezhetsz. Már nem vagyunk gyerekek. – Keszi Ádám válla felé nyúlt. Mintha lassított felvételben látta volna az egészet. Mit tegyen? Maradjon, hagyja? Miért akar megint hozzáérni? Miért nem távolodik el? Miért nem... Késő. Keszi keze már ott volt. Csupán pár másodpercig tartotta rajta.

– Nos, legyen. Mikor kerültél oda?

– Hú, jó kérdés. Az első emlékeim odakötnek. A nevelők azt mondták, hogy úgy három éves lehettem,

amikor odakerültem. Egy házban találtak rám, elvileg a szüleim mellett.

– A szüleid?

– Azt mondták, hogy már halottak voltak, amikor megtaláltak.

– Csessze meg.

– Hagyjad. – Keszi legyintett. – Nem is emlékszem rájuk. Szilvi néni és Karcsi bácsi voltak nekem a szüleim, a többi nevelő mondjuk seggfej volt. A srácok meg aranypofák voltak, bár nem mindig. Nagyon hiányoznak. – Ádám egy könnycseppet fedezett fel a lány szemében.

– Nem mindig?

– Amikor odakerültem, azt se tudtam, mit csináljak. Addig csak a szomszéd gyerekekkel játszottam, aztán bekerültem az otthonba, csupa ismeretlen kölyök közé. Ja, a fogam nem segített a helyzetemen. Eleinte nem is mertek odajönni hozzám, aztán, amikor meglátták őket, még inkább eltávolodtak tőlem. Az, hogy nevetek aggattak rám, csak ártatlan csíny volt ahhoz képest, hogy elvették az ebédemet, vagy éppen csak úgy, random fellöktek. – *Szóval ő is megtapasztalta azt, amit Ádám? Ő is érezhette azt, amit ő?* Még mindig érezte Keszi érintésének a nyomát. – Aztán történt valami.

– Micsoda?

– Egyik nap a srácokat egy sokkal nagyobb gyerek vegzálta, a kaja pénzüket követelte, ők meg ott álltak a falnál, védtelenül. Nem tudom, így visszagondolva, tán magamat láttam bennük, de odamentem a nagydarab

gyerekhez és kíméletlenül lábon haraptam. Elszaladt, legalábbis, ahogy tudott, és utána megváltozott minden. Már nem egy fura lány voltam az otthonban, hanem a kiscsapatuk tagja. Vajon, hogy lehetnek?

– Utána mi történt? Hogy kerültél ide? Ha jól értettem, jó volt ott, a körülményekhez képest.

– Tényleg jó volt, jól éreztem magam a srácokkal. Rengeteg buliban benne voltunk. Jaj, de leszidtak minket, amikor kiszöktünk egy közeli sulibuliba. – Keszi elnevette magát. – De történt valami, nem is olyan régen. Eléggé, eléggé...

– Nem muszáj róla beszélned.

– Már mindegy, megtörtént. Na, ahogy nőttem, elkezdtem, divatos szóval élve, nőiesedni, és ez másnak is feltűnt. – Ádám felhúzta a szemöldökét, míg hasa kezdett szorulni. – Egyik nap behívott az igazgató. Leültetett a székre és szokatlanul, szóval, eléggé közel állt meg hozzám és furcsa dolgokat kezdett nekem magyarázni, hogy milyen fényes a hajam, meg ezzel a testtel tornásznak is elmehetnék. Majd, majd a keze, szóval úgy, úgy... – Keszi szava elakadt. Ádám gyomra után a szíve összeszorult. *Ugye nem az történt?* Váratlanul, mintha egy ősi ösztön vezérelte volna, Ádám keze elindult. A lány válla irányába. Megtegye? Helyes lenne ez most? Mi lesz, ha elhúzódik? Mi lesz, ha ezek után elszalad, nem szól hozzá soha többé? Mi lesz...Már késő volt, a keze már ott pihent a lány vállán. Keszi ránézett, és megfogta a kezét. *Nem rohant el!*

– Tényleg, nos, tényleg nem muszáj.

– Szóval úgy akart hozzám nyúlni, de én megfogtam a kezét és szétharaptam. Hallottam, ahogy a csontjai szilánkosra törtek a ráncos kezében. – Keszi szemfogai kivillantak ajaki közül, akár egy tigrisnek, aki a kölykeit védelmezi.

– Akkor nem történt semmi...olyan?

– A vértől csak ordítani tudott. Akkor még nem tudtam, hogy az lesz az utolsó napom a srácok között. Az a szemét azt mondta, hogy rá támadtam. Tombolt, de Szilvi néni nem hívta a zsarukat, csak annyit mondott, hogy jobb lesz, ha elmegyek és sohasem térek vissza. Na, ez baromira fájt, nem tagadom. – Keszi megtörölte a szemét.

– És így találtak rád?

– Mondhatni igen. Pár héttel azután, hogy kiraktak az otthonból.

– Addig mit csináltál?

– Az utcán voltam. Pár napig még visszajártam. A srácok voltak olyan rendesek, hogy odaadták a vacsorájukat a kapun keresztül, így volt mit ennem. Aranypofák. Persze ez hamar megszűnt. Az ötödik napon már egy rendőr zavart el onnan, hogy nem vagyok kíváncsi személy. Onnantól kezdve az utcán aludtam.

– És hogy tudtál enni?

– Az évek alatt sok ismerőst szereztem, nemcsak az otthonban. Pépé, egy kis lepukkant francia étterem vezetője minden este összegyűjtötte a maradékot nekem.

Hiába, nem felejtette el, amikor azt a részeg fazont sikerült kitessekelnem az étterméből. Majd, talán, azt hiszem nyolc napja, nem biztos, de Novastados odalépett hozzám és mondta, hogy ő tud egy helyet, ahol újrakezdhetném.

– Világos. De mit mondott neked, mit ígért?

– Amit mondtam, hogy újrakezdhetem. Újra egy közösség, egy család tagja lehetek. Bevallom, akkor újra magam előtt láttam a srácokat.

– Hmm, tényleg nem viccelt Novastados. Próbálnak mindenkinek segíteni, még ha olykor...

– Olykor furák? Ádám ez picit több, mint fura. Úgy értem, mi volt ez a mai óra? Valami szarvasfejű istenről magyarázott nekünk. Jesszus! Erről nem volt szó, erről nem mondott semmit sem Novastados. Persze, az otthonban is voltak hittanórák, de ez?

– Igen, nekem is érthetetlen, de én azért is adnék nekik egy esélyt. Ha meg tudnak gyógyítani, ha normálissá tudnak tenni. – Keszi erre nem mondott semmit. – Te nem akarsz meggyógyulni?

– Minek kellene? Teljesen jó vagyok így. Bár – Keszi tekintete letévedt Ádám eltakarta a kezét, de hiába, a másik úgyis ott volt –, nekem nem olyan látványos, mint a tiéd. Neked sem lehetett könnyű. Neked, neked milyen volt a gyerekkorod?

– Nem volt könnyű, de a tiédhez képest, aranyélet.

– Ádám, ugyan. Ez nem egy verseny. Mindenkinek más jelenti a poklot. Na, mi volt az első eset, amikor felfedezted a karodat?

– Az első? Nos, nem emlékszem tisztán rá. Anyum mesélte el nekem. Egy kiskutyával történt, egy boxerrel.

– Jaj, azok annyira cukik!

– Biztosan.

– Mi lett a boxerrel? Megvan még?

– Nem egészen.

– Mondjuk már biztos meghalhatott. A boxerek talán max tizenkét évig élnek.

– Nem érte meg azt a kort. Anyum azt mesélte, hogy a boxer fejébe a dárdám állt bele. Még az aznap estét sem érte meg, amikor megkaptam.

– Jézusom! – Keszi az arcához kapott.

– Utána történt az, hogy háromévesen kórházba kerültem. Csak foltokban vannak meg az emlékek: műtőasztal, erős fény, majd joghurt az ágyban. Apum azt mesélte, hogy hasba szúrtam magam és meg kellett műteni, meg vérátömlesztés is volt. – Ádám sóhajtott egyet.

– Ugye ennyi volt?

– Ha a kórházat kérded, igen, ha a gyerekkoromat, nem. Ott volt az eset a játszótéren. Pár nagyobb gyerek csesztetett, elvették a faragványomat, lefogtak, erre én hasba szúrtam az egyiket. Nem volt szándékos, hozzá kell tennem, bár a gyerekhez mentőt kellett hívni. Mielőtt kérdeznéd, nem tudom, mi lett vele.

– Oké, tényleg legyen elég. Még, hogy aranyélet... Pedig mondtam, hogy ez nem verseny. – Keszi megfogta Ádám kezét. Észre sem vette, hogy mozdult volna a válla,

a karja, egyszer csak ott volt az ujjai közt az ő ujjja.
Továbbra is selyemként simogatták.

– Rendben, mára elég lesz ennyi a gyermekkoromból.

– Totálisan egyetértek. – végre Keszi újra elmosolyodott.

– Nem tudom, talán, talán vissza kellene mennünk. –
Ujjai még mindig az ujjait kulcsolták. *Mi legyen most?
Miért szorítja még mindig? Ugye nem fogja túl erősen?
Vagy túl gyengén?*

– Vissza? Máris? – válasz azonban nem jött. – Vissza?
Ádám, helló?

– Ja, mi? – A hangja visszarántotta gondolataiból.

– Mondom, vissza, máris?

– Ja, igen. Nataniel már várhat minket.

– Nem sok kedvem van visszamenni.

– Csak vissza kéne.

– Tényleg nincs sok kedvem.

– Nataniel miatt jó len... – Ádám hirtelen elkapta a
fejét jobbra.

– Mi az?

– Mintha, mintha... – A szeme sarkából látott egy
árnyékot. Gyorsan visszahúzódott, bár az alakja olyan
ismerős volt. A nyakában lógó medálhoz kapott.

– Valami baj van?

– Mintha láttam volna valakit.

– És kit?

– Nem tudom, de olyan volt, mintha követett volna. –
Jobban rászorított a medálra.

– Oké. Biztos vagy benne? – Ádám még mindig az utcasarkot nézte. – Talán mégis jobb, ha visszamegyünk.
– Keszi elindult, magával húzva Ádámot, aki még egy utolsó pillantást vetett a sarokra. *Ki lehetett az? Nem lehetett ő...*

Nem mentek túl messzire, alig pár percnyi séta után már látszódott az intézet szürke, lapos tetejére szerelt fehér villámhárító. Egyszer csak Keszi Ádám nyaka felé kapott.

– Ezt még nem is mutattad. – A legnagyobb könnyedséggel húzta ki a medált pólójának rejtekéből. Szinte majdnem letépte a láncról. – Juj, ez nagyon cuki! – *Cuki. Ez most jót jelent?*

– Öö, köszi?

– Nagyon aranyos a nyulad. – Látszott, hogy majdnem elnevette magát. – Honnan van?

– Még, még anyumtól kaptam. – Ádám is megfogta a medált, Keszi elengedte.

– Ó, értem. Mikor kaptad?

– Nem emlékszem rá. Nagyon picit lehettem, de már nagyon régóta megvan.

– Akkor tartsd meg és vigyázz rá.

– Persze. – Még inkább rámarkolt a medálra, végül visszarakta a pólója alá.

Visszaérkeztek. Ádám három rövidet kopogott az ajtón, bár abban nem volt biztos, hogy mit is jelent a rövid kopogás. Vártak, aztán az ajtó megmozdult. Nataniel dugta ki a fejét a kétszárnya monstrum mögül.

– Jól elvoltagek.

– Azt még egyszer mondhatod. – Ádám előreengedte Keszi, aki csak most engedte el a kezét. *Egész időig fogta. Teljesen leizzadtak az ujjai, egészen a végéig.* Ő is belépett, de visszanézett még egyszer az utcára. *Nem lehetett ő.*

Nataniel bezárta az ajtót és megkérte őket, hogy ugyanúgy fogják meg a kezét. Lassan, óvatosan, ám mindenféle bonyodalom nélkül visszatálatk a szobájukba. Az ajtó résnyire volt nyitva, pont annyira, hogy aki arra jár, zárva hihesse. Legalábbis, ebben reménykedtek mindhárman.

– És mit csináltál addig, ameddig ránk vártál? – törte meg a csendet Keszi.

– Semmi különöset.

– Azt ne mond, hogy egész végig az ajtóban álltál.

– Nem.

– Akkor? – Keszi a szemöldökét húzta.

– Járkáltam is.

– És gondolom nem láttak meg. Hülye kérdés, akkor nem biztos, hogy ott vártál volna minket.

– Nem láttak meg, bár...

– Bár mi? – Ádám felfigyelt erre a „bárra”.

– Bár ahogy járkáltam az épületben, az egyik folyosóról fura hangokat hallottam.

– Miket? Milyen hangokat?

– Nem tudom, nem akartam tovább hallgatni.

– Most mi van? Nat, milyen hangok voltak azok? Melyik folyosóról? Mennyire voltak furák?

– Nem tudom, tényleg. De most kérlek, hadd menjek ágyba, elfáradtam. – Nataniel lerúgta magáról a cipőt és befeküdt az ágyába, majd magára húzta a takarót. Ádám és Keszi egymásra néztek és a vállukat vonták. *Talán egyszer elmondja, mit hallott.*

Másnap este megint kint voltak. Keszinek nem kellett sokat könyörögnie Ádámnak, hogy menjen vele, gyakorlatilag azonnal igent mondott. A legnagyobb meglepetés azonban nem ez volt, hanem Nataniel. Magától ajánlotta fel, hogy újfent elkíséri őket a bejárat ajtóhoz és ugyanúgy megvárja őket.

Amint kiléptek, Ádám hasa apró csomókba, míg szíve egy nagyobb csomóba állt össze. *Mit csináljon? Megfogja a kezét? Neki kellene lépnie? Vagy a tegnapi csak egy véletlen volt?* Nyelt egyet és elindult. Nem jobbra, mint tegnap, hanem egyenesen. Keszi egy pár lépés után csatlakozott mellé.

– De megindultál. Merre gondoltál menni?

– Cs-csak egyenesen. – Ádám ment előre, bár térde megállás nélkül remegett. Abban reménykedett, hogy kívülről nem látszik. Keszi vállat vont, aztán megfogta a fiú kezét. Szíve kihagyott egy ütemet. *Akkor a tegnapi csak nem lehetett véletlen...*

Ahogy haladtak előre, Ádám egyre többször nézett Keszire, aki egyre többször mosolyodott el, egyre többször szorított rá a kezére. *Talán sikerül meglepnie.*

– Mondd már el, hová tartunk?
– Még nem, de tippelhetsz.
– N-nem, nem szeretnék. Nem akarok, mert ha nem oda tartunk...

Még mentek egy pár utcát, majd megálltak. Keszi elengedte Ádám kezét, az arcához kapott, és hirtelen megiramodott, akár egy golyó a billiárdasztalon, csupán a kovácsoltvas kapu tudta megállítani.

– Istenem, Istenem! El sem hiszem, hogy itt vagyunk!
– Nos, ide tartottunk.
– De mégis honnan tudtad?
– Megkérdeztem az Obzerver tanítónkat, hogy hol találtak rád, hol lehetett az otthon. Végre, valami hasznosat is tudott mondani.

– És ezt mind miattam? – Ádám erre nem tudott mit mondani. A kezét markolászta, közben a földet nézte és megvonta a vállát. Felnézett, de csupán annyit látott, hogy Keszi tárt karokkal ront feléje és...megölelte. Nem tudott reagálni, nem tudta, mégis mit csináljon. Eddig csak édesanyja ölelte át. Csapdában lévő jobb kezét megemelte egy picit és megveregette a lány vállát. *Talán így jó lesz.* Keszi felnézett az egy fejjel magasabb Ádámra, aztán, a semmiből...szájon puszilta.

Villámcsapásként érte. Erre tényleg nem számított. *Ez megtörtént?* Gyorsan jött, talán egy kobra tud ilyen sebességgel lecsapni az áldozatára. Még megmerevedni sem volt ideje, és Keszi ajkai már ott voltak. Bizsergett. *Miért kapta?* Puhák, olyanok, mintha...Ádám nem tudta

mihez hasonlítani, nem tudta, hova rakja magában az egészet. Annyit érzett, hogy a szíve több ütemet is kihagyott. Keszi elengedte őt, rá mosolygott és visszament a kapuhoz.

– Nézd – mutatott a távolba –, ott volt a szobánk, a nagy tölgyfa mögött.

– Ér-értem.

– És ott, az udvaron, a mászóka mögötti résznél haraptam szét annak a nagydarab gyereknek a lábát. Szerintem a nyoma még mindig ott lehet az aszfalton. – Felnevetett. – Na és ott, a beugró résznél, amit picit eltakar a fűzfa. A srácokkal ott szöktünk ki, ha már nagyon unatkoztunk. Persze ez szakmai titok. – Keszi úgy ugrálta körbe a kovácsoltvas kaput, mint egy gyerek a karácsonyfát Szentestén. Valahol ezt akarta elérni nála, bár arra nem számított, hogy ezt kapja tőle. Ajkai még mindig égtek a nyomától.

– Hé, maguk mit keresnek itt? – A távolból egy rendőr közelített felénk, legalábbis az utcai lámpák fényében megcsillanó jelvényből Ádám erre következtetett.

– S-semmit.

– Csak nézelődünk. Miért, talán van ezzel valami baj? – Keszi bátrabban tudott válaszolni.

– Nincs itt semmi keresnivalójuk! Főleg magának! – a rendőr már nyúlt is a tonfáért.

– R-rendben, megyünk is. – Ádám megragadta Keszit és elhúzta onnan. Visszafelé Keszi még bemutatott a rendőrnek. Ádám szíve hevesebben kezdett verni, de nem

a halott semmi viszontválaszt a zsarutól. Fújt egyet. Ezt megúszták.

Kellemesen fújt a szél, az utcalámpák egy sejtelmes fényt varázsoltak az utcának, bár aligha szándékosan, mivel egy-kettő teljesen kiégett. Keszi folyamatosan mesélt az otthonban töltött élményeiről: hogyan telt a karácsony, a szilveszter, a gyereknap. Hogyan tudták megvenni életük első telefonját, hogyan könyörögték ki, hogy legyen internetük. Ádám bólogatott, de egészen máshol járt az esze.

Keszi ajkainak az érintését még most is érezte, mintha sohasem vette el volna onnan őket. Magában az okokat kereste. *Miért tette? Mi oka volt rá? Miért pont ő? Mégis, mit láthat benne?* Eddig senkisémm közelített hozzá, egyedül az a kislány a játszótéren, Adri. Talán kilenc éve lehetett. Őt nem zavarta karja, ahogy Keszit sem. Beszél hozzá, megérinti, nevet, vele akar lenni. Mintha a karja nem is lenne, mintha csak...*normális* lenne.

– Ó, el sem hiszem, ez még mindig megy? – Keszi megint egy kirakat előtt állt meg, de ezúttal TV-k voltak kiállítva, az egyiken az éppen aktuális tehetségkutató ment. – Az első négy évadot még megnéztük. A srácokkal még popcorn-t is bekészítettünk.

– Én nem néztem egyiket sem.

– Figyu – Keszi legyintett –, a negyediket szinte végigröhögtük. Eszméletlen nagy cringe volt az egész, olyan mint...mint... – Keszi egyszer csak elfordult oldalra. – Valakik néznek minket. – Ádám is elnézett oda,

az utcasarokra. Mintha a szívét átharapták volna. Rászorított a medáljára. *Legszívesebben megfojtotta volna.*

Gyomra ezernyi csomóba állt össze, szíve egyre nagyobbakat dobant. *Mit keresnek itt?* Eleresztette Keszi kezét. Érezte, hogy a sajátja egyre inkább égni kezdett. *Ők voltak akkor múltkor is?* Kézfejében a csontok fájdalmasan megfeszültek. Medálját még jobban szorította. Legszívesebben letépte volna, elhajította volna, széttörte volna, széttaposta volna. Alkarjában az izmok úgy lüktettek, akárcsak tomboló szíve. *Mit akarnak itt?*

– Ádám.

– Fiam, hogy vagy? – Mindkét alkarjából rakétaként lőttek ki a dárdák. Ádám még nem akarta elhinni, hogy valóban őket látja, hogy ők állnak ott az utca túloldalán alig húsz méterre tőle, a szülei.

– Á-Ádám, jól vagy? – Keszi megérintette a fiú vállát, de nem segített. Egész teste lángolt.

– Édes fiam. – Édesanyja könnyes szemmel elindult feléjük, ám megtorpant. Ádám nemet intett a fejével.

– Ők a szüleid? – Keszi azonnal a lényegre tért.

– I-igen, azok. Gyere, menjünk innen. – Ádám fűjt egyet és visszarántotta a dárdáit. Megfogta Keszi kezét, megfordult és sebes léptekkel elindult. Nem nézett vissza.

– Ádám, Ádám, lassíts kérlek.

– Nem.

– Ádám...

– Nem akarok.

– Azt, azt akarom mondani, hogy követnek. – Ádám keze ökölbe szorult, körmei belemartak a tenyerébe. Visszanézett. Ha lassan is, de valóban követték. Ádám futni kezdett.

El az utca végéig, onnan pedig egy éles jobbkanyart vettek. Rohant ismét a végéig, aztán balra át. Ádám már nem fogta Keszi kezét. Néha visszanézett, hogy ott van még vele a lány, de közben azt is látta, hogy szülei is követik őt. Még erősebben kezdett el futni. Egy újabb jobbos, utána egy gyors bal, majd még egy bal.

– F-fiam!

– Kérlek, állj meg! – A távolból hallotta apja és anyja kiáltásait. Szíve gyorsvonatként száguldott. A medál egyre jobban verte mellkasát.

Az egyik kis utcában Ádám meglátott egy nagy kukás konténert. Megragadta Keszit és befordult. Levetődött a kuka mellé és várt. Fülelt, hogy hallja-e még édesanyja könnyörgését. Várt. A kezét dörzsölgette, ami sohasem égett még annyira, mint most. Alexék nem tudták ennyire feldühíteni. Várt. Keszi ott guggolt mellette, de nem szólt semmit sem. Talán megértette, hogy ezúttal jobb, ha nem mond semmit. Várt. Aztán a kiáltások egyre halkabbak lettek, végül teljesen elhalkultak. Ádám felállt és kinézett a kis utcából jobbra, aztán balra. Nem látott és nem is hallott senkit sem.

– Ádám, minden rendben? – Keszi odasétált. A fiú a fejét rázta. – Jó. Mi a fene volt ez az egész?

– Parancsolsz?

– Miért kellett elfutnunk? Ők a szüleid. – tárta szét a karját.

– Ez hosszú.

– Ne gyere ezzel.

– Úgysem értenéd meg. – Ádám elfordult.

– Ezzel meg végképp ne. – A fiú nem válaszolt. – Adj egy esélyt. Mondd el, mondd el, mi történt, és én hátha megértem. – Keszi rátette kezét Ádám vállára. Mélyet sóhajtott.

– Ők tehetnek róla.

– Miről tehetnek? Hogy érted?

– Erről tehetnek. – Ádám visszafordult és az alkarjára mutatott. Láttá Keszi szemében, ahogy az értetlenséget lassan felváltja a döbbenet.

– Úgy érted?

– Igen.

– De mégis hogyan? Hogyan tehetnek arról, a karodról, meg a csontokról?

– Nem tudom, hogyan csinálták, mivel, de ők voltak, az biztos.

– Ha nem tudod, hogyan csinálták, akkor miért vagy biztos benne?

– Novastados mondta.

– Hogy mi, Novastados? És te hittél neki?

– Látnod kellett volna, anyumat és apumat, amikor az igazgató elmondta nekem az igazságot.

– Kezdelek elveszíteni. Mikor találkoztál vele?

– A házukban. Az egyik embere, az egyik Obzerver tanító hozott ki a rendőrségről.

– Börtönben ültél? – Keszi szeme elkerekedett.

– Csak fogdában. Volt egy kis balhé az osztálytársaimmal és rám hívták a zsarukat.

– És még én azt hittem, hogy te ilyen kis kocka féle vagy. – Ádám eleresztett egy félmosolyt, de szíve mintha ólomból lett volna. – Mi történt utána?

– Órákig ültem a fogdán, aztán jött a tanító, letette az óvadékot és hazavitt. Amikor beléptem a házba, Novastados és még két embere ott álltak az előszobában a szüleimmel. Furcsa volt.

– Nem lep meg.

– Olyan volt, mintha ismert volna, ismerte volna a szüleimet. Megemlítette, hogy a karom nem a véletlen műve, hogy valamit csináltak velem, amikor anyum terhes volt.

– Ez eléggé...gyanús, meg ijesztő.

– Nem az volt az ijesztő, hanem az, ahogy a szüleim viselkedtek. Magyarázkodni kezdtek, hogy nem volt más választásuk. – Keszi csak hallgatott. – Ekkor mondta Novastados, hogy meg tudnak gyógyítani. Szóval fogtam magam, összepakoltam és eljöttem.

– Nahát, erre, nem igazán tudom, mit is mondjak.

– Én sem. – De Keszi mégis tudta. Átölelte a fiút. Felsóhajtott. – Remélem, tényleg meg tudnak gyógyítani.
– Keszi nem mondott erre semmit, csak tovább szorította a testét.

Maga sem tudta, meddig maradtak így, de Ádám enyhén ellökte magától Keszit és elindult visszafelé. Keszit nem szólt hozzá, látszólag nem sértődött meg, ezt abból is gondolta Ádám, hogy végig kézenfogva tették meg az utat. Visszaérve Ádám ugyanúgy kopogott három rövidet és szerencsére Nataniel ugyanúgy várta őket. Nem szóltak a nagy szemű sráchoz, de ő sem hozzájuk. Megfogták egymás kezét és Nataniel visszavezette mindnyájukat a szobájukba, akárcsak tegnap.

Belépve a szobába Ádám nyújtózott egy nagyot, abban reménykedve, hogy a szívét lehúzó súly talán könnyebb lesz. Tévedett. Odament az ablakhoz és kinézett. Tiszta égbolt borult a városra, a csillagok, mint megannyi óriási szentjánosbogár, amik beleragadtak egy fekete masszába, ragyogták be az ürességet. Próbált elmélyedni bennük, próbálta megfejteni, ugyan hány ezer éve aludhattak ki, hogy még mindig látni lehet a fényüket. Aztán elnézett az utcára. Az intézmény kerítésénél két alak jelent meg. Lassan járkáltak fel és alá. Az egyiknek hosszabb volt a haja, mint a másiknak. Egész lényük emlékeztette őt valakikre. *Az nem lehet!* A két alak közelebb lépett az épülethez, aztán eltűntek. Ádám tovább meredt az ablakra. Pár perc után a két alak futva távolodott el, amíg a sötét utca el nem nyelte őket. *Miért futhattak? Mit kereshettek itt?* Ádám elfordult az ablaktól és az ágyához ment.

Lefeküdt és magára húzta a takarót, bár maga se tudta, mit is szeretne igazán. Senkivel se akart beszélni. Aludni

sem akart. Két napja már nem ébredt izzadtan reggelenként, de ezek után nem mert elaludni. Folyamatosan pörgött az agya. *Mit kerestek ott a szülei? Honnan tudhatták, hogy ott lesz? Ők voltak azok ott kint, a kerítésnél? Ezek után mit akarhatnak tőle? Miért keresték meg? Miért? Megbocsájtásért jöttek? Ezért? Azok után, amit tettek, még van képük, még van merszük...Miért ilyen nehéz?*

Utoljára kint?

Keszi a harmadik nap is ki akart menni. Ádám valahol legbelül nem hibáztatta, neki ez volt a természetes, hogy kint van, megszegi a szabályokat, hogy azt teszi, amit akar. Tán ez is tetszhetett neki benne, ennek ellenére Ádámnak semmihez sem volt kedve, főleg ahhoz, hogy kimenjenek. Keszi özike szemekkel könyörgött neki, de kevésnek bizonyult. Aztán történt valami.

Nataniel közölte velük, a semmiből, hogy ezúttal ő is kimenne velük. Ádám és Keszi összenéztek. Nataniel mondta nekik, hogy megszerezte a visszalépő kódot is, amivel kintről lehet kinyitni az ajtót, így ő is velük tartana. Ádám felhúzta a szemöldökét. Kíváncsi lett. Erre Keszi még inkább könyörgött neki, szinte egész nap. Délutánra végül Ádám megadta magát, bár ehhez azért Natanielnek is volt köze. Félt, hogy újra láthatja a szüleit, nagyon is, de kíváncsisága erősebb volt. *Ugyan miért jönne ki velük Nataniel, aki eddig csak a könyveket bújta? Lehet valamilyen oka?* Az is megfordult a fejében, hogy talán Keszit szeretné megszerezni magának, bár ezt a gondolatot hamar elvetette. Eljött a takarodó ideje és a három fiatal minden nehézség nélkül megint ott állt a

bejárati ajtó előtt. Nataniel beütötte a kódot és az utcai lámpák fénye újra beszűrődött a sötét folyosóra. Ádám, szívével a torkában kilépett a többiekkel együtt.

Az intézet körvonala már nem látszódott, a kirakatoknál jártak ismét. Ádám egyre sűrűbben nézett a távolba, lesett be a kisebb utcák rejtett zugaiba. Az sem nyugtatta meg, hogy Keszi a kezét fogta, nyilvánosan, egy másik ember előtt, még ha az csupán Nataniel volt. Gondolatai máshol jártak.

Ahogy egyre jobban közeledtek ahhoz a helyhez, ahhoz az utcarészhez, ahol meglátta őket. Szíve egyre gyorsabban tombolt mellkasában, hasa több ezer csomóba állt össze, amik egyre feljebb kezdtek terjedni. Aznap este velük álmodott, megint. Talán az volt a legszörnyűbb, a legizgasztóbb. Magában félt, ha netán meglátná őket, rémálma valóra válna. Félt, hogy nem tudná magát megállítani.

– Szóval, Nat, mi vett rá téged, hogy elgyere velünk?

– Keszi megtörte a hosszabb csendet. Nataniel csak megvonta a vállát. – Na, ennyivel nem úszod meg. Addig nem hagylak békén, ameddig nem válaszolsz. – Ráncolt homlokkal a nagy szemű srác felé nézett. – Szóval?

– Szóval mi?

– Hogyhogy így döntöttél?

– Csak ki akartam jönni.

– Nem vagy valami bőbeszédű. Őszintén, nem sokat tudok rólad. Vagy csak én vagyok így vele? Ádám? – A fiú nem válaszolt. – Ádám? Te tudsz valamit Natról?

– Mi? Ja, n-nem.

– Oké. Szupi, akkor nem velem kivételezel. Szóval, hogy kerültél ide? És mikor? – Nataniel ránézett Keszire, megint olyan tekintettel, amiből semmit sem lehet kiolvasni. – Na, valami? Hidd el, addig kérdezlek, ameddig nem válaszolsz. Szerintem nem hiába jöttél ki velünk. Hogy kerültél ide?

– A szüleim hoztak ide. – A szavakat elhadarta.

– A szüleid? Mégis miért? Mióta vagy itt?

– Alig pár nappal érkeztem előtted. – Újabb hallgatás következett.

– Ennyi? Nat, ne szórakozz velem. Miért hoztak a szüleid ide? Mégis, mi a jó francért hozza be valaki ide a gyerekét?

– Hát, a szüleim nagy, eléggé nagy kockák.

– Szupi, részlet. Mondd csak tovább. – Ádám továbbra is az utcát pásztázta.

– És gazdagok is. Magánsuliba jártam.

– Na, ezt nem gondoltam volna, bár így érthető a sok könyv. Vagy más miatt vannak? – Nataniel hallgatott. – Inkább menekülés? – A srác bólintott. – Gondolom a szemed eléggé feltűnő lehetett.

– Az, de inkább csak nem szóltak hozzám. Igazából elvoltam.

– Aha. Még mindig nem értem, miért hoztak be ide a szüleid.

– Azt én sem. Egyszer csak beállítottak, hogy holnaptól másik suliba megyek, ahol ki tudom bontakoztatni még jobban a tehetségem.

– Gondolom a szemedre érthették. Hogy jön ide az, hogy kockák?

– Hát úgy, hogy szuperhős mániások.

– Ezt fejtsd ki kérlek. – Keszi felhúzta a szemöldökét.

– Szuperhős mániások, imádják a szuperhősöket. Hulk, Superman, Penge, Naruto, Saitama. Ilyenek. Olyan volt, mintha örültek volna, hogy ilyen a szemem, mintha egy saját...

– Saját szuperhősük lenne. – Nataniel bólintott, miközben jól láthatóan egy nagyot sóhajtott. – És akkor ezért dugtak ide? Azt hitték, hogy itt valamilyen szuper ízét faragnak belőled, mintha ez az Xavier iskolája lenne vagy a Roxfort?

– Gondolom azt.

– El sem hiszem. Mit ígért neked Novastados?

– Nekem semmit. A szüleimnek.

– Ó, hogy itt egy szuperlényt csinálnak belőled. – Nataniel újfent csak a vállát vont. – Hát ez, ez nagyon fasza. Egyre jobb. Komolyan.

– Igen, tudom.

– Azt gondolom a szüleidnek nem mondta Novastados, hogy itt mindenféle vallási szarságot nyomtatnak nekünk. – Keszi a fejét rázta. – Most komolyan, kit érdekel az, hogy egyes vallásokban a

szarvas szent állat? Meg kit érdekel, hogy egyes szarvasistenek át tudják adni, adni...

– Át tudják adni a képességeiket. – Hosszú hallgatás után Ádám megszólalt.

– Ezt ma vettük.

– Na igen. Köszí, Nataniel. – Keszi elmosolyodott, de érezhető volt a hangjában egyfajta szarkazmus. – Meg le is rajzolta az istent, aminek az agancsa lefelé konyult.

– Mint a stóláján – válaszolt Nataniel. Ádám sóhajtott.

– Ja, tényleg. Edzés, vallási maszlag, edzés, ebéd fura mantrákkal. Esküszöm, ezek egyre furábbak.

– Nem tudom. Én azért nem írnám le őket, én még adnék nekik egy kis időt.

– Időt? – Keszi összehúzott szemöldökkel fordult Ádámhoz. – Mégis mennyit? Tudom, hogy azt mondták neked, hogy meggyógyítanak, de mégis mikor? Mikor kezdik el végre a kezelést? Persze az is kérdés, hogy hol. Hol van a műtő, az elfekvő? Hol lehet a terápiás szoba? – Ádám csak hallgatott. – Láttál bármilyen orvosi cuccra emlékeztető akármit is? Mert én nem. Nat, te láttál bármi ilyesmit?

– Hát, őszint...

– Látod, még Nat is egyetért velem. És mi van a többiekkel? Napok óta, de lehet, már hetek óta itt vagyok, de a többiekkel egy szót sem tudtam beszélni. Csak veletek. Meg azzal a barom Karáddal. De ezenkívül semmi. Csak veletek tudtam beszélni. – Kesziből most

kijött minden. – Mi lehet a többiekkel? A sráccal, akinek majomfarka van? A hegyesfülűvel? A nevüket sem tudom. Nem néznek rám, nem is mosolyognak. Csak ott vannak az órákon, és mozognak, meg ülnek. Innen lehet tudni, hogy élnek, de ennyi. Miért ilyenek? Mit csináltak velük? Mit akarnak velünk csinálni? – Ádámban bent maradt a levegő. Keszi szavai jégesőként érték. *Igaza volt.*

Valahol mélyen belül voltak kétségei, kérdései, de elnyomta magában. A remény, a gyógyulás ígérete súlyos sziklaként nehezedett a szívére, a kérdéseire, ám ahogy Keszi kimondta őket...Gyomra görcsbe rándult a felismeréstől. *Meg tudják-e gyógyítani? Valóban meg akarják gyógyítani? Egyáltalán honnan ismerék őt, a szüleit? Hogyan találtak rá?* Ádám megtorpant. Elengedte Keszi kezét és csak bámult: az utcai lámpák fényét, ahogy elmosódtak az aszfaltra érve, a parkoló autók monoton sorát, a kirakatok hivalkodó színeit. *Az egésznek semmi értelme.*

– Hé, minden rendben? – kérdezte Keszi.

– Igazad van – buggyant ki Ádamból, de mintha egy lángoló szögesdrótot rángattak volna ki a torkából.

– Hogy érted? Miben?

– Mindenben. Amit eddig mondtál, mindenben. Mindenben! – Az utolsó szó bezengte az egész környéket.

– A rohadt életbe! Nem értek már semmit sem.

– Ennyire nem lehet rossz. – Keszi végigsimította Ádám arcát.

– De igen. Igazad van és én hülye voltam. Hogy nem gondoltam ezt végig? Mindig csak ígérgettek, de egy hordágyat vagy tolószéket sem láttam. Se fecskendőket a kukákban, se gyógyszeres dobozokat. Csak botokat és súlyokat.

– Ne félj – Keszi átölelte –, kiderítjük valahogy, mit is akarnak. Hogyan gyógyíthatnak meg.

– Talán az igazgató irodájában lehet valami.

– Tessék, mit mondasz? – Keszi és Ádám egyszerre fordultak Nataniel felé.

– Ha bejuthatnánk oda, talán megtudhatnánk valamit.

– Mégis hogyan?

– A kódot már tudom az ajtajához, viszont egy kulcs is kellene hozzá.

– A kódot? Hogy szerezted meg? – kérdezte Ádám.

– Ahogy a bejárat ajtaját is: lelestem az igazgató kártyájáról.

– Nat, most állítalak meg. Hogy a francba sikerült ez?

– Nem csupán a sötétben látok. Távolabbra is el tudok látni, mintha egy távcső lenne beépítve ide. – Nataniel a szemére mutatott. – Így sikerült lelesnem a tanítók kártyájáról a kódokat. Elég volt csak kint hagyniuk az asztalon vagy nem zsebre tenniük. Az igazgatóét különösen könnyű volt, ő a nyakában hordja, akár egy nyakláncot. – Ádám és Keszi összenéztek. A fiú látta a szemében ugyanazt a döbbenetet és csodálatot, amit ő is érzett abban a pillanatban.

– Nat, lenyűgöző vagy.

– Ezen felül – feltartotta a mutatóujját –, még a test hőjét is látom, meg a szívverést is. – Ádám megint csak bámulni tudott.

– Ez mind nagyon jó, de említetted, hogy valamilyen kulcs is kéne. Milyen? Lakás, lakat? Mégis, milyen?

– Hát, Kasszan...

– Keszi.

– Jó, Keszi...Egy kulcs. Pont olyan, amilyen a zárakba való. Mint egy átlagos zárba. – Nataniel a vállát vonta.

– Szóval nem tudod. – A srác újfent csak a vállát vonta. – Remek, szuper. Ezzel nem vagyunk előrébb.

– Talán mégis – szólalt meg Ádám. – Talán mégis bejuthatunk.

– Erre kíváncsi vagyok. – fordult Nataniel Ádámhoz.

– Faraghatnék egy kulcsot, vagy többet is. Nem lenne tartós, de talán egyszer el tudnánk forgatni a zárat, hogy bejuthassunk.

– Végül is, bevállhat.

– Na, akkor alakul egy terv?

– Úgy néz ki, Kassz...akarom mondani Keszi. Jó, jó. Így talán megtudhatom, mi lehet az a furcsa zaj, amit hallottam.

– Milyen hangról beszélsz? – ráncolta a homlokát Keszi.

– Zaj. Hát, amikor rátok vártam a bejáratnál, picit elmentem egyet járkálni.

– Igen?

– Valahol a földszint környékén, a tornatermen is túl valami furcsa zajt hallottam. Olyan volt, mintha kántálnának, meg mintha valami gép is zúgott volna.

– Mi, kántálás?

– Először azt hittem, csak képzelődöm, de a második napon is hallottam.

– És erről csak most szólsz? – Keszi egy nagyot lépett Nataniel felé.

– Ő, hát, igen.

– Téged ki kellene találni, Nat.

– Kellene faanyag, mert nem biztos, hogy maradt még a szobánkban – terelte vissza a témát Ádám.

– Faanyag?

– Az. Nem ártana a kulcshoz.

– Bízd csak rám. Ha múltkor ment... Ezt legalább nem titkolom, ugye Nat? – Keszi kacsintott.

– Persze. – Mintha Nat meg sem hallotta volna. – Hát, akkor szerintem csináljuk meg holnap, vagy inkább azután, úgyis hétvége jön.

– Nekem jó.

– Nekem annál is jobb.

– Oké, oké. Hát, akkor – vett egy mély levegőt Nataniel –, kell faanyag Ádámnak a kulcsokhoz. A kódot én tudom. Mi van még? Mi az, amire nem gondolunk?

– Sötét lesz a folyosón – válaszolt Ádám.

– Az nem baj. Majd én vezetek titeket.

– Félreértesz. Kifaraghatok egy kulcsot, de elég kicsi az esélye annak, hogy eltalálom a formát. Szerintem ott

helyben kell majd alakítgatnom, de persze vissza is mehetünk húsz percenként a szobába, hogy lássam, mit csinálok. Aztán az egész éjszaka eltelik.

– Öő, hoppá – vágta rá Nataniel. – Ez gond lehet. Azt tudjátok, hol lehet a portás szobája vagy a karbantartóé? Kéne valami lámpaféleség...

– Na várjatok. – Keszi megfordult és egy pár lépés után megállt egy kirakat előtt. Szétnézett, aztán a kezébe vett egy aszfaltdarabot és betörte vele az üveget.

Az üzlet riasztója bezengte az egész utcát. Ádám lefagyott, de jól láthatóan Nataniel is. Egyikőjük sem tudta, mit is csináljanak. Egyszer csak Keszi lépett ki a kirakat mögül és elkezdett rohanni feléjük.

– Na, mire vártok? – Kezében egy zseblámpát és egy csomag elemet szorított. – Gyerünk, gyerünk, tipli van! – Keszi rohanni kezdett. Ádám Natanielre nézett, majd ők is elindultak a lány után.

Több utcán át csak futottak, mintha egy egész hadsereg lenne mögöttük. Egészen az intézet kerítéséig rohantak, aztán megálltak. Hátranéztek, de szerencsére senki sem volt mögöttük: se egy rendőr, se egy szomszéd, se az üzlet tulajdonosa. Mind a hárman fűjtak egyet, és egymásra néztek. Elnevelték magukat. Még Nataniel is.

A röhögőroham után Nataniel odasétált az ajtóhoz, pontosabban a panelhez. Már ütötte volna be a kódot, amikor kattant az ajtó. Nataniel felhúzott szemöldökkel a kilincsért nyúlt, és a legnagyobb meglepetésre ki tudta

nyitni az ajtót. Amikor kitarult, Ádám keze megremegett.
Nem voltak egyedül, a bejárat túloldalán már várták őket.

A titkok szobája

– Picit késő van, nem gondoljátok? – Ádámék hallgattak. A folyosóról élesen csapódtak ki a benti lámpák fénye, kísérteties árnyékot vetve az ajtóban állókra.

– Szerintem jobb lenne, ha bejönnének – mondta a másik Obzerver tanító. Kesziék egymásra néztek, és bementek. Mielőtt beléptek volna, Ádám észrevette, hogy Keszi a pólója alá rejti a lámpát. Az ajtó bezáródott mögöttük.

– Merre jártatok? – szólalt meg egy másik tanító. Három állt előttük, de nem válaszolt egyikük sem.

– Kérdeztek valamit! – Ádám csuklóját megragadták és a falhoz vágták. – Gólya, kérdeztek! – Karád Ádám szemébe nézett, tekintetétől a hideg futkosott a hátán. *Ő mit keresett itt?*

– Eressz el! – A csontdárdák azonnal kipattantak.

– Na, Karád, ezt már megbeszéltük. – Állt kettőjük közé az egyik Obzerver. – Kérlek, engedd el.

– Jól van. – A nagydarab elengedte és hátrább lépett.

– Ádám, kérlek te is nyugodj le. – Ránézett a férfira, aztán Keszi és Natanielre. Visszahúzta a dárdákat.

– Remek, mindenki nyugodjon le. Nézzétek – fordult Ádámékhoz a tanító –, nem haragszunk rátok, csak tudni

szeretnénk, mit kerestetek kint. – *Nem haragszanak, a szokásos mantra.* Egyikőjük sem válaszolt.

– Hogyan jutottatok ki?

– Tényleg nem haragszunk, csak mondjátok meg.

– Csak nyugodtan.

– Itt barátok közt vagytok. – A három tanító egyre jobban közeledtek hozzájuk. Lépésről lépésre préselődött össze Keszi, Ádám és Nataniel. A tágas folyosó egyre szűkebb, a levegő egyre fojtogatóbb lett. Karád csak egyhelyben állt.

– Ne féljetek, csak mondjátok meg.

– Nem fogunk titeket bán...

– Én voltam, én találtam ki! – csattant fel Nataniel. Ádám szóhoz sem tudott jutni, akárcsak Keszi.

– Te voltál, Nataniel?

– I-igen, én. Én mondtam nekik, hogy jöjjenek ki, mert tudom, hogyan lehet kijutni. – Keszi megfogta Nataniel karját.

– Nat, mi a fenét csinálsz? Ez nem ig...

– Nem, Keszi, nem. Én voltam te is tudod.

– Nat, ezt ne. Ne higgyenek neki! – Fordult Keszi a tanítókhöz. – Én voltam az, aki kitalálta az egészet.

– Nem, én voltam.

– Nat!

– Nataniel, te is tudod, hogy együtt csináltuk! – szólalt meg Ádám is.

– Oké, elég! – kiáltott az egyik tanító. A három fiatal elhallgatott. *Szóval ezek ordítani is tudnak.* – Elég késő

van és fáradt vagyok. Ne itt vitassátok meg, ki, hogy és miért. Nataniel, te voltál az? – A srác bólintott. – Rendben, akkor te velünk jössz. – Megfogta Nataniel karját. – Karád, kísérd föl Kasszandrát és Ádámot a helyükre. – A három Observer elindultak Natanielt közrefogva. Keszi elindult utána, de Karád az útját állta. Ádám megfogta a lány kezét és a fejét rázta. *Most nem mehetnek utána, várniuk kell.*

Az első emeleti folyosón voltak, Keszi és Ádám ment elől, Karád pedig mögöttük. A lámpák itt is vakítóan világítottak. *Vajon mit nyomhattak meg, hogy nem a riasztó szól?* Ádám hátranézett, de nem látta sem Natanielt, sem a tanítókat, már ha egyáltalán azok. Vajon hová vihették Natanielt? Miért mondta azt, hogy ő volt az?

– Hová vitték Natet? – Keszi megállt és Karád felé fordult. – Mondd meg, hová vitték!

– Ahhoz neked semmi közöd.

– Szóval csak tudod, merre vitték.

– Nem, és ha tudnám, akkor sem mondanám meg.

– És nem is érdekel? – A fejét rázta Keszi.

– Miért érdekelne?

– Nem is tudom, mert elvileg egy közösség vagyunk, na meg egykorúak. Elvileg össze kellene tartanunk.

– Akkor nem kellene kiszökdösni éjszakánként. – *Éjszakánként? Ezek tudják, hogy többször is kint voltak?*

– Nehezen hiszem el, hogy nem érdekel. De te miért segítesz nekik? Mit ígértek neked? Ne mond azt, hogy itt minden rendben van, hogy semmi gyanús nem tűnt fel neked?

– Menj tovább.

– Miért éri meg ez neked? Valami nem stimmel ezzel az egésszel.

– Az nem stimmel, hogy ti nem vagytok hajlandók együttműködni, pedig egycipőben járunk.

– Én is azt mondom, hogy egy...

– Ne vágj közbe! Hasonlóak vagyunk itt mindannyian, valamennyien. Szerencsések vagyunk és Novastados csak segíteni akar nekünk, de ti ezt nem akarjátok látni. Pedig egy közös ajándékon osztozunk.

– De Karád!

– Sokkal jobb lenne, ha belátnátok, de nem. Ti csak ezt tudtok – Karád meglökte Keszit –, bajt csinálni.

– Hagyd békén! – Ádám megragadta Karád csuklóját. Egész karja bizsergett, lángolt a dühtől. Könyökénél érezte már a hegyét.

– Persze, ahogy akarod. – A nagydarab egy laza, körkörös csuklómozdulattal kiszabadította kezét Ádám szorításából, mintha csak egy kölyökmacska tartotta volna. Ádám hátralépett. Könyökénél kicsapódott a dárda.

– Az a szerencséd, hogy Novastados még reménykedik, még lát bennetek valamit.

– Te rohadék! – fakadt ki Ádám.

– Most menjetek szépen vissza. – Karád megfordult és elindult a saját szobája felé, de az ajtóban megállt. – Azt a csontizét meg húzd vissza. Nem mintha lenne bármi esélyed ellenem.

– Azt majd meglátjuk! – Megindult.

– Ádám, ne! – Keszi lefogta. Ádám lüktető karokkal nézte végig, ahogy Karád lassan becsukja az ajtót.

– Hülye köcsög!

– Hagyd rá, csak fel akar húzni téged. Inkább menjünk be.

– Mi lesz Nataniellel?

– Szerintem ne csináljunk több zűrt ma már.

– Oké – sóhajtott. *Igaza volt Keszinek, ezt be kellett látnia. Talán most azzal segítenek Natanielnek, ha nem csinálnak semmit.*

Ádám a szobában az ágyon ült, kezét a térdére támasztotta és a csuklóját fogdosta. Még mindig sajgott, ahogy Karád rászorított. Mintha satuba tette volna a kezét. Keszi fel- és alá járkált a szobában, lassan, mintha fejbe vágták volna. Ádám felkelt és Nataniel ágyához ment. Az óráját otthagya, ami már éjjel fél egyet mutatott.

– Ugyan mit csinálhatnak szegény Nattal?

– Nem tudom.

– Ez a legörjítőbb. Azt se tudjuk, mire képesek.

– Talán csak elmondják, hogy nem haragszanak rá. – Ádám eleresztett egy félmosolyt.

– Ádám... – Keszi szeme megtelt könnyekkel. *Nem jött be a vicc.* Ádám közelebb lépett a lányhoz és félszenzen kinyújtotta felé a kezét és megérintette a karját.

– Nem lesz semmi baj. – Keszi átfonta karjával az egész testét.

– Az eg-egész az é-én hibám – szipogott, közben még jobban szorította Ádámot.

– Okos gyerek, kihúzza valahogy magát. – Ujját végigsimította a hosszú, fekete haján, többször is. *Vajon tényleg meg tudja úszni?*

– Ha én nem akarok kimenni, ha nem erőltettem volna, ha az egészet nem találom ki.

– Ezen ne rágódj.

– Könnyű azt mondani. – Valóban könnyebb volt mondani.

– Nézd, szóval, ha te nem vagy, akkor, szóval... – Próbált valami okosat mondani, de nehezen ment. – Ha te nem akarsz kimenni, talán sohasem ismertük volna meg Natanielt. – Keszi felpillantott mellkasa bőrtönéből. – Ha te nem akarsz kimenni, akkor talán sohasem határozzuk el magunkat, hogy lépünk valamit. Akkor talán úgy jártunk volna, mint Karád szobatársai. Zombi módjára járkálnánk a folyosókon.

– I-igen, lehet. – Keszi megtörölte a szemét. *Talán most valami jót mondhatott.*

– Biztos vagyok benne.

– De akkor is, nem tudok nem arra gondolni, hogy mi lett volna, ha mégsem erőltetem a dolgot.

– Azt én sem tudom. Ezen kár aggódni, most már benne vagyunk, de együtt.

– Igen. – Újra átölelte Ádámot, aki csak nyelni tudott. – Köszí.

– Én köszí. – Viszont ölelte a lányt. Érezte testének minden rezdülését, szívének minden dobbanását. Karja enyhén remegett, ahogy lágyan szorította Keszit. *Ez még*

mindig a valóság? Felpillantott, tekintete az ablakra tévedt. Megfeszült. Már megint itt voltak.

A távolban megint ott volt két alak a kerítésnél. Küllemük megegyezett azokéval, akik két napja is itt voltak. Ádám szinte az ablakra tapadt a szemével. Próbált meglátni valamit, akármit, ami igazolhatta volna elméletét, hogy őket látta. Magában azt kívánta, hogy bárcsak olyan szeme lenne, mint Natanielnek. Aztán a két alak látszólag megtorpant, majd futni kezdtek. Mint legutóbb. Alig pár másodperc múlva már el is tűntek. *Tényleg ők lehettek?* Egy hatalmas levegőt vett, amit lassan eresztett ki.

– Minden rendben?

– P-persze, minden oké, mármint, ahhoz képest, hogy azt se tudjuk, mi fog történni.

– Na igen. – Keszi elengedte Ádámot és leült az ágyára. – Nem egészen így terveztem ezt az estét.

– Ja, én sem.

– Bárcsak véget érne az egész. – A kezébe temette az arcát, amikor egy kattanás hallatszódott az ajtónál. Mindketten odafordították a fejüket.

– Jó éjszakát! – Karád szó szerint behajította a nagy szemű srácot a szobába, mintha csak egy zsákrumplit dobott volna be a pájzba.

– Te barom állat! – Ádám felpattant az ágyról, de Karád már el is tűnt, rájuk vágva az ajtót.

– Úristen, Nat! Jól vagy? – Keszi felsegítette őt a padlóról és az ágyára ültette. Az óra éjjel kettőt mutatott.

– Minden rendben van?

– P-persze, a legnagyobbban. – Köhögött.

– Szerintem meg nem. – Ádám közelebb lépett és megnézte a srác arcának baloldalát. Jól látta. Bal szeme alatt egy kék folt kezdett megjelenni. – Megütöttek?

– Csak a végén.

– Hogy micsoda? – Pattant fel Keszi. – Ezek megőrültek! Komolyan, hívni kéne a zsarukat.

– Vagy inkább betörni az igazgatóhoz.

– Ezek után még be akarsz oda menni?

– Ezek után főleg. – Nataniel felállt az ágyról, de ahogy lépett, megbotlott. Ádámnak kellett elkapnia.

– Mit csináltak veled? Mit kérdeztek tőled?

– Nem sokat. Miért mentünk ki, miért találtam ki ezt, miért nem szóltam valamelyik tanítónak, meg ilyenek.

– Erre te? – kérdezte Keszi.

– Nem mondtam semmit. Csak ültem.

– Grat, jó taktika Nat. – Vállon bokszolta Keszi a srácot.

– Azt megkérdeztem tőlük, hogy mi az a furcsa zaj, amit a földszint felől hallottam.

– Gondolom erre nem válaszoltak.

– Annyit mondtak, hogy nem hallhattam semmilyen zajt, maximum fehér zajt meg ilyen baromságokat mondtak. Utána a hangnem picit megváltozott.

– Hogyan? – húzta fel szemöldökét Ádám.

– Agresszívek lettek. Többször kérdezgettek, megállás nélkül, mintha egy rendőrségi kihallgatóban lettem volna. De nem mondtam nekik semmit. – Nataniel elmosolyodott. Most először látott ilyet tőle Ádám. – Akkor ütött meg az igazgató.

– Az a бүдös paraszt. – Keszi kivillantotta szemfogait.

– Nem baj. Holnap megtudjuk az összes rohadt titkukat. Alig várom. – Ádám és Keszi egymásra néztek, majd bölintottak.

– Igen, én is.

– Ёgyszintén, Nat.

A másnap meglepően hamar eltelt. Legnagyobb meglepetésükre Novastados meg sem említette az esetet sem a reggeli, sem az ebéd alatt. Az órákon sem tettek említést róla, egyik tanító sem mondott nekik semmit. Mintha semmi sem történt volna, mintha az igazgató nem ütötte volna meg az egyik gyereket. A saját Obzerver tanítójuk is hallgatott, csupán a szokásos dumákat ejtette el, csupán egy átlagos edzést tartott, mintha minden rendben lenne. A vacsora alatt nem is néztek a tanítójukra, de még egymásra sem. Ettek, bár Ádámnak minden falat nehezen ment le a torkán. Néha megfordult a fejében, hogy vajon a többiek is olyan idegesek lehetnek, mint ő. Vacsora után felmentek a szobába. Szerencsére akkor sem kérdezett tőlük senki semmit, még Karád sem.

Ádám kezébe vette a fadarabokat, amiket Keszi nyúlt le az edzésen. Lassan nyolc órát mutatott Nataniel órája, így először a falapkát faragta, amivel ki tudják ékelni az ajtót. Ezután következtek a kulcsok. Gyorsan járt a csuklója és az ujjai. Nagyokat húzott a bicskájával, hogy minél nagyobb darabokat válasszon le a darabról. Potyogtak a forgácsok a padlóra, Ádám egyre sűrűbben törölgette a homlokát. Kattant az ajtó. Keszi és Nataniel az ajtónak támaszkodott. Máris fél kilenc volt. Ádám még jobban behúzott.

– Na, hogy állsz?

– Most kezdem a fogakat.

– Szerinted végzel fél tízre? – kérdezte Nataniel.

– Megpróbálom. – Megtörölte a homlokát. Ádám még jobban behúzott, de annál nehezebb volt. Egy mozdulatnál meg is vágta magát, ám nem törődött vele. Megszívta az ujját és folytatta tovább, de mintha szélmalomharcot vívott volna.

Keszire nézett, de csak a körmét rágta. Még egy húzás a bicskával. Beakadt egy csomóba. Kénytelen volt fűrészelni. Felnézett. Nataniel az óráját bámulta. Végre túljutott a csomón. Még egy pár bevágás itt, egy kis faragás az oldalán. Ádám hátradőlt.

– Végre, kész van.

– Nem is rossz, de azért sietnünk kell – szólt Nataniel.

– Most van háromnegyed tizenegy. Keszi, a zseblámpa nálad van?

– Naná. – kacsintott.

– Akkor jó. – Nataniel felállt az ágyról és az ajtóhoz ment. Óvatosan kinyitotta, picit kidugta a fejét, ám azon nyomban vissza is húzta.

– Mi történt Nat?

– Járkálnak a folyosón.

– Biztos vagy benne?

– Egy mozgó fényforrást láttam, szóval, elég biztos. Szerintem nem bízzák a véletlenre, hogy bent maradjunk.

– Mi lesz akkor? – kérdezte Ádám.

– Megnézem. – Nataniel újra kidugta a fejét a folyosóra. Állt ott egy darabig, majd intett a kezével. – Jól van, szerintem lement a földszintre. Gyertek utánam. – Nataniel kiment, Keszi és Ádám követte őt.

Gyorsan szedte a lábát, Ádám alig bírta tartani a tempót Nataniellel a vaksötétben. De nem akart szólni érte. Már tudatosult benne, hogy nem lesz sok idejük az akcióra. Jó pár lépés után végre megálltak.

– Oké, Keszi, a lámpát.

– Máris adom. – Matatás hallatszódott, aztán lőn világosság. Az igazgató szobájának az ajtaja halvány fénysugárban úszott.

– Ádám, te jössz.

– Nézzük, mennyire vagyok ügyes. – Elővette az egyik faragott kulcsot és próbálta behelyezni a zárba, de nem ment. – Oké, ez várható volt. Keszi, légy szíves tartsd ide a lámpát. – Ádám előkapta a bicskáját és faragott a kulcs fogain még egy picit. Újra megpróbálta, de megint nem

ment bele. – Csak egy picit. – Még egy próba, de újfent nem ment.

– Na, mi lesz? – Ádám hallgatott, a homlokát törölte meg csupán. Vett egy mély levegőt. Egy aprót igazított a fakulcson és bedugta a zárba. Eltört. *Már csak ez hiányzott.* Alig ment bele néhány millimétert. Kihúzta a törött kulcsot, szerencsére nem ragadt bele a törött rész. Elővette a másikat. Lépések hallatszottak a folyosóról.

Ádám a zárba próbálta a második kulcsot. Félig ment csak bele. Egy köhögés jött a távolból. Megfaragta a fogakat. A fejét megrázta, de mintha ólomból lett volna. Szíve ott dobogott a fülében. Na még egyszer. A kulcs már mélyebbre ment. A lépések egyre hangosabbak lettek. Egy pillanatra félrenézett Natanielre. Az óráján a másodpercmutatót ilyen homályban is jól látta. Kattogása türelmetlenül jelezte neki, hogy sietnie kell. Csak egy apró igazítás.

– Á-Ádám, mi lesz m-már? – suttogta Keszi, a szavak nagy szünetekben jöttek ki a száján. Még ezt az egy fogat kell. A lépések már Ádám fülében visszhangoztak. Talán az utolsó próba. Bedugta a kulcsot, aztán elfordította. A zár nem forgott, de úgy érződött, hogy el tudná forgatni.

– Nataniel, a kódot, most! – A nagy szemű srác nem kérdezett, odafordult a panelhez és ujjai már pörögtek is a számokon. Egy kattánás hallatszódott az ajtón. Nem kellett mondani, Ádám már forgatta is a kulcsot. Valamit mozdult, de alig. Ádám ráfogott a kulcsra és még jobban megforgatta. Többet mozdult, de még nem teljesen. Egy

gyors mozdulattal megrántotta a kulcsot. Eltört. Ez is. Szeme sarkából már látta a közeledő fényforrást. Mindjárt elér ide, hozzájuk.

– Menjünk most! – suttogta Nataniel, de nem a folyosó felé vette az irányt, hanem a szobába. Az ajtó kinyílt. Keszi is bement, magával rántva Ádámot. Bent voltak az igazgatónál.

Még vártak egy darabig a csukott ajtónál, hogy hátha hallanak valamit, hátha a tanító észrevett valamit. Pár percig álltak, aztán Nataniel intett a fejével, hogy talán nem lesz semmi baj.

– Srácok, ez közel volt. – törte meg a csendet Keszi.

– Eléggé. – Ádám kieresztette a levegőt, bár szíve még mindig ott dobogott a fülében.

– Mit keressünk akkor?

– Bármit, ami használható. Szerintem ti nézzétek meg az asztalát. – Mutatott Nataniel a szoba végében álló íróasztalra. – Én meg megnézem ezt az iratszekrényt.

– Nekem jó lesz így. – Keszi közelebb lépett az asztalhoz, Ádám követte őt.

Az íróasztalnak volt három kisebbik fiókja a jobb oldalán és egy szélesebb közepén. Először a kisebb fiókokkal kezdtek. Egyenként kihúzták őket, de tollakon, hibajavítókon és egy számológépen kívül nem találtak semmit. Megnézték a nagy széleket is. Találtak benne egy könyvet, aminek az elejére az volt írva, hogy: „Státuszok”.

– Ő, s-srácok, van egy kis baj – szólt Nataniel.

– Mi a gond, Nat?

– Akárhogy néztem, az iratszekrényt nem tudom kinyitni. Lakat van rajta.

– Akkor törd be az üveget – javasolta Ádám.

– Nem szeretnék ennél is több nyomot hagyni, hogy itt járt valaki.

– Na hadd nézzem. – Keszi odasétált és kezébe vette a lakatot. – Egyszerű ABUS Gránit lakat. Sima ügy. – Leguggolt és közelebb hajolt a zárhoz, aztán egy szempillantás alatt szétharapta az egész szerkezetet. A darabok fémesen dobogtak a padlón. – Tessék, szezámm tárulj!

– Ő, k-köszí szépen, Kassz...akarom mondani, Keszi.

– Máskor is.

Ádám Keszi segítségével tanulmányozta a könyvet, ami inkább hasonlított egy dossziéra vagy egy füzetre. Nem volt vastag, ám ami benne szerepelt, egyszerre volt érdekes és hátborzongató. Gyakorlatilag egy táblázatot tartalmazott, ami több oldalon át folytatódott. Az egyik oszlop az itt tartózkodó neveiket tartalmazta, a másik a „Képességek” nevet kapta, a harmadikra az volt írva, hogy „Státusz”. Pont, mint a füzet elnevezése.

Egy oldalon több gyerek neve is szerepelt, de szobánként külön oldalon voltak feltüntetve. Megtudták, hogy Tamásnak hívják azt a gyereket, akinek olyan farka van, mint egy majomnak. A „Képességek” oszlopba annyit írtak, hogy egyfajta harmadik karként funkcionál a farok, segítségével akár több tíz kiló súlyokat is képes

megemelni. A „Státusz”-hoz csak ennyi megjegyzés volt írva: „Asszimiláció teljes siker”. *Mi a francot jelenthet ez?*

A másik oldalon megtalálták Karádot. Éles, acélerősségű karmok, emberfeletti erő, gyorsabb gyógyulás. És megint az a komment: „Asszimiláció teljes siker”. Az utolsó oldalon megtalálták magukat is. Natanielhez nem sokat írtak, csak annyit, hogy lát a sötétben. Ha tudták volna, még mire képes, talán jobban odafigyeltek volna rá. Emberfeletti, állatias erő az állkapocsban megjegyzés szerepelt Keszi mellett. Ádám nem talált új információt magáról, amit odaírtak, azt eddig is tudta: „Deformált kar, éles, lándzsaszerű csontok.” Az asszimilációs megjegyzés azonban mindenkinél ott szerepelt.

– Mi a fene lenne ez a lista?

– Nem tudom. – Ádám rászorított a füzet szélére.

– Ez az asszimiláció komment megijeszt. Azt se tudom, mit akarna ez jelenteni?

– Beolvadás, hasonulás. Legalábbis, én – sóhajtott – úgy tudom.

– Ezzel nem nyugtattál meg. Nat, ezt nézd. – Keszi odavitte a füzetet és a kezébe nyomta. A nagy szemű srác nézte egy darabig, de nem szólt semmit. – Na, mit gondolsz.

– Az asszimiláció beolvadást, hasonulást jelent. Leginkább népcsoporto...

– Ezt tudom, Nat. Nem erre vagyok kíváncsi, hanem hogy ez, ez a füzet, a nevek, ez a felsorolás meg ez az

Asszimiláció teljes siker szöveg mit akarna jelenteni?
Miért van ott a neveink mellett.

– Bocs, Keszi, ezt még én sem tudom. De ezt találtam.

– Nataniel elővett egy vaskosabb könyvet. Barna bőrkötés, borítóján egy szarvaskoponya szerepelt lefelé konyuló szarvakkal, akár a szoba falán lógó koponya. A címe pedig ez volt: „*Az Adakozó, Cervostados ajándékai*”.

– És ez mi lenne? – Ádám kezébe vette a könyvet. RéGINEK tűnt, a lapok már megsárgultak. Belenézett. Semmilyen adat nem volt benne, még az sem, hogy mikor adták ki, pláne az, hogy ki írta.

– Beleolvastam. Nekem úgy tűnik, mintha valamilyen vallásos írás lenne, egy...egy...

– Egy Biblia – vágta rá Ádám.

– Igen, valami olyasmi. Olyanokat írnak benne, hogy az eddigi vallások hamisak, de Cervostados elküldte egyetlen fiát.

– Cervostados? Ez van a koponya alatti névkeretre is írva. – Mutatott Ádám a falra.

– Olyat is olvastam, olyan passzust is, hogy: „Vegyétek fiának testét és adjátok újszülött utódaitoknak, hogy ereje az ereikben folyjék tovább”.

– Jól van, ez már kezd rohadt ijesztő lenni. Biztos, hogy ezt olvastad?

– Sajnos igen, Keszi.

– Mi a jó francot jelenthet ez az egész? – Keszi felalá kezdett járkálni. – Asszimiláció, képességek, ez a Cervostados.

– Mi lehet az az egyetlen fiú? Kinek a fiáról beszélnek? Mi köze van ehhez az intézetnek? – kérdezte Ádám.

– És mi köze lehet hozzánk? Úgy listáztak minket, mintha egyszerű pontok lennének a „Teendők listáján” – állapította meg Nataniel.

– Talán lehet még itt valami, ami választ adhat. Nézzünk szét jobban. – Bólintottak. Nataniel az asztalt, míg Keszi és Ádám az iratszekrényt kutatta.

Ádám nézte a könyvekkel megrakott szekrényt. Leginkább híres szerzők regényei sorakoztak ott: Dosztojevszkij, Thomas Mann, Mark Twain, Tolkien, néhány Biblia és egy Korán. Semmi különös. Próbált valami gyanúsat, valami oda nem illőt keresni, bár a zseblámpa fényénél nem volt könnyű feladat, még úgyis, hogy Keszi igyekezett a célra tartani a lámpát. Ádám benyúlt a könyvek mögé, hátha szerencséje lesz és talál egy füzetet, írást, noteszt, akármit. Keze végigsimította a szekrény hátulját, de semmi, aztán megakadt az ujjá. Első érintésre könyvnek tűnt. Megragadta és óvatosan kihúzta.

A lámpa fényénél bizonyossá vált, hogy Ádám egy könyvet talált. „Szerek kémiaiája” címet viselte. Kinyitotta, de nem egy tankönyvnek tűnt, inkább egy jegyzetfüzetnek, amely tele volt kézzel írott képletekkel és megjegyzésekkel.

– Nat, ide tudnál jönni?

– Mit találtatok?

– Egy könyvet, Szerek kémiaja a címe – világosította fel Ádám. – Tele van vegyjelekkel és képletekkel.

– Igen, látom. Néhánynál oda van írva, hogy „Kielégítő” meg „Nem kielégítő”.

– Szuper, újabb rejtély. Ezzel nem sokra megyünk.

– Talán gyógyszer kísérletek lehetnek? Gyógyszer vegyi összetétele? – kérdezte Ádám. Mélyen belül egy reménysugár kezdett a felszínre törni.

– Talán, lehet, nem tudom. – vakarta a fejét Nataniel.

– Egyre több és több a kérdés. Nagyon fasza. Szerintem tedd vissza Ádám.

– Ja, szerintem is. – Ádám már csukta volna be a könyvet, de ellapozott az utolsó oldalra. Megállt. – Találtam valamit. Az egyik képletnél ezt a bejegyzést találtam: „A szérum utódoknak adható”. Kikre érthetik ezt?

– Passz. – vont a vállát Nataniel.

– Talán annak a Cervos izének az utódaira – jegyezte meg Keszi. – De, de – feltartotta a mutatóujját –, nehogy megkérdezzétek, hogy ez hogy jön az intézethez, esetleg hozzánk. Így is túl sok a kérdés, és a fejem már kezd fájni.

– Akkor mi legyen? Te találtál valamit Nataniel?

– Semmit. Csak az a füzet az, ami érdekes. Más semmi.

– Remek. – sóhajtott Ádám. – Mennyi az idő?

– Mindjárt éjfél. Szerintem menjünk vissza.

– Ja, így is sok időt töltöttünk itt.

– Egyetértek. A sok kérdéstől már szédülök – mondta Keszi. Nataniel bólintott, majd az ajtóhoz lépett. Kinyitotta és kidugta a fejét, és egy kis idő múlva intett a többieknek, hogy jöhetnek. Becsukták az ajtót és Nataniel beütötte a zárókódot a panelbe. Hallottak egy kattánást. Talán bezáródott, de nem volt idejük megnézni, mert megint léptek közeledtek a folyosón.

Vártak egy picit, aztán Nataniel megindult, szorosan őt követte Keszi, legvégül Ádám. Kézen fogva mentek, ahogy eddig is. Kiértek a beugró folyosóról, mentek volna tovább, de Ádám megtorpant. Egy furcsa zaj szűrődött fel a földszintről, éneklés és motor morajlás különös keveréke. *Erről beszélhetett Nataniel?*

– Minden rendben? – kérdezte Nataniel.

– Igen, persze. Menjünk tovább.

Szerencsére minden gond nélkül visszajutottak a szobájukba. Ádám szétnézett Keszin és Natanielén, és ugyanazt az értetlenséget fedezte fel bennük, mint ami benne is volt. Kérdések. Csak ennyit kaptak, még több kérdést, de választ egyet sem. A legfurcsább talán az volt, legalábbis Ádám számára, hogy egy szót nem talált a kezelésről. Sem fizikai, sem semmilyen egyéb más, pszichológiai jellegűt. *Igazuk van a srácoknak. Ezek nem akarnak meggyógyítani egyikőjüket sem. Akkor mit akarnak tőlük? Miért hozták ide?*

Nem beszéltek sokat, mert csak ugyanazokat a kérdéseket tették fel egymásnak, ám válaszolni nem tudtak. Megbeszélték, hogy másnap vagy az azutáni napon

újra próbálkoznak. Ha nem is az igazgató irodájában, akkor máshol. Mondjuk ott, ahol Nataniel a furcsa zajokat hallotta. Aludni mentek abban a reményben, hogy talán nem veszik észre, hogy ott jártak, Novastados irodájában. Bár az szinte biztos, hogy észreveszik, hogy a kulcsot a zárba nem lesz egyszerű bedugni. De talán nem jönnek rá, hogy miattuk, legfőképp Ádám miatt nem.

A Szerencsések

A Nap fénye bántóan szűrődött be az ablakon. Ádám magára húzta a takarót. Aludni szeretett volna, mert az éjszaka során alig tudott. Feje zúgott a gondolataitól, a „Mi lesz ha...” típusú kérdésektől. Megtörölte a szemét, és nyújtózkodott egyet. Kibújt a takaró alól és felült az ágyra. Kár is erőlködni, ebből nem lesz alvás. Végignézett Keszin és Natanielen. Ők bezzeg tudtak aludni. Tekintete a nagy szemű srác órájára tévedt. Már kilenc órát mutatott. Ádám enyhén megrázta a fejét és újra ránézett az órára. Nem képzelődött, valóban annyi volt az idő. *Furcsa, az Obzerver még nem jött be kelteni őket.* Kulcszörgést hallott az ajtónál, ami egyhamar abbamaradt. Aztán berontottak rajta.

– Jól van, felkelni. – ordított az Obzerver tanítójuk. Bejött mellé Novastados is.

– Mit csináltatok az éjszaka? Halljátok? – Novastados letépte a takarót Natanielről, akinek felpattant szeme. Az igazgató közel sem volt olyan, mint amikor először járt nála. Keszi is felkelt.

– Nem hallottátok a kérdést? Mit csináltatok tegnap este?

– E-este? – kérdezte Ádám.

– Ne játssz velem fiam! – Homlokát ráncolva mutatott az igazgató Ádám felé.

– N-nem csináltunk semmit. I-itt voltunk a szobánkban – válaszolt Keszi, de közben nem nézett a férfiak felé.

– Semmit mi? Akkor még véletlenül sem jártatok az irodámban tizenegy és éjfél között? – Novastados közelebb lépett. *Honnan tudják, hogy bent jártak?*

– N-nem, nem. Itt voltunk, a szobában.

– Kitartó vagy, mi? – Az igazgató még közelebb lépett Keszihez, szinte az arcában volt. Ádám felpattant.

– T-tényleg itt voltunk. Nem mentünk sehova se. – Beállt Keszi és Novastados közé. Kezei egyben remegtek és lángoltak.

– Vigyázz a tónusra, Ádám, nagyon vigyázz. – Felemelte a mutatóujját. – De gondolom az utcára sem mentetek ki, holott a házszabály rögzíti az efféle cselekedetet. – Picit hátrább lépett. – Igazán szófogadóak vagytok.

– Mi nem jártunk az ön irodájában. – Keszi még egyszer megpróbálta eladni.

– Elég legyen a rizsából. Egyszerűen hallgassatok el, de nagyon. Tudjuk, hogy ott jártatok. Mit kerestetek ott? Hmm? Mit?

– Mi...mi csak...

– Rohadtul örülök, hogy a zárat ki kell cserélni, mert valamelyik idióta beletört egy fakulcsot. Ugye, Ádám? –

A fiú nem válaszolt. *Jobb, ha most inkább hallgat.* – Szóval megérte betörni hozzám?

– Csak... – Nataniel próbált válaszolni.

– Nem érdekel, tényleg, egyszerűen nem érdekel az indok. – Novastados lassan járt fel- és alá a szobában. – Az sem érdekel, ki találta ki, kinek a fejéből pattant ki.

– De mégis honnan... – Keszi próbált kérdezni.

– Honnan tudom? Azt gondolom nem ellenőriztették le, hogy van-e riasztó vagy ne adj Cervostados, egy kamera az irodában. Persze, hogy nem. A koponyára senki se gondol. – mosolyra húzta a száját. Ádám megborzongott. *Hogy nem vették észre, hogy nem gondoltak rá? Mit tudhat még az igazgató?*

Novastados megállt. Nem szólalt meg, csupán őket nézte. Tekintete hol Ádámra, hol Keszire, hol Natanielre tévedt. *Inkább beszélt volna, inkább ordított volna, akkor legalább tudták volna, hogy mi következik.* De hallgatott. Mintha szándékosan tette volna, hogy Ádám szíve még hevesebben verjen.

– Semmi megjegyzés? Semmi „én nem csináltam semmit” komment? Jól van. – Végigsimította kezét az állától egészen a nyakáig. – Utoljára kérdezem: mit kerestetek az irodámban? – Ádám tekintete Keszire tévedt, utána Natanielére. Szemükben látta – még a nagy szemű srácéban is –, hogy ugyanazt érzik, mint ő. De nem szólaltak meg, egyikük sem. *Talán kellett volna.*

– Rendben, csinálhatjuk máshogy is. Karád, gyere be!
– Fejét lehajtva lépett be az ajtón. Tekintete még

vérfagyasztóbb volt, mint az igazgatóé: szeméből égett a gyűlölet. *Pedig ő is listázva van. Ha tudná...vagy már eleve tudja.* – Fogd azt a kettőt. – Ádámra és Keszire mutatott. Karád egy szó nélkül elindult feléjük. A nyakánál fogva megragadta Ádámot, utána Keszit, és felemelte őket a földről.

Torka azonnal elszorult, feszült, levegőért kapkodott. Mintha több száz kötelet fontak volna a nyakára. Ádám próbált rászorítani Karád csuklójára, de semmi haszna sem volt. A szorítás nem enyhült, a nagydarab tartotta őt, akár egy kőszobor. Nehezen elfordította a fejét Keszi irányába. Arca vöröslött Karád markától.

– Szóval, mit is kerestetek az irodámban? – A fojtástól alig hallotta a kérdést Ádám. – Jobb lesz, ha válaszoltok, mert Karád tud ennél erősebb is lenni.

– Válaszolgatok az igazgató kérdésére – utasította őket Karád. Ádám elkezdte ütögetni a csuklót, de karjában alig volt már erő. Csupán egy dolgot tud még tenni.

Egy mély levegőt vett, annyit szívott be, amennyit csak tudott. Megfeszítette teste minden izmát és bal könyökét Karád alkarjához érintette, aztán saját csuklóját hátra feszítette. Csontdárdája kilőtt az alkarjából, átdöfve Karád alkarját.

– Te rohadék! – ordította a nagydarab. A dárda hegyéről cseppekben hullott a vére a padlóra. Sikerült. Enyhült a fogás.

Ádám nyúlt volna Karád nyakáért, de Keszi megelőzte őt. Két kezével megragadta a nagydarab tarkóját, közel húzta magát és beleharapott a nyakába.

– ÁÁ! – Hallani lehetett, ahogy Karád kulcscsontja kettétörik. A szorítás teljesen megszűnt. Ádám újra kapott levegőt. Karád a földön hevert. Kihúzta belőle csontdárdáját és visszahúzta karjába.

Döbrent csend lett úrrá. Karád a nyakát és vállát fogta. Dőlt belőle a vér. Keszi megtörölte a száját. Kivillantotta fogait.

– Nataniel, gyere! – Keszi félrelökte a tanítót, megfogta Nataniel kezét és kirohant a szobából. Ádám követte őket, ellökve maga elől az igazgatót. Rohantak, mindhárman. Talán az életükért.

Futottak a folyosón. Ádám szíve a torkában dobogott. Tanítójuk és Novastados a nyomukban voltak. Az igazgató hangja bezengte az egész épületet. Még kettő barnainges jött elő, de szemben Ádámékkal. Megtorpantak.

– Oda, le! – Nataniel a lépcsőre mutatott. Lerohantak, szinte ugrottak. Már négyen voltak a nyomukban. – Erre! – Nataniel a bejárati ajtó felé vette az irányt. Lefékezett és már ment is a panelhez.

– Gyerünk Nat!

– Már hallom őket! – Nataniel örült módjára csapkodta a gombokat. – Nyolc, kilenc, kettő, kettő, hét, három! Gyerünk már! Nyolc, kilenc, kettő, kettő, hét,

három! – Nataniel rácsapott a panelre. – Nem működik a kód!

– Hogy micsoda?

– Szerintem lecserélték.

– Mit csináljunk? – kérdezte Keszi.

– Itt vannak! – Az egyik tanító megtalálta őket.

– Kövessetek! – Ádám kicsapta dárdáját és az Obzerver felé indult. Egy könyökütés és a tanító a földön hevert. Hátrapillantott. Szerencsére a többiek is követték. Elértek a lépcsőfordulóhoz. Ádám felnézett. Karáddal nézett farkasszemet. *Hogy gyógyulhatott fel ilyen gyorsan?* – Erre! – Megfogta Keszi kezét és megindult a tornaterem felé.

Útközben megláttak egy ajtót. Keszi próbálgatta, de nem nyílt. Futottak tovább. Elértek a tornateremhez. Ádám megragadta kilincset, de nem mozdult. A lépcső aljánál megjelentek az Obzerverek és Karád is. Rohantak tovább. Befordultak jobbra. Két ajtót találtak, de minkető zárva volt. Ádám gyomra görcsben, mellette Nataniel már lihegett. De menniük kellett tovább.

Balra fordultak, de nem volt semmi sem, csak egy üres folyosó, végén egy nyílás jobbra, talán egy másik folyosóra. Elfutottak a végére. Valóban egy másikra nyílt a vége, de az a másik zsákutca volt, nem vezetett sehová. Volt három ajtaja, de ki tudja, hogy azok vajon nyitva lehettek-e. A tanítók kiáltásai egyre hangosabbak lettek.

– Al-alig bírom már. – fújtatott Nataniel.

– Nem szabad feladnunk. Ádám, nézd meg a legelső ajtót.

– Semmi, zárva.

– Ti, ti menjetek tovább.

– Mi van? Miket zagyválsz Nat?

– Én már alig bírom. – Már a torkát fogta. A padlóra köpött. – Ti menjetek, én majd feltartom őket.

– Hagyd ezt a baromságot Nat!

– Gyere már! – Ádám megragadta a kezét, de Nataniel ellökte magától.

– N-nézzétek – vett egy mély levegőt –, ott, az utolsó ajtó, m-mintha nem lenne bezárva, a z-zárnyelv nincs rajta.

– Nat, kérlek... – Keszi szemébe könny szökött.

– Sz-szerintem onnan jönnek a furcsa zajok. M-menjetek. Hátha találtok valamit, ameddig velem foglalkoznak. Talán a kezetekbe akad valami, amit a rendőrségen vagy akárhol fel-felmutathattok. – Ádám nem szólt semmit. *Igaza volt a nagy szemű srácnak. Innen nem juthat ki mindenki.*

– Nat, én n-nem hagylak itt!

– Nem, Keszi. – Mielőtt közelebb léphetett volna, ellökte magától a lányt. Vett egy újabb levegőt, talán az eddigi legmélyebbet. – Majd még találkozunk. – Nataniel elstartolt. Ádám kettőt pislantott és a srác a folyosó végén volt. Annyit látott, hogy ott megállt, aztán elvetődött.

– Te kis rohadék.

– Megbánod...gólya... – Csupán hangfoszlányokat tudott kivenni Ádám.

– Utána kell menni!

– Nem, Keszi! – Megragadta a lány csuklóját. – Igaza van Natnek. Találnunk kell valamit. Gyere, mennünk kell!

– Ádám elrángatta Keszit az utolsó ajtóhoz. Ráfogott a kilincsre. Picit nehezen mozdult, de aztán kinyílt. *Ebben is igaza volt.*

– Ádám, akkor sem hagyhatjuk ott velük!

– De igen, most muszáj!

– Nem! – Keszi elindult, de Ádám megint megragadta a csuklóját. – Nem, eressz el! – Keszi meglökte a fiút, aki meghátrált, aztán, gurulni kezdett. – Ádám! – Csak ennyit hallott, míg forgott vele az egész világ.

Amikor végre megállt a világ, Ádám az oldalához kapott. Sajgott, mintha egy kalapáccsal masszírozták volna meg. Lassan jobbra fordította a tekintetét. Egy lépcsősort látott. *Szóval abban botolhatott meg.* Felkelt, és körülnézett, és legnagyobb meglepetésére egy óriási teremben találta magát: magas, ablaktalan falak, üres tér, aminek a végében valami állt. Picit közelebb lépett és az a valami úgy nézett ki, mintha egy oltár lenne. Jobb szót nem talált magában Ádám, hisz megvolt az asztal díszes, vörös terítővel, az emelvény barna és arany berakásokkal, ahová az ostyát szokták tenni. De mégis más volt. Az emelvény magasabb volt és előtte, vagy inkább rajta egy nagyobb, üvegfedeleles doboz lógott, amiből csövek álltak. Az üvegfedél párás lehetett, hisz nem lehetett látni, hogy

van-e benne bármi is. Az egész olyan volt, mintha egy koporsó lett volna.

– Üdv, Szerencsés.

– Ki van ott? – Ádám hallott valamit, de rajta kívül senki sem volt a teremben. Picit beljebb ment. Az asztal terítőjén ugyanolyan agancs minták díszeltek, mint amilyen a tanítók és Novastados stóláján is.

– Használd az ajándékom.

– Ki az? – Ádám a földre rogyott és a fejéhez kapott.

– A következő lépcsőfok.

– K-ki? – Feje szinte szét akart robbanni, a terem forogni kezdett vele. Aztán érezte, hogy alkarjáról a csont lassan előkúszik. *Pokolian fájt.*

– A Szerencsés. – Mintha fejében szólt volna valaki. Karja még jobban feszült. Elnézett az oltárhoz. A koporsó résnyire nyitva volt. – Az erőm a tiéd. – Lenézett a karjára. Remegett, szúrt, feszült, lángolt, és tüskék kezdtek kinőni belőle. Lassan, átszakítva a bőrét. Nem akart hinni a szemének, nem akart hinni az egésznek.

– Ádám, mi történt veled. – Felnézett a hang irányába. Keszi állt mellette. – Ádá...Á! – A fejéhez kapott ő is. – Val- valami szól a fejemben! – A lány összerogyott, alig bírt talpon maradni. Aztán történt vele is valami.

Nyaka mintha vastagodni kezdett volna, és a szemfogai...már az álláig értek. Ádám visszanézett a saját karjára: a tüskék még nagyobbak lettek, csontdárdája pedig hosszabb lett, sokkal hosszabb. *Mi a franc folyik itt?*

– Szerencsések. – A hang nem hallgatott el. Ádám újra felnézett a koporsóra. Mintha lett volna benne valami.

– K-kesz...Keszi...Az üveg doboz! – Mutatott az oltár felé. Keszi hallgatott, de szaggatott léptekkel az oltár felé kezdett botorkálni.

– Az ajándékaim. – Keszi a földre rogyott, de talpra állt. Ment tovább.

– Szerencsések vagytok, mind.

– Si-siess! – Ádám alkarján a tüskék még nagyobbak lettek és még több jött elő. Szinte az egész karját beborították már. Aztán egy nagy csattanást hallott. Keszinek sikerült, sikerült becsuknia a koporsó ajtaját.

A fájdalom elmúlt. Már nem akart szétszakadni a feje, már nem lángolt a karja. A hang is eltűnt a fejéből. Tekintete a karjára tévedt: sehol egy tüske, sehol egy hosszú dárda. Minden visszatért a normális kerékvágásba, ha ezt annak lehetett nevezni. Nehezen feltápáskodott.

– Ádám, mi volt ez?

– Nem tudom, tényleg.

– De te is hallottad? A hangot a fejedben? Neked is szét akart menni az egész tested? – Ádám bólintott. – Mi a franc volt ez? – Keszi sikított.

– Nem tudom, de elmúlt. – Átölelte a lányt.

– Nézzétek meg odalent is! – Az egyik Obzerver tanító volt ez. Ádámék egymásra néztek. Nem kellett megszólalniuk, szinte tudták, hogy mit kell csinálniuk. Egy rejtekhely kell, bármilyen.

Az egész helyiség szinte üres volt, csak a furcsa oltárt állt egymagában. Az asztalt vizsgálták, ám nem találtak semmilyen rekeszt, rést, polcot, ahová el tudnának bújni. Csupán egy egyszerű asztal volt. Megnézték az oltár jobb oldalát, azonban a beugrón egy magas, acéltartályon kívül nem találtak semmi mást. Üres volt a tér.

– Lehet, hogy oda mentek le. – Egyre közelebb voltak a barnaingesek. Ádám izzadt, nem találtak egy olyan helyet sem, ami rejtekhelyül szolgálhatna. Megnézték az oltár bal oldalán lévő beugró folyosót. Semmi, üres volt az is. Aztán Ádám megpillantott valamit. A falra felfüggesztett, lelógó díszfüggöny kissé kitüremkedett. Ádám félrehúzta. A felszálló portól meg akart fulladni. A függöny egy keskeny, széles szekrényt takart. Kinyitotta az ajtaját. Szűk volt, de talán beférnek. Intett Keszinek, hogy jöjjön.

A lány behúzódott, éppenhogy, de befért. Ádám is bepréselte magát. Mielőtt becsukta volna az ajtót, elhúzta a függönyt, legalábbis, amennyire a résen keresztül tudta. Csupán reménykedni tudott, hogy elég lesz. Léptek hallatszottak.

– Én nem látom őket itt.

– Igen, semmi nyom. Hála Cervostadosnak, az Adakozó szarkofágja sértetlen. – Ádám hátát szúrták a szálkák.

– Pedig itt kellene lenniük.

– Lehet, talán. Máshová is mehettek.

– Szerintem meg itt lesznek valahol. – A léptek egyre közelebb értek. Ádám megfogta Keszi kezét, aki megszorította.

– Megtaláltad őket?

– Az asztalnál nincsenek. Akkor talán... – Ádám nyelt egyet. Nem mert még levegőt sem venni. *Ennyi, itt a vége. Megtalálják őket és utána ki tudja, mit csinálnak velük. Talán bedobják őket abba a koporsóba.*

– Megtalálták már őket?

– Még nem Novastados pontifex.

– Akkor hagyják. Később megkeressük őket, úgysem juthatnak ki innen.

– Biztos ebben, pontifex?

– Teljesen. Nataniel nálunk van.

– De a fiú makacs, mint az öszvér.

– Nem sokáig. Elvisszük magunkkal a kíváncsiskodó szülőkhöz. Ott megmutatjuk, mi jár azoknak, akik nem tartják be azt, amit megfogadtak. Akik nem tartják tiszteletben a szabályokat, az ajándékot, amit adtunk nekik.

– Kezdem érteni. Két legyet ütnék egy csapásra.

– Valahogy úgy. Szóljanak Karádnak, minél nagyobb a hatás, annál meggyőzőbbek leszünk.

– Meglesz, Novastados.

– Igen, igazgató úr.

– Rendben, örülök. – Távolodó léptek hangja visszhangzott a helyiségben. Ádám várt még egy picit,

aztán kinyitotta résnyire a szekrényajtót. Kinézett, de sehol senki. Kilépett. Szerencsére tiszta volt a terep.

– Istenem, ezt megúsztuk. – Keszi Ádám nyakába borult. Érezte, ahogy minden egyes levegővétellel megkönnyebbül.

– Igen, éppenhogya.

– Vajon mit akarhatnak Nataniellel csinálni?

– Nem tudom.

– Szerinted kikre utalhattak még? Milyen kíváncsiskodó szülők? – Ádám a fejét rázta. *Valóban, kikre? Csak nem rájuk? Az nem lehet. Pedig ők járhattak az intézetnél. Rájuk utalhatott Novastados?*

Amikor dönteni kell

– Ez egyre zavarosabb. – Keszi sóhajtott. – Ez rohadtul nincs így rendben. – Fel-alá kezdett járkálni.

– Már nem tudom, mit gondoljak. – Ádám a kezét markolászta. Égett, fájdalmasan.

– Én sem. A rohadt életbe, Ádám. Nem, nem erre, érted, nem erre – sóhajtott – számítottam. Nem ez volt a fejemben, amikor megszólított Novastados, amikor azt néztem, melyik kukából szedjem elő a vacsorámat. Érted? Nem erre. – Keszi szeme egyre nedvesebb lett. – Nagyon hiányoztak a srácok, és akkor jön valaki, aki egy új otthont ajánl fel, egy új lehetőséget, egy új...srácokat. – Ádám próbált közeledni, de Keszi nem állt meg. Továbbra is oda-vissza járkált.

– Igen, azt hiszem értem.

– Erre mit kapunk? Olyan szigorú szabályokat, ami még az otthonban sem voltak. Edzéseket, ahol képeznek minket a franc se tudja, mire. Vallásos szarokat valami ég tudja kiről. – Keszi megtörölte az arcát. – Pedig amúgy kezdtem jól érezni magam. Veled, Nataniellel. Majdnem olyan volt, mint régen. Erre Nataniel nincsen, üldöznek a franc se tudja, miért. Hangokat hallok a fejemben. Mi jöhet még Ádám? – Keszi megállt, szeméből vízesésként

folytak a könnyek. – Mit akarnak tőlünk? Hová vihették Natanielt? Mit fognak vele csinálni? Miért listáztak minket? Mit csináljunk? Mit csináljunk? Mit csináljunk?

– Keszi, Keszi – Ádám kezébe zárta a lány arcát, a fekete szempár ragyogott a félelemtől –, nyugodj le. Minden rendben lesz. – sóhajtott a fiú, de még magát sem tudta meggyőzni.

– Ugyan, hogy lesz rendben?

– Még nem...szóval, valamit ki fogunk...

– Hmm, ha itt lenne Nataniel, ő biztosan tudná, mit csináljunk.

– Hát persze, Nataniel! Azt mondta, hogy mintha innen hallotta volna azokat a furcsa hangokat. – Ádám elengedte Keszi arcát. – És mit mondott nekünk, amikor elszaladt?

– Talán azt, hogy találjunk valamit. Vagyis ha... – A lány szeme felcsillant.

– Szerintem itt találhatunk valamit, amivel mehetünk akár a rendőrségre. Ha az igazgató irodájában nem találtunk semmit, akkor itt fogunk.

– Igen, t-talán. – Újra megtörölte az arcát.

– Nézzünk szét. – Ádám az asztalhoz ment és felhajtotta a terítőt. A nagy sietségben nem volt ideje jobban megnézni a bútordarabot. Keszi is odalépett hozzá.

Két nagyobb fiók volt a bal oldalon és egy nagyobb polc alul. A polcon a poron kívül nem látszott semmi sem. Megnézték az első fiókot. Tollakon és üres A5-ös papírokon semmi érdekeset nem találtak. Ádám remegő

kézzel kihúzta a második fiókot. *Ha itt sem találnak semmit...* Egy könyvet találtak, amin cím nem volt, csak egy szarvaskoponya lefelé álló agancsokkal díszelgett rajta. Hasonlót találtak az irodában, de az vékonyabb volt. Ádám kivette a fiókból. Kinyitotta.

Kézzel írt bejegyzéseket találtak benne. Az első oldalakon az intézetet írták le, amit alig harminc éve vett meg Novastados. Leírták benne a felépítését, és hogy a szervezet céljainak tökéletesen megfelel. Ezután jött maga a szervezet, a csapat felépítése. Magukat Az egyezésnek nevezték. Novastados alapította és titulusának a pontifex megnevezést használja. Mindenki alá tartozik és neki tartoznak elszámolással. Novastados csak Cervostadosnak tartozik elszámolással.

– Már megint ez a Cervostados. Mi a francot jelenthet ez?

– Passz, Keszi. – Ádám a fejét rázta. – Nézzük tovább, hátha lesz még valami. – Ádám lapozott. A helyzet még furcsább, de inkább bizarrabb lett.

Cervostados egy isten. Igazi, élő, aki eljött Novastadoshoz. Ádám csak nyelni tudott. Egy rajz, egy ábra szerepelt a könyvben, ami megjelenítette az „élő” istent: szarvaskoponya lekonyuló agancsokkal farkasszerű testen, oroszlán farkok, tigris karmok. Az egyezés Cervostadost tekinti igaz istenének, az egyetlennek, akihez érdemes imádkozni, mert megmutatta, hogy benne lehet bízni, mert elküldte hozzájuk egyetlen fiát és felajánlotta nekik a testét és véré. Cervostados bátorítja,

hogy vegyék fiának véré, mert erősebbé válhatnak és az evolúció következő lépcsőfokára léphetnek. Vegyék fiának testét és véré, az Adakozóét. Ádám még egyszer, hangosan felolvasta ezen mondatokat.

– Na, egy szektánál vagyunk. Egy szekta fogadott be. Kurva jó.

– Akkor az órák valamiféle hittérítő izék lennének.

– Rosszabbak, mint a Jehova tanúi.

– Már kezdem érteni ezt az Adakozó legyen veletek dumát is. – Ádám tovább lapozott.

Egy új rész következett „A kiválasztottak, a szerencsések” címmel. Ádám nehezen akarta elhinni, ami benne állt:

„Az Adakozó megajándékozta a Szerencséseket. Kövessétek őket, kövessétek, hogyan fogadja őket a társadalom, a Nem szerencsések a Szerencséseket. Tanulmányozzatok. Kísérjétek figyelemmel nevelőiket, nemzőiket, de tartsátok is kordában őket. Ne engedjétek, hogy elárulják a titkot, addig, ameddig a Nem szerencsések készen állnak rá.”

Ádám ezalatt talált egy bejegyzést, amit Novastados írt:

„A kiválasztott szülőket, családot meg kell figyelni, ám úgy, hogy ne is tudjanak róla. Szerződést kell aláíratni velük, hogy nem beszélhetnek róla, nem beszélhetnek Az egységről, az Adakozóról. Csak olyan orvosokhoz mehetnek, akik a szervezettel kapcsolatban állnak.

Vigyázni kell a szülőkre, az utódokra, hogy ajándékukat ne mutogassák a társadalom felé, amíg a társadalom készen nem áll. Vigyázni kell, hogy ne kerüljenek összetűzésbe semelyik hatósággal sem. Így is nagy feladat lesz normális társadalmi körülmények között fejlődniük, nekünk meg megfigyelni. Ha megszegik a szerződés bármely pontját a nevelők, szigorúan meg kell büntetni. Minden eszköz megengedett, Cervostados akarata nem lehet hiábavaló.

Amint elérték a tizennyolcadik életévüket, el kell őket szólítani, hogy megértsék az ajándékukat, hogy megértsék, ők a következő szint.”

Ádám becsukta a könyvet. Becsukta a szemét, fogai szinte széttörték, ahogy egymásnak feszültek. *Már semmit sem értett. A szüleit, az iskolát, az intézetet, az életet. Mintha soha nem is lett volna neki.*

– Á-Ádám, k-kérlek, segíts nekem. – Keszi megfogta a fiú kezét. – Ezek akkor kihasználtak engem, minket? Ezek szerint nem véletlenül találtak meg? Csak egy kísérleti nyúl vagyok nekik. – Ádám nem nézett rá. – K-kérlek, segíts! Mi lehet ez az egész?

– Egy rohadt átverés. – Ádám a plafon felé emelte a könyvet, lendítette a karját, de félúton megállt. Rászorított a könyv gerincére, aztán kinyitotta. *Többet kellett tudnia.*

A következő részben a családokról volt szó, azokról a családokról, akiket, Novastados bejegyzése szerint „kiválasztottak, hogy Szerencsések legyenek.” Ádám pörgette az oldalakat, és nem is oly sokára, már a második oldalon megtalálta Karádot.

„Karád.

Szülei valósággal hipochonderek voltak. Rengeteg orvosi bejegyzést találtak arról, hogy havonta keresték fel a legkülönbözőbb orvosokat mindenféle bajjal. Amikor anyja teherbe esett, a helyzet drasztikusabb lett. Kéthetente keresték fel az orvosokat. Szörnyen féltek, hogy valamilyen genetikai betegséggel születik a gyermekük. Ideális jelöltek. Elég volt lefizetni az orvost, hogy megemlítsa Az egységet. Önként vállalták, hogy a terhesség alatt beadatják a szérumot. A szerződéssel sem bajlódtak, mindent aláírtak.”

Ádám lapozott. Nataniel következett.

„Nataniel.

Furcsa eset. Szülei egyik nap, önként keresték meg őket, hogy hallották, hogy egy szer segítségével genetikailag tovább tudják fejleszteni a gyermeküket. Nagyon bizarr, de kíváncsú. Önként írtak alá mindent és adatta be az anyja a szérumot, amikor két hónapos terhes volt.

Ádám már másodjára olvasta a „szérum” szót. *Mit akarna ez jelenteni? Vajon köze lehet ahhoz a kis kézzel*

írott noteszhez, amit az igazgató irodájában találtak Szerek kémiaja címmel?

„Kasszandra.

Szülei afrikai nyomorban éltek, harmadik generációs szegényként. Nem volt nehéz meggyőzniük. Elég volt pénzt felajánlani meg egy kis reményt, ha beadják a szérumot, akkor minden jobb lesz, még a lányuknak is. Korán meghaltak. Sajnálatos. Kasszandra egy otthonba került. Talán mégsem olyan sajnálatos. Más közegben lehet megfigyelni a társadalom reakcióját egy Szerencsésre.”

– Hát a jó édesanyjukat nekik! – Keszi ordított. – Hogy dögölnének meg, egytől egyig! – Ádám látta kivillani hegyes szemfogait. Inkább emlékeztette őt egy veszett tigrisre, mint egy aranyos lányra. – Esküszöm, hogy ezért átharapom a nyakukat!

– Az én oldalam jön.

– H-hogy mondod? – Szeme vérben forgott.

– Most én következem a könyvben. – Keszi sóhajtott és közelebb lépett hozzá.

„Ádám.

A legfrissebb kiválasztott. Szülei munkásemberek voltak, dolgoztak, de hitelben úsztak a ház miatt és erre jött még a terhesség. Az orvos egy genetikai betegséget, Edwards-szindrómát diagnosztizáltak a magzatnál. Kezelése még több pénzt emésztett volna fel, ráadásul a gyermek nem biztos, hogy megérte volna a felnőttkort.

Tökéletes jelöltek. Elég volt azt mondani, ha beadják a szérumot, akkor gyermekük megmenekül. Emellett a hitelüket is átvállalták. Aláírták, bár hezitáltak, meglepően sokat.”

Ádám becsukta a könyvet, és a padlóra vágta, utána belerúgott egyet. A könyv az asztal alá csúszott. Ádám az asztalhoz ment és kutakodni kezdett.

– Mit keresel?

– Még kell lennie valaminek.

– De mégis minek?

– Valaminek egy bizonyos szérumról.

– Talán a könyvben lehet még valami. – Keszi felvette a földről a könyvet, de Ádám nem válaszolt. Újra megnézte a fiókokat, az alsó nagy polcot, ám nem talált semmit. Aztán egy gondolat villámként csapott belé. Kezét végigsimította az asztal tetején, és megakadt valamiben, valami vékonyban az ujjá. Felkapta a vörös terítőt.

Egy laminált lapot talált alatta, amin egy ábra volt: a koporsó állt rajta a csövekkel, mellette instrukciókkal:

- 1) A folyamatot este kilenc és éjfél között végrehajtani, amikor az Adakozó a legerősebb
- 2) Helyezz szabványos kémcsöveket a tartályba
- 3) Zárd be a tartályt
- 4) Indítsd be a gépet a zöld kapcsolóval
- 5) Tekerd el az első csapot
- 6) Tekerd el a harmadik csapot

- 7) Végül tekerd el a második csapot
- 8) Várj tíz percet, utána állítsd le a gépet a piros kapcsolóval
- 9) Vedd ki a kész szérumokat, zárd le a kémcsöveket és helyezd el a hűtőszobában

Ádám a tartályhoz ment. Amikor kinyitotta, üres, kör alakú tároló rekeszeket talált benne, kivéve a legalsót. Egy kémcsövet nem vittek el. Kezébe vette. A csőben ott bugyogott benne egy kékes, lilás folyadék.

– Ez lenne az szerinted? – kérdezte Keszi.

– Szerintem igen. Ez lenne az a bizonyos szérum, amit a szüleim, vagyis anyám bevett a terhessége alatt. – Ádám nyelt egyet, míg a keze égett.

– Mi a franc...szóval mi a franc lehet ebben a szarkofág izében?

– Fogalmam sincs. – Ádám közelebb lépett a koporsóhoz, bal kezében a kémcsövet szorongatta. Komótos mozdulatokkal elkezdte letörölni a párát az üvegfedélről. Miközben törölte, egy bizarr kép kezdett kirajzolódni előtte: egy láb, egy kézre emlékeztető dolog, de karmokkal, egy test, tele sűrű szőrökkel. Amikor sikerült végeznie a törölgetéssel, hátrahőkölt.

– Ádám! – Keszi sikított és az arcához kapott. Ádám szíve megállt, keze már nem lángolt, hanem remegett. *Mi lehet ez az izé?*

Úgy nézett ki, mint a könyvben lerajzolt lény: szarvaskoponya lekonyuló agancsokkal, farkasszerű test, oroszlán farok, tigris karmok a kezén vagy inkább mancsain. Annyi különbséggel, hogy jobb karja félig hiányzott, akárcsak a bal lába, térdtől lefelé nem volt. Mármint, ha azt a részét térdnek lehetett nevezni. Ám nem ez volt a legrémisztőbb. Vértett, folyamatosan, és a mellkasa lassan, de mégis jól kivehetően, egyenletesen süllyedt és emelkedett. Lélegzett.

– Ád-Ádám, m-mi, mi...mi lehet ez, ez a-az izé?

– Én...én nem, t-talán... – A könyvre mutatott, de alig bírta kinyújtani az ujját, mintha minden izma megmerevedett volna. Keszi felcsapta a könyvet és örült módjára lapozni kezdte, aztán hirtelen megállt.

– Ez, ez – nyelt egy nagyot –, lenne az? – Az ábránál állt meg a keze.

– I-ig-ige... – sóhajtott. – Igen, ez lehet az. Az Adakozó.

– Ebből az állatból csinálták azt?

– Úgy, úgy néz ki. Valahogy ebből a lényből csinálták a szérumot.

– Sz-szóval, ha jól értem, ezek az örültek lecsapolták ezt az állatot, mint valami fejős tehenet, és ezt a lötytyöt, ezt a kék szar szérumot adták be a szüleinknek? Az anyámnak? – Ádám nem válaszolt, csupán a szürke padlót bámulta. – Jól látom? Ez a helyzet? Ennek a valaminek a levét adták be az anyámnak, amíg velem volt terhes? – Keszi szinte már ordított, de a fiú továbbra is csak

hallgatott. – Így van? – Az egész terem visszhangzott a lány hangjától.

– Ez miatta van. – dörögött az orra alatt Ádám.

– Tessék? Mit mondasz?

– Ez miatta van. – mormogott. Az üvegcsé majdnem szétrepedt az ujjai közt. Keze lüktetett, mint egy kitörni készülő vulkán.

– Nem értelek jól.

– Ez mind miatta van! – Ádám a koporsóhoz vágta az üvegcsét, ami több darabra tört szét a fedelén. Kicsapta dárdáit, megfeszítette a karjában lévő összes izmot és megütötte a szarkofágot. Aztán még egyszer, majd még egyszer. Nem állt le. Keze zsibbadt, ökle véres volt, ám a fedélen még egy repedés sem látszódott.

– Ádám, hagyd abba! – Keszi megragadta a fiú karját.

– Nem! – Még egyet belevágott a koporsó fedelébe. Bütkei teljesen felhasadtak.

– Ezzel nem érsz el semmit! – Elrángatta a szarkofágtól a fiút. – Semmit!

– De egy valamit elérek! – Ádám megindult, de az éles fájdalom a karjában lebénította őt.

– Ugyan mit? Mit? – Keszi még mindig fogta a karját.

– Azt hiszed, hogy ezzel elmúlik a fájdalom, a düh? Azt?

– Ádám félrenézett. Könnyeket pislogott ki a szeméből. – A nagy bűdös semmit, azt éred el.

– Téged nem zavar, hogy kihasználtak? Nem csesz fel, mit csináltak velünk a szüleink?

– Hogy nem csesz fel? – A lány közelebb hajolt. – De, kurvára. – Átölelte. – De mit érek el azzal, ha szétverem az öklöm azon a rohadt koporsón? – Ádám vett egy mély lélegzetet. Átölelte Keszit. – Semmit, az égvilágon semmit sem. – *Talán igaza volt Keszinek, talán. De akkor is...Túl sok a miért.*

– Akkor mi vagyok?

– Hogy érted, hogy mi vagy?

– Nézd meg a kezem – Ádám elengedte a lányt –, nézd meg jól. Ha ez a rohadt izé nem lenne, ha a szüleim...

– Nézem a kezéd, és tudod mit látok? Téged. Ahogy akkor is mondtam – végigsimította a fiú arcán a kezét –, nem látok mást, csak téged. – A csontdárda visszahúzódott a jobb karjánál.

– Igen, tudom, csak – Ádám megfogta a lány kezét, lágyan megszorította és leemelte az arcától –, csak nem tudom...mi legyen, mit csináljunk? – *Mit is kellene érezni?*

– Nem tudom. Valahogy értesíteni kéne a zsarukat, hogy egy szekta foglyai vagyunk és Natanielt elvitték.

– És az úgynevezett istennel, ami itt fekszik ebben a rohadt koporsóban, mi lesz? Ezt is elmondjuk a zsaruknak?

– Passz. – vont a vállát Keszi, közben felnyitotta újból a könyvet.

– Rohadt életbe. – sóhajtott. – Nem így terveztem ezt az egészet.

– Én sem. – Keszi a könyvet bújta.

– Ha akkor este tudtam volna, hogy kicsoda Novastados.

– Ezen ne rágódj, egyikünk sem tudta. A múlton kár...

– Keszi szava elakadt. – Valamit találtam.

– Micsodát?

– Nézd csak meg. – Ádám orra alá dugta a könyvet. Az utolsó oldalakon ez a bejegyzés állt:

„Persze nem volt zökkenőmentes az utolsó Szerencsés. A park előtt eléggé nagy felfordulást csinált, több Nem szerencsés is meglátta, mire képes. Ezután megjöttek a rendőrök. Ez volt a jel, hogy el kell szakítanunk a nevelőktől. Alexéket elintéztük, gond nélkül. A hatóságot elég volt pénzzel meggyőznünk. De a szülők nem álltak meg. Muszáj volt kíváncsiskodniuk, nem tudtak nyugton maradni. Idetaláltak, kérdezősködtek, be akartak törni. Pedig ismerték a szerződés pontjait. Minden eszköz megengedett velük szemben, hogy a szerződés pontját betartassuk velük.”

Ádám eltolta magától a könyvet. *A szülei.* Megtörölte a homlokát és nyelt egyet. *Jól látta azon a két estén. Ők voltak azok, ők jöttek el az intézethez.* Tekintetét a koporsóra és a benne fekvő szörnyre szegezte.

– Novastados is kíváncsiskodó szülőket említett, amikor ide lent járt – állapította meg Keszi. – Akárcsak a könyv utolsó oldalán. A szüleidre értette, nem igaz? – Ádám nem válaszolt. – Natanielt is odavitték. Igen! Mondták, hogy magukkal viszik, oda, ahol a szülők is lehetnek. Ugye? Jól értem, hogy rájuk utaltak a kíváncsiskodó jelzővel? – Még mindig hallgatott a fiú. – Ugye? – Keszi rászorított Ádám karjára.

– T-talán. – Szívta a fogát.

– Akkor menjünk. Elhozzuk onnan Natanielt, valahogy, aztán megyünk a rendőrségre. Itt van minden, meg az irodában. – Emelte a plafon felé a könyvet, mintha a legfényesebb kupát tartotta volna egy világ bajnokság után. – Gyere, induljunk. – Keszi már indult is, de Ádám nem mozdult. A kezét markolászta. – Na, gyere már! – Csak egyhelyben állt. – Mi van veled?

– A szüleim.

– Ott lehet Nataniel. Na, mozgás. – Keszi megragadta Ádám kezét, de ő kirántotta onnan. A lány nagy szemekkel nézett rá. – Most mit csinálsz?

– A szüleim. Ők tehetnek erről.

– Tessék?

– Ők, ők voltak.

– Kezdelek nem érteni.

– Ő döntött úgy, hogy beveszi a szérumot, hogy ilyen legyen a karom. – Kézfejében a csontok egyre jobban feszültek. Egész karja lüktetett, égett, akárcsak mellkasa bőrtönében a szíve.

– Ádám, miről beszélsz? Ezt nem gondolod komolyan.

– Ők voltak, akik így döntöttek, nem ez a rohadt szekta, nem ez a rohadt fenevad ebben a rohadt koporsóban.

– Te is olvastad a könyvet. A saját szemeddel láttad, mit írtak bele. Tessék, nézd! – Keszi fellapozta a könyvet.

– Ott van, világosan. Edwards-szindrómát diagnosztizáltak nálad. – rábökött a szóra a könyvben. – Tudod, mit jelent ez? – Ádám hallgatott, nem is nézett Keszi felé, de a könyvre sem. Fogait összeszorítva hallgatta őt. – Az otthonba egyszer hoztak be Edwards-os babát, ott hagyták az ajtóban. Tudod meddig élt? Alig négy hétig. Fel tudod ezt fogni?

– Miattuk ilyen a kezem! – ordított, közben Keszi szemébe nézett. Jobb alkarjából kipattant a dárda.

– Ők megmentettek téged!

– A nagy francot!

– Még egyszer mondom: a szüleid, akármennyire is hülyén hangzik, de ezzel megmentettek téged. Nem volt más választásuk. Lehetnél megértőbb.

– Te könnyen beszélsz. Neked már nem kell a szemükbe nézned.

– Ó, nem, ó nem – Keszi hátrálni kezdett, szemfogai kilátszódtak ajkai közül –, ezt nem...Baszd meg, tudod! – Hozzávágta a könyvet. – Baszd meg! Én elmegyek. Legalább én tudom, mit jelent a barátság és a hűség. Te csak maradj itt és nézz farkasszemet azzal a kurva állattal.

– Keszi megfordult és elindult a lépcső irányába. – Tudod, neked legalább még élnek a szüleid, neked legalább van még esélyed elbúcsúzni tőlük. Én elmegyek Natért, mert rám számíthat. – Továbbment egyenesen a lépcsőhöz. Ádám megfordult, de a lány nem nézett rá. Felért a lépcső tetejére és megállt. – Pedig én hálás vagyok a szüleidnek. – S azzal kiment az ajtón. Ádám egyedül maradt a megcsonkított istenséggel, és a gondolataival.

A helyiségben elindult az egyik irányba, utána vissza, majd megint vissza. *Megmentettek, mi?* Kinyitotta a könyvet, elkezdte újra olvasni a benne írtakat, ám minden egyes szó, minden egyes íve a betűknek szúrták a szemét, mintha több ezer tűből álltak volna, amik rámeredtek. Megmarkolta a lapokat és egyenként kezdte kitépni őket.

Az ő hibájuk, akkor is. Ők döntöttek így, ők akarták, hogy így legyen. Miért nem érti ezt meg Keszi? Őt is átvették, az ő életét is tönkretették. De valahogy nem látja, valahogy nem érdekli. Egy kisebb halom papír hevert Ádám lábai előtt. *Az ő hibájuk! Miért fogadták el? Miért kellett ilyenbe belemenniük? Nem tudják, mit tettek, hogy mit kellett elviselnie a többiektől. Miért nem hagyták, hogy úgy legyen minden, ahogy kellett volna, hogy legyen? Mit értek el azzal, hogy életben maradt? Csak dühöt és magányt adtak neki. Miért?* Kezébe az a lap akadt, amin szüleiről volt szó:

„Az orvos egy genetikai betegséget, Edwards-szindrómát diagnosztizáltak a magzatnál. Kezelése még

több pénzt emésztett volna fel, ráadásul a gyermek nem biztos, hogy megérte volna a felnőttkort. Tökéletes jelöltek. Elég volt azt mondani, ha beadják a szérumot, akkor gyermekük megmenekül.”

Megmenekül. Többször is átment ezen a szón. Megmenekült. *Ezért menekült meg?* Összegyűrte, majd levágta a lapot a padlóra. A nyakláncán lógó nyúlért nyúlt, és letépte róla. A lánc belemart a bőrébe, ahogy megfeszült. Rápillantott a medálra. Helyenként a festés már kopott volt, a jobb szeme nem látszott, bal füléről egy darab hiányzott. Felemelte a kezét, és már lendült is, de félúton megállt. Bevillant neki valami.

„Egy őszi nap volt. Még most is érezte, ahogy a meleg szellő belekapott a hajába, édes rózsasillatot hozva a közeli mezőről. Befejezte már a leckéjét és az udvaron játszott. Legalábbis próbált, próbált focizni, de nem ment. Osztálytársai jártak a fejében. Megint a karjával jöttek, megint nem hagyták békén. Édesapja kinézett hozzá.

– Szia Ádám.

– Szia apa.

– Minden rendben?

– P-persze, ig-igen. – Ádám a földet nézte.

– Biztos? A focilabda nem erről árulkodik. Na, gyerünk – édesapja lehajolt hozzá –, mondd csak el szépen, mi történt. – Ádám hallgatott. – A suliban történt valami igaz? Megint a karoddal jöttek?

– Igen.

– Ó, sajnálom. – Megsimogatta a fejét. – Mit mondtak rá?

– A-azt, hogy miért ilyen? Azt is mondták, hogy olyan, mintha rákkezem lenne.

– Nem olyan.

– Rákkezűnek hívnak.

– Tényleg sajnálom.

– Apu, miért ilyen a kezem?

– S-sajnos azt nem tudom, fiam.

– De valami oka csak van?

– Talán, lehet, de én sajnós nem tudom. – Ádám megint a földet bámulta. – De tudod, megvan ennek az előnye is.

– Az előnye?

– Igen. Vegyük mondjuk a faragást. Megvan! Csináljunk egy kis versenyt. – Édesapja bement, majd egy kis idő múlva kihozott két, tenyérnyi nagyságú fadarabot. – Nézzük meg, ki tud gyorsabban kifaragni ezekből egy lófejet. Benne vagy?

– Öő, hát legyen.

– Remek. – Ádám kezébe nyomta a fadarabot és a bicskáját. – Akkor hajrá. – Ádám nekilátott. Forgatta a

darabot, hántolta le róla a rétegeket. Alatta csakhamar egy kisebb forgácsdomb alakult ki.

– Kész vagyok – jelentette ki a fiú.

– Máris? Én még csak az egyik oldalát fejeztem be. Na látod? – Rátette fia vállára a kezét. – Gyorsabb és ügyesebb vagy nálam, és ezt az ujjaidnak meg a sok gyakorlásnak köszönheted. – Ádám elmosolyodott. – De van egy másik előnye is, hogy ilyen a kezed.

– Egy másik?

– Aki így elfogad téged, aki minden hezitálás nélkül megérinti – megfogta Ádám kezét –, az őszintén teszi. Abból tudni fogod, hogy valóban elfogad téged.

– Őszintén?

– Sok ember azon gondolkozik, azon aggódik, hogy vajon a barátai, a párja, a közösség valóban úgy fogadja el őt, ahogy van, hogy nem kell-e megjátszania magát, nem kell-e másnak mutatnia magát csak azért, hogy elfogadják.

– Tényleg?

– Bízz bennem. Akárkik is lesznek azok, akik elfogadnak, azok őszintén fogják tenni és örökre számíthatsz majd rájuk.

– Biztos?

– Az életemet tenném rá. – Megölelte Ádámot.”

Örökre számíthat rá. Keszi. Megtörölte a szemét és újra ránézett a medálra. Anya és apa. Sóhajtott és lassan visszaeresztette dárdáit. Nataniel. Egy normális élet.

Megrázta a fejét és vett egy mély levegőt, le egészen a hasáig, majd ugyanebben a tempóban kifújta. Dárdái visszacsúsztak az alkarjába. Zsebre rakta a nyulat, és a lépcső felé vette az irányt.

Szülők

Kilépett az ajtón és szétnézett. Tiszta volt a levegő, így a bejárati ajtó felé vette az irányt. Agya azon járt, mit is mondjon Keszinek, hogyan kérjen bocsánatot. Nem volt szép tőle, most már látja, hogy belekeverte a lány halott szüleit. Azt se tudja, hogyan mondja el, hogy a könyvet gyakorlatilag megsemmisítette, bár még az lesz a könnyebbik vallomás. Gondolatai viharában azonban nem figyelt és neki ment valaminek. Inkább valakinek.

Felnézett. A majomfarkú sráccal ütközött. Tamással. Ádám hátrafesztette a csuklóját, a dárda már félig kijött, amikor is megtorpant. Belenézett Tamás szemébe. A halvány fényben a félelem csillogott bennük. Felemelte mindkét kezét, ajkait jól láthatóan összeszorította.

– N-nem, nem akarok balhét. – Ádám most először hallotta őt beszélni.

– Akkor mit keresel itt?

– Én csak, szóval, csak...nem jöttek a tanítók és kíváncsi voltam.

– Aha. De hogy jutottál ki a szobából?

– Én, nekünk, akarom mondani, nekem van egy trükköm – hátrább lépett és nyelt egyet –, de én nem akarok balhét. A nagyfogú lánynak is ezt mondtam.

– Nagyfogú lány? Keszire gondolsz?
– K-Kasszandra? I-igen.
– Hol láttad őt? – Ádám közelebb lépett.
– A bejárati ajtónál. Tényleg nem akarok balhét.
– Jól van. Köszí szépen. – Ádám visszahúzta a csontdárdát és ment is tovább.

– Figyelj – Ádám megfordult –, kapjátok el ő-öket. – Ádám intett fejével, és folytatta útját. *Vajon mit tudhat ez a srác? Tényleg nekik szurkol? Ugyan mit mondhatott neki Keszi?*

Egy kis idő múlva elért a bejárathoz. A majomfarkú srác nem hazudott, Keszi valóban ott volt és az ajtóval szórakozott. Talán próbálta kinyitni, de Nataniel nélkül nehéz dolga volt. Megállt Ádám és vett egy mély levegőt. Lassan botorkált előre, miközben a kezeit markolászta. Továbbra is azon kattogott az agya, mit is mondjon neki, hogyan is mondja el, hogy igaza volt, hogy bocsásson meg azért, amiért egy emeletes paraszt volt vele. Vele, a lánnyal, aki először mondta neki azt, hogy őt látja, és nem a karját. Aztán elfogytak a méterek és ott volt, a bejárat előtt, alig karnyújtásnyira a lánytól.

– Ö, szia. – *Csak ennyit tudott kiböki magából.* Keszi felsandított a zár mellől. Ádám becsukta a szemét és várta, hogy leharapják a fejét, akár egy hím imádkozósáskának. Helyette viszont két kart érzett a derekán, amik átölelték. Lefagyott. Nem tudott mást tenni, karja szinte önkénytelenül is a lány derekára fonódtak.

– Hallgatlak. – villantott egy félmosolyt Keszi.

– Szóval, hogy is mondjam...

– Szóval? Sietni kéne a mondanivalóddal, mert szerintem nincs sok időnk. De talán a válaszom igen lesz a végén.

– Igazad volt.

– Ezt eddig is tudtam.

– Igazad volt mindenben: Nataniellel és a szüleimmel kapcsolatban. – Az utolsó két szó még nehezen jött a szájára. – Ezért bocsánatot kérek.

– Csak ezért?

– És azért is, mert, mert egy paraszt voltam, amiért a te, amiért a halott szüleidet is belekevertem.

– És?

– És még mi?

– Valamit kifelejtettél. – Ádám megvakarta a fejét.

– Ó, persze. Megbocsájtasz?

– Igen. – Keszi bólintott, aztán elengedte a fiút és visszafordult a zárhoz. Rángatta, püfölte a gombokat a panelen, de az ajtó meg se moccant. Dühében már az új istent káromolta.

– Nataniel nélkül szinte lehetetlen – állapította meg Ádám.

– Rohadtul. Te se tudod a kódot?

– Annyira emlékszem, hogy hatossal kezdődik.

– Remek, egyszerűen remek. Hogy a francba fogunk kijutni? – Keszi kinézett az ajtó ablakán. Az utcán már járkáltak az emberek. Ádám sóhajtott, közben tekintete a karjára tévedt. Bevillant egy ötlet.

Amikor Karáddal legelőször összetűzésbe keveredett, a baromarcú meg akarta karmolni, de karmai eltörték az alkarján. Vagy amikor Alex meg akarta ütni, akkor sem neki lett baja, hanem Alex ökle tört el. *Talán működhet.*

– Állj hátrébb – utasította Ádám Keszi.

– Mit akarsz csinálni?

– Valami örültséget. – Kicsapta dárdáit, kezét ökölbe szorította és teljes erejéből ráütött az ablakra.

– Teljesen megörültél?

– Nyugi, nem fáj. Nézd – mutatott az ablakra –, megrepedt az üveg.

– Hmm, tényleg. – Keszi közelebb lépett és megtapogatta.

– Na még egy próba. Állj hátrébb. – Keszi elsietett onnan, Ádám hátrahúzta könyökét, lendületet vett és rácsapott dárdájának hegyével az üvegre. Szilánkokra tört. Ádám visszahúzta dárdáit. – Ezen szerintem átférünk.

– Jól vagy?

– Igen. Nem fáj semmim, sehol egy karcolás. – És még ott volt még egy dolog: nem fáj, amikor ki- és visszahúzta a csontjait. – Menjünk.

– Rendben. Hölgyeké az elsőbbség. – S azzal Keszi átmászott az ablak helyén támadt jókora résen át. Utána ment Ádám is, bár egy picit nehezebben tudott átjutni, de sikerült. Kint voltak az utcán.

A Nap kellemesen sütötte Ádám bőrét, alig pár ember botorkált az utcán. Más körülmények között tökéletes

pillanat lett volna Keszivel, de az idő ellenük dolgozott. Igazából abban sem volt biztos, mennyi idejük lehet.

– Merre menjünk? – kérdezte Keszi.

– Azon az utcán – mutatta Ádám – egyenes le, utána balra, azután meg csak kövess.

– Oké. Akkor futunk. – Ádám bólintott. – Legalább lesz értelme a sok edzésnek.

– Ha időben odaérünk.

– Ha időben...Rohadt életbe! Mi van, ha máris elkéstünk? Mi van, ha Nataniellel máris csináltak valamit?

– Találunk valahogy időt. – Ádám szétnézett az utcán. Egy teherautót látott közeledni feléjük. – Egy újabb ötletem támadt.

– Micsoda?

– Ugorj fel a hátamra és kapaszkodj meg erősen.

– A hátadra? – Keszi a homlokát ráncolta.

– Ne kérdezz, csak csináld. – utasította Ádám. Keszi bólintott, felpattant Ádámra és megkapaszkodott. A lány úgy lógott rajta, mint egy hátizsák. – Fogjál erősen. – Keszi még erősebben szorította a nyakát. Hátrább lépett, combjait megfeszítette, miközben a teherautót figyelte. Várta a tökéletes pillanatot. Amikor eléjük ért, Ádám rávetette magát.

Ugrás közben könyökét maga elé emelte, aztán megfeszítette a kezét. Csontjai kicsapódtak. Egyenesen behatoltak a furgon oldalába. Ádám hasa megfeszült. Kifújta a levegőt. Fáj, ahogy nekicsapódott teherautó

oldalának, de megérte. Az autó oldalán lógva száguldottak a cél felé. A szüleikhez.

– Ez volt a nagy ötleted? – ordított Keszi a fiú fülébe.

– Miért? Gyorsabban megyünk, nem? – erőlködött Ádám, ahogy próbálta hátra csavarni a fejét.

– Te hülye vagy.

– Lehet.

– Mégis, meddig tudod így tartani magad?

– Remélem, elég sokáig. – Ádám visszafordult.

Bármennyire is szerette Keszit nézni, nyakában az izmok kellemetlenül feszültek. Vett egy mély levegőt. Szerencséje volt, hogy a sofőr nem állt meg, hogy nem vett észre semmit, vagy egyszerűen nem érdekelte.

Az autó egyenesen ment, aztán a második kereszteződésnél befordult balra. A körforgalomnál jobbra fordult, utána azonnal balra. Néhány ember nagy szemekkel nézte őket, még néhány heves kézmozdulatokkal próbáltak jelezni a sofőrnek, hogy valakik lógnak a kocsi oldalán. Szerencsájükre az autó csak ment tovább. Jó úton haladtak, de még sok volt hátra. Ádám karja kezdett fáradni. Úgy érezte, hogy könyökénél töből ki akarna szakadni a csont. *Ki kell bírni.* Megfeszítette minden izmát: a hasában, a vállában, a lábában, amivel próbálta támasztani magát, hogy ne csak a karjával tartsa magát. Aztán befordult a kocsi jobbra.

Nem erre kellett volna mennie, az ötödik saroknál kellett volna befordulnia. Ádám megrázta magát. Lehet, hogy itt volt az ideje leszállni.

– Keszi, szoríts meg erősen. – Nem ellenkezett, csak még jobban megfogta a nyakát. Ádám a lábával nekitámaszkodott a kocs oldalának. Megvárta, míg egy pici lelassít, aztán hátrafesztette a csuklóját. A dárdák visszamentek, ezzel egy időben Ádám elrugaszkodott a jármű oldaláról.

Csatt.

Szemeteszsákok közé landoltak. Ádám fájó bordákkal nagy nehezen felállt. Felsegítette Keszit, aki köszönésképpen oldalba vágta. A levegő bennszakadt.

– Te normális vagy?

– Bocsi, szólnom kellett volna.

– Hát, mondjuk. Rohadt nagy mázlink volt, hogy a zsákokra estünk.

– Az, de megérte. Alig pár utcányira vagyunk a házunktól.

– Ó. Akkor menjünk, gyerünk. Futás! – Keszi elindult balra, mintha tudná, merre is kellene menni. Ádám utána eredt. Valóban az volt a jó irány.

Futottak, mindketten, egy percre sem álltak meg, egyszer sem mondták egymásnak, hogy mi lesz, hogy lesz, csak mentek előre. *Majd ott kiderül. Majd ott, akkor megfizetnek. Mindenért.* Néhány kis utcán át kanyarogva végre elértek a házhoz.

Három autó állt a házuk előtt. Közelebb mentek, de megtorpantak. Két férfit láttak meg közeledni. Gyorsan bebújtak egy közeli kuka mögé, de Ádám óvatosan kidugta a fejét: a két férfi teljesen ismeretlenek voltak

számára. Egyenruha féleséget viseltek, amelyet katonák vagy különleges egységek szoktak. Aztán a két férfi megfordult. Hátukon ott virított a szimbólum, ami az igazgató stóláján is: szarvas koponya lefelé mutató agancssal. *Semmi kétség, itt voltak.* Ádám keze ökölbe szorult, akárcsak a gyomra. A két férfi bement a házba. A fiú intett Keszinek, hogy tiszta a levegő, mehetnek.

Amikor elértek a bejárathoz, Ádám megpróbált benézni a házba az ablakon keresztül, de nem látott szinte semmit. A sötétítő függönyöket elhúzták. Tán azért, hogy senki se lássa, mi folyik odabent.

– Látsz valamit?

– Csak foltokat. A függönyöket elhúzták.

– Marha jó. Mi legyen most? Nem hiszem, hogy olyan jó ötlet lenne az első ajtón bekopogtatni, hogy „Sziaztok, megjöttünk”.

– Szerintem se. Hadd gondolkozzam. Az udvaron keresztül, a fészeren át bejuthatunk. Csak át kell másznunk a kerítésen.

– Jól hangzik.

– Bár elég magas kerítésünk van.

– Majd valahogy megoldjuk. Csak meg ne lássanak.

– Szerintem nem fognak. Ha egy picit is ismerem ezt a rohadékot, akkor az egész házban elhúzták a függönyöket.

– Akkor hajrá.

– Kövess. – Ádám tett egy pár lépést, de utána...

– Ne mozduljatok! – Ádám egy kattanást hallott. Minden izma egyszerre feszült meg a testében. Hátranézett. – Mit kerestek itt? – Egy férfi volt, ugyanolyan ruhában, mint az előző kettő. Fegyvert fogott rájuk.

– M-mi csak, szóval... – Keszi próbált valamit kinyögni. – Csak el-eltévedtünk.

– És pont ide tévedtetek, mi? Várjunk csak! Srác, a karod. Ti is az intézethez tartozok?

– Nem, dehogy – válaszolt Ádám. Legszívesebben elfutott volna, de a lábai nem engedték.

– Ezt majd eldöntik bent. Gyerünk – a férfi a fegyverével mutatta az irányt –, befelé, hamar! – Ádám Keszire nézett, valamiféle választ próbált találni a szemébe, ám nem talált semmit, csupán azt, hogy nincs mit tenni. Muszáj engedelmeskedni. Felálltak mindketten. Reszkető kézzel fogott rá a kilincsre. Fogalma sem volt, mire is számítsen, ha belép, ha kinyitja a házuk ajtaját. Megmozdult a kilincs, és vett egy mély levegőt. Beléptek.

Ott álltak, mindannyian. A két férfi az egyenruhában a nappali két oldalán. Három Obzerver tanító a szoba végében, kettő Natanielt fogta a karjánál. Ádám megroppantotta a kezét. Középen ott állt Karád, ugyanazzal a jéghideg tekintettel nézett rá. Nem messze tőle Novastados, és a szülei. Édesapja szorosan magához ölelte édesanyját.

Nem kellett kérdeznie, hogy vannak a szülei vagy hogy mit éreztek éppen. Elég volt a szemükbe nézni.

Rettegtek. Félték. Könnyek folytak az arcukról, még apjáról is, akit sohasem látott még sírni. *Vajon mit mondhattak nekik? Mivel fenyegethették meg? Ezt élhették át akkor is, amikor felajánlottak nekik a segítséget? A remény mérgező gyümölcsét?*

– Mit csináltak velük? – Ádám szíve lüktetett. Nagyokat dobbant, mint egy kitörni készülő vulkán.

– Micsoda meglepetés – szólalt meg az igazgató. – Kasszandra, Ádám, mégis hogyan kerültetek ide?

– Mit csináltak velük?

– Nem számít. Legalább több legyet üthetek egy csapásra. Még jobb is így.

– Mit műveltetek a szüleimmel? – Ádám hangja bezengte az egész szobát. Karád felé fordult és megindult felé, de Novastados megálljt parancsolt neki.

– Csak nyugalom, Ádám.

– Nyugalom?

– Miért nem válaszol a kérdésre? – csatlakozott Keszi. – Vagy mondjuk arra, hogy mit csináltak az én szüleimmel?

– Egyre érdekesebb kérdéseket teszteltek fel, de sajnos nem tudom, miről beszéltek, gyerekek. – Novastados elmosolyodott, de mintha maga az ördög örült volna.

– Hagyja a baromságot! Tudunk mindenről – mondta Keszi.

– Mindenről? – Novastados felhúzta a szemöldökét.

– Ugyan mi mindenről tudhattok? Az irodámban nem sok mindent találhattatok.

– Lehet, de lent, az alagsorban, igen. Amellett a dög mellett az üvegkoporsóban elég sok mindent találtuk – válaszolt Ádám. Az igazgató hallgatott. Látszott a szemén, az arcán, hogy ezzel meglepték. – Megtaláltuk a feljegyzéseit, a lapot, amin leírták, hogyan kell abból az állatból azt a kék lötytyöt elkészíteni.

– Vigyázz a szádra. Több tiszteletet az Adakozónak.

– Tisztelet? – tárta szét kezét Ádám. – Ahogy ti is megadtátok annak a rengeteg szülőnek? Ahogy megadtátok Kesziének, Natanielének, az enyémekek? Minden egyes oldalt elolvastunk abból a rohadt könyvből.

– Te ezt nem értheted.

– Mit? Hogy egy szaros szérumtól lettünk ilyenek?

– Miről beszélsz, Ádám? – hangzott a kérdés Natanieltől, de az egyik tanító arcon ütötte. Ádám jobb keze egyre jobban égett.

– Ezek a faszfejek valami szérumot adattak be az anyáddal, az enyémmel is a terhességük alatt.

– Miféle szérum...? – Újabb pofont kapott Nataniel.
Rohadékok. Hogy merészelik?

– Olyan, olyan cucc, amit egy, egy dögből, valami fenevadból nyernek ki. Ott van, létezik, láttuk lent.

– Elhallgassatok mindketten! – Novastados egy tört rántott elő a ruhája mélyéből. – Kérlek, Cervostados uram, bocsáss meg nekik – tekintetét a plafon felé emelte –, még nem ismernek úgy téged, mint én.

– Bassza meg!

– Elég legyen Kasszandra! Elég legyen ebből! Nem értem, hogy nem látjátok. Elolvastátok a könyvet, láttátok Cervostados fiát, láttátok, hogy létezik. Azt is kellett látnotok, hogy mind igaz volt, amit mondtuk nektek.

– Nem mondtak nekünk semmit.

– Csak etették velünk a szart.

– De igen. Ő igazi, nem kitalált, mint a többi isten – szólalt meg Karád váratlanul. – Élő, és segíteni akar.

– Hogy mondhatod ezt, Karád? – kérdezte Keszi. – A te szüleidet is átverték, kihasználták.

– Egy ajándékot kaptam.

– Karád jól mondja. Ez egy ajándék, amivel könnyebb lehet a földi élet, amivel túljuthatunk az akadályokon. Hálások lehetnétek.

– Hálások? – Ádám bal keze is vörösödni kezdett. – Ott volt a könyvben minden. Átverted a szüleimet, kihasználtad a helyzetüket, mindegyikük helyzetét. És miért? Valami elcseszett kísérletért?

– Talán kísérletként tekintesz rá, de ez egy lehetőség, hogy jobbra váljunk, hogy fellépjünk a következő lépcsőfokra. És ezért csak egy minimális – Novastados összeérintette a hüvelyk- és mutatóujját –, egy apró áldozatot kell hozni.

– Én nem kértem, hogy ilyen legyek. Nem kértem, hogy ilyenek legyenek a kezeim. Senki sem kérte a segítséged.

– Fiam, bocsáss meg – szólalt meg Marietta könnyektől fuldokolva.

– Ne félj, anya. – sóhajtott Ádám. – Már tudok mindent, tudom, hogy nem akartátok ezt. Tudom, hogy nem a ti hibátok. – Édesanyja elmosolyodott, akárcsak édesapja. Egy lopott pillanatra elnézett Keszire is. Az ő szája is felgömbült.

– Majdnem megfeledkeztem, hogy Nem szerencsések is vannak itt. Karád, fogd le őket kérlek. – Karád bólintott és a következő pillanatban már ott állt Marietta és Illés mögött, kezét a tarkójukra téve. Hirtelen megmerevedtek mindketten. Ádám látta, ahogy Karád karmai egyre jobban szorítják szüleit.

– Engedd el őket! – Ádám megindult, de egy pár lépés után megtorpant. Bal válla feszült, mintha valami ki akarná tépni a helyéről. Hátranézett. Az egyenruhás férfi tartotta őt, bal karját hátracsavarva. Porcikáiban érezte a férfi erejét. – Engedjen el!

– Ne is reménykedj öcskös.

– Köszönöm a közreműködést. Hol is tartottam? Ja, hát persze. – Közelebb lépett a szüleihez. – Kedves Marietta és Illés...

– Hagyja békén őket! – ordított Ádám. A férfi még jobban megcsavarta a kaját. – M-maga és az az állatisten, gyengék.

– Hogy mondod? – Novastados felé fordult.

– Kihasználta a szüleimet, engem, Keszit, mindenkit. Azt hiszik, ezzel valami nagy dolgot tesznek. Pedig csak gyengék, erőtlenek – egy újabb csavarás a karján –, szán-szánalmasak. – Ádám felnyögött.

– Hmm. Talán előbb téged kellene – kezében megvillant a kés hegye –, előbb megnevelnem. – Megindult Ádám felé.

– Hagyja békén! – Illés egyszer csak kiszabadult Karád karmai közül, és megragadta az igazgatót hátulról. De Illés nem volt egy harcos.

– Apa!

A kés menthetetlenül a hasába fúródott. Illés megtorpant. Novastados megforgatta a fegyvert benne, végighúzta a testén, majd kirántotta a gyomrából. Vér kezdett folyni a padlóra.

– Egyszerű dolgok lett volna: mindenféle zűrzavar nélkül felnevelni őt, érzékenyíteni a társadalmat, hogy befogadják Cervostados ajándékait. – Az igazgató a földön heverő Illésre nézett. – Ez nem igazán sikerült, ugye? Persze ez még nem lett volna olyan súlyos szerződésszegés. De nem tudatok nyugton maradni, kellett nektek szaglászni utánuk, holott kikötöttük, ha egyszer hozzánk kerül egy Szerencsés, akkor onnantól kezdve a miénk lesz. Ugye? És most ez. – Novastados mosolygott. – Harmadik bekezdés, nyolcadik paragrafus: a kihágás ellentételezése halál.

– Apa – Ádám elhalkult. Mintha egy rémálom elevenedett volna meg a szeme előtt. Apja teste úgy hullott a padló felé, mint egy élettelen falevél. Ádám keze ökölbe szorult. Csak tehetetlenül tudta nézni, ahogy belevágta a kést. Fejének csattanása visszhangzott a fülében. Vér

mocskolta be a halványbarna járólapot. *És ő csak tehetetlenül tudta nézni.*

Novastados megfordult és a szemébe nézett. Még mindig mosolygott, akár egy démon.

– Nem! – Ádám jobb keze megfeszült, csontja kirobban a karjából. Csak egy nyögést hallott a füle mögül és köhögést. A férfi szorítása enyhült a bal karja körül. Elengedte. A vér keserédes illata csapta meg az orrát. Ádám hátranézett. Az egyenruhás szája véres volt. *Vért köhögött fel. Tehát eltalálta.*

Ráfogott bal kezével a jobb csuklójára, stabilizálta, aztán megemelte jobb karját. A férfi felnyögött. Úgy lógott a csontján, akár egy nyárson lévő béka. Ádám lendületet vett és előre lendítette a karját. Az egyenruhás egyenesen Novastados felé szállt. Hatalmas csattanás. Az igazgató a földön hevert. Ádám megindult felé. Nem láthatta a másikat.

Ádámmal forgott a világ. Aztán megállt. A padlón hevert, rajta térdelt az egyik egyenruhás. Ádám tüdeje be akart szakadni a nyomástól. A férfi keze a feje felett, benne egy kés. Lesújtani készült. De félúton megállt. Keszi tartotta a férfi karját, aztán kitárta a száját, és beleharapott. Csontok törése zengte be a szobát. A férfi felordított, a kést kiejtette. Keszi nem állt meg, lerángatta Ádámról, megfogta a másik kezét és azt is kettéharapta. Ádám újra kapott levegőt.

Felpattant. Szíve egyszerre remegett és dübörgött. Nem nyugodhatott le. Szeme sarkából észrevette, hogy a

harmadik egyenruhás Keszi felé tartott. A Nap fénye megcsillant kése élén. Már szűrni készült. Ádám mély levegőt vett és elrugaszkodott.

Karját a kés útjába tette. Nem érzett semmit, csak annyit látott, hogy a kés pengéje kettétörik. A férfi csak bámulni tudta a kezében maradt acél maradékát. Ádám egész teste tombolt az adrenalintól. Orrba verte az egyenruhást, aki meghátrált. Ezt kihasználva dárdájával combon szúrta. A férfi padlót fogott. Ádám kihúzta csontját belőle, majd nagy lendülettel fejbe rúgta. *Tényleg tanult valamit az edzéseken.*

– Jól vagy? – Hajolt Ádám Keszihez, miközben a kezét nyújtotta felé.

– Igen, persze. – Keszi felállt. – Vigyázz! – Félrelökte Ádámot. Hátrafordult és annyit látott, hogy Keszi Karáddal dulakodik. De elkésett.

Mire a nagydarab barom közelébe érhetett volna, Keszi már a padlón hevert, lecsukott szemmel. De még lélegzett. Ádám összeszorított fogakkal Karádra támadt, de a srác gyorsabb volt és nyakon ragadta. Felemelte őt, lába a levegőben lógott, szíve a fejében dobogott. Karád meglendítette a karját és kihajította az ablakon át az udvarra.

Csatt.

A világ újra többször megforgott vele. Fülében visszhangzottak az üvegdarabok, ahogy szilánkként széttörték a fején. Fél térdre állt, az udvar, a három tuja, régi hintája és a homokozó még mindig pörögtek a szeme

előtt. Fújt egyet. Fájt az oldala, ahogy levegőt vett. Remegő lábakkal felállt, ám nem pihenhetett. Karád ott állt előtte.

– Tudod, lehetett volna másképp is. – Karád ütött, de Ádám kikerülte. – Csak el kellett volna fogadni a szabályokat. – Karmolt, de a karját találta el. Ádám hátrább lépett. Szeme Karád karmaira tévedt. *Visszanőttek, és ami még több, hogy nem törtek el, pedig telibe kapta az alkarját.*

– Rohadj meg! – Karád felé vágott, de kikerülte.

– Pedig egy közösségbe tartozunk.

– Nem fogtad fel, amit bent mondtunk? Egy szaros vegyianyagot lőttek be az anyádnak. Ettől lettél ilyen!

– Szerencsés vagyok. Egy ajándékot kaptam.

– Miről beszélsz? – Ádám keze megremegett.

– Én vagyok a következő lépcsőfok. Te is az lehetsz, csak el kell fogadnod az ajándékot. El kell fogadnod Cervostadost.

– Döglj meg! – Ádám nekilendült, dárdákkal előre, de Karád ellépett előle. Megfordult és csak egy lendülő kezét látott. Összerogyott. Gyomra görcsbe szorult, alig kapott levegőt. Az ütés túlságosan is pontos volt, pont a gyomorszájra.

Karád nem állt le. Megint nyakon ragadta, és Ádámot megint elöntötte az az érzés: torka feszült, mintha sziklák közé szorult volna, tüdeje lángolt, szíve a szemén keresztül akart kibukni. Ráfogott a csuklójára, de nem

segített semmit. A szorítás nem gyengült. Az udvar kezdett elmosódni előtte.

– A te döntésed. Te nem akartad, hogy befogadd Cervostadost – mondta Karád, rideg kegyetlenséggel a hangjában. – Pedig talán tovább húzhattad volna, mint az apád. – Ádám szíve összeszorult. *Hogy meri? Az apját?* Vett egy utolsó levegőt, egész teste hűrként feszült, és meglendítette a karját. – Te kis... – Karád elengedte. Ádám a földre került. Köhögött. A hirtelen betóduló levegő irritálta a torkát, ami még mindig lüktetett a fájdalomtól. A csapás pontos volt.

Ránézett Karádra, aki az arcát fogta. Ujjai közt kibuggyant egy kis vér. Dárdájának hegye pont elérte, de ez is elég volt. Ádám megszívta magát és felkelt. Egy újabb vágás. Mellé ment. A barom elkerülte. Könyék fej magasságban, de azt is kivédte. Ádám jobb keze lendült. Nem figyelt. Vágást érzett a hasán. Hátrább lépett. Újra támadni akart, de megtorpant. Hasa nyilallni kezdett. Hasonlót érzett már, de emléke távoli volt. Csak a kórház rémlett neki.

Odanyúlt Ádám. Fájt, ahogy megérintette. Karád csak mosolygott. A fiú lenézett a hasára: három vágást látott rajta, ami a pólóján keresztül is átment. *Rohadt karmok!* Lüktetett, vérzett, szúrt. Nem egy egyszerű kés által okozott vágás volt. Ilyen lehetett egy medvetámadás is, amikor a húst is feltépik az állatok. Belenézett Karád szemébe, és nem látott mást, csak egy állatot. Ádám ökölbe szorította a kezét és megindult, újra.

De eltévesztette, a nagydarabnak ismét sikerült kikerülnie. Mögé került és befogta Ádám mindkét karját, akárcsak az egyenruhás odabent. Medveölelés. Bár ez a bentivel ellentétben valóban úgy érződött, mintha egy grizzly karolta volna át. Csontjai ropogtak. Ádám felordított.

– Ordíts csak! Hátha észhez térít. – Még szorosabbra fonta karjait.

– Áá! – Próbált ellenállni Ádám, de izmai minden egyes próbálkozásnál gyengébbek lettek. Felfoghatatlan fájdalmat érzett mindenhol. A szíve, a tüdeje. Bordái börtönként szolgáltak. *Ebben legalább nem tévedett Novastados: Karádnak emberfeletti ereje van.*

– Ne is reménykedj, hogy elengedlek. Először téged, utána a kis barátnődet büntetem meg. – *Keszi!* Ádámnak eszébe jutott valami, talán az utolsó lehetőség. Visszahúzta dárdáit, aztán könyökét megpróbálta benyomni a saját és Karád teste közé. Kicsúszott. Újra megpróbálta. Alig maradt ereje. Mintha egy cérnaszálat próbált volna egy tű fejébe behelyezni, csak itt a tű visszaszúrt. Kegyetlenül. Nyelve a szájpadrólásához tapadt, szíve vadul vert, az utca zajai, a madarak, az autók visszhangoztak a fülében. *Csak még egy picit, csak még maradjon annyi levegő.* Sikerült!

Ádám megérezte könyöke hegyénél Karád oldalát. Megfeszítette a kezét, minden erejét beleadta. Csontja kilövelt, a szorítás enyhült, ám még mindig tartotta őt, pedig behatolt a csontja, érezte, ahogy a nagydarab test megremeg. Ádám picit előre tolta a kezét, megfeszítette

izmát, aztán hátraütött. Még mindig szorította. Újabb könyökütés hátra. Karád kitartott, de fogása tovább gyengült. Még egy ütés hátra. Végre elengedte őt. Ádám kirántotta Karád testéből dárdáját, végigvágva az oldalát. *Visszakapta!* A Szerencsés, a „következő lépcsőfok”, ahogy magát nevezte, vérzett, súlyosan. Összeesett. Ádám fölé lépett, és a mellkasába taposott.

– Ezt akartad? – Oldalba rúgta. – Ezért jöttél? Baszódj meg! – Megtaposta a gyomrát. – Ezért kellett idejönnöd, az otthonomba? Hogy bántsd a szüleimet?

– Meg-megszegték a szerződést. Ezt kellett tenni.

– Kellott? Te döntöttél úgy, hogy egy örült szektát követsz. – Karádot megint megtaposta. Vért köpött fel. – Beszélsz mindenféle faszságot, te rohadék köcsög! – Ádám feje fölé emelte a könyökét, a dárda az égnek állt. – Mindig is utáltam az ilyen rohadékokat! – Tekintete Karád torkára tévedt. A szegycsont felső felének és ádámcsutkája közötti részre. *A célpont.* Mély levegőt vett, válla, karja megfeszült. Alkarja meglendült, csontjának hegye nyílként vágta ketté a levegőt. Belenézett a srác szemébe.

– Mi van? – köhögött Karád. – N-nem, nem sújtasz le? – Felemelte a fejét, a dárda hegye benyomta torkának lágy részét, de nem hatolt be. Mereven állt a levegőben, mozdulatlanul, akár egy jégcsap az ereszről. Ádám még mindig a srác szemét nézte. – Gyerünk, tedd meg! – Furcsa érzés fogta el. – Mire vársz még? Tedd! Meg! – Az a kék szempár ismerős volt neki, mintha valahol, valamikor régről már látta volna. – Akkor talán méltó lehetsz

Cervostados ajándékára. – Aztán belécsapott, élesen, akár egy villám. *Karád tekintete sokszor visszaköszönt, akárhányszor a tükörbe nézett.*

Ugyanazt látta meg benne, mint amit a sajátjában, akárhányszor bántották, akárhányszor nem hagyták békén, akárhányszor nem fogadták el. Vajon ő is azokat élhette át, amiket ő is? Őt is kerülték? Őt sem hívták meg a bulikba? Őt is ugyanaz az utálat és kétségbeesés égette belülről? Talán nem is különböznek annyira. Csak Ádámnak jött Keszi és Nataniel, míg Karádnak a szekta, a szervezet, Novastados. Ádám izmai remegtek, már nem sokaig tudta tartani így a karját. Söhajtott, és visszahúzta a csontját. Ellépett Karádtól.

– Gyáva vagy! Nem vagy méltó az ajándékra. Nem vagy méltó, hogy Szerencsés legyél. – Ádám csak a fejét rázta. Aztán hallott valamit.

– Engedjenek el! – Keszi ordított.

– Ne érjetelek hozzám! – Édesanyja hangját hallotta, talán bentről, de kiáltása kint is visszhangzott. *Mi folyhat ott?* Ádám berontott a házukba.

Nem látott mást, csak az édesapját, alatta vértócsa, de még lélegzett, és a hasát fogta. Az egyenruhásoknak, akárcsak az igazgatónak és Kesziéknek, hült helyük volt.

– Apa, jól vagy? – Vetődött le édesapja mellé.

– P-persze, m-megvagyok. – Vért köhögött fel.

– Hol van anyu, és Keszi? Hová mentek? Hol vannak?

– S-siess fiam. Kivitték őket, és vala-valahová el akarják vinni őket.

– Apu, t-te vérzel!

– Ádám – megragadta a fiú kezét –, ne vitatkozz velem, hanem menj utánuk. Hallod? Menjél! – Ellökte magától a kezét. Ádám csak nézni tudta édesapját, ahogy a vértócsa kezdett tengerré válni. Lassan, de annál biztosabban. – Süket vagy? Menjél már! – Ádámot fejlövésnéként érte apja tónusa, de felocsúdott. Felpattant és az ajtó felé rohant, keze már a kilincsen volt, ám még hátranézett. *Csak élje túl, csak elmondhassa neki, hogy nem haragszik rá.* A kilincs kattant, és már kint is volt.

Szíve azon nyomban felgyorsult. Talán elkésett. Az egyik autóban Keszit látta a hátsóülésen, míg az anyósülésen az igazgatót. Kerekei már füstöltek az aszfalton. A másik autóba épp édesanyját tuszkolta be az egyik Obzerver. *Mit tegyen? Valóban elkésett? Keszi! Ádám körül kezdett fogyni a levegő, mindkét kezében érezte szívének minden egyes dobbanását. Az a rohadék Novastados. Kihez menjen, kiért menjen: édesanyjához vagy Keszihez? Gondolatok ezrei cikáztak oda és vissza.* Kieresztette a dárdáit. A másik kocsis elindult. Ádám combjai megfeszültek, minden erejét összegyűjtötte és rávetette magát az autóra.

Pont sikerült elkapnia. Csontja pont úgy kapta el a kocsis csomagtartójának tetejét, hogy az stabilan befűródott. De a lába még lent volt. Csúszott az úton. Az aszfaltdarabkák apró reteszekként fűródtak a lábfejebe,

több tucat minden pillanatban. Mintha többől le akarták volna harapni. Az autó nem lassított. Ment előre, követve az előtte lévőket. Közben hol jobbra, hol balra tért ki, nagy ívben. Észrevehette a hátsó potyautast. Akárhányszor irányt váltott, Ádámnak fogát összeszorítva kapaszkodnia kellett. Vállában minden egyes porc, csont és izom a végletekig feszült.

Éles jobb kanyart vettek az autók. Egyre gyorsabban mentek. Az emberek kiabáltak az utcán. Ádám nem tudta kivenni, hol járhatnak, az egész világ egy gyorsított alagútként jelent meg a szeme előtt. Hangokat is alig tudott kivenni. Csak az égett szagot. Cipőjéből lassan alig maradt, nagylábujja végénél már érezte az út darabkákat. Nem volt vége. A két autó egy kisebb utcába fordult be. Ádám próbálta magát felhúzni a kocsi csomagtartójának tetejére. Nem ment. Újabb próba, de újabb kudarc. Egyre gyengébb volt. Legszívevesebben kitépte volna a vállát a helyéről. Elnézett enyhén jobbra. Láta a kocsi kerekét. Megint eszébe jutott valami.

Jobb karját megfeszítette, hátrahúzta, majd előre lendítette.

Fülsüketítő durranás.

Az autó balra tért ki. Aztán jobbra. Megint egy éles bal. Forgott az utca Ádámmal. Majd egy csattanás. Ádám lerepült a kocsiról. Eddig bírta tartani magát. Sötétség hullt a szeme elé.

Ám csak egy pillanatra. Éles fájdalommal a lábában, szúrással a bordáiban felkelt az aszfaltról. Nem akart hinni

a szemének. *Sikerült.* A kocsi kereke gyakorlatilag lerobbant a felniről, de ennél többet is elért. Mindkét autó egy kerítésnek ment neki. A defektes magával rántotta az előtte lévő is. Megrázta magát Ádám és odarohant a hátsó üléshez.

Megragadva a kilincset kirántotta az ajtót. Édesanyja ott ült, remegő kezekkel, könnyekkel az arcában, de magánál volt. Odahajolt hozzá Ádám.

– Anyu, anyu, hallasz? – Üveges tekintettel fordult oda hozzá. – Anyu? – Végül intett a fejével. Ádám kitépte a biztonsági öv csatját és kiszedte a kocsiból édesanyját. Bizonytalanul, de a két lábán tudott megállni.

– Anyu, jól vagy? – Megrázta a fejét. – Szuper. Kérlek, várj itt. – Ádám indult volna a másik kocsihoz, de megtorpant. Egy szorítást érzett a nyakán.

– Nem mész sehová! – ordított. Ádám felismerte a hangját, az Obzerver tanítójuk volt az. – Nem cseszed el még jobban nekünk! – Szorított a fogáson, bár közel sem volt olyan erős, mint Karádé.

– Dögölj meg! – Ádám picit előre tolta fejét, aztán nagy sebességgel hátra lendítette. A fogás enyhült. Sikerült leszednie a kezét a nyakáról. Nem állt meg. Azzal a lendülettel hátra könyökölt. Szinte hallotta, ahogy dárdája átszakítja tanítója hasfalát.

Kihúzta a csontját. Úgy hullott a földre az Obzerver, akárcsak az apja, de most nem érzett semmit. *Se bánatot, se eufóriát, se megbábást.* Kerécsikorgás csapta meg a

fülét. A másik autó elindult. Ádám gondolkodás nélkül utánanvetette magát, de nem sikerült elérnie.

Az úton hasalva, sajtó szájával nézte, ahogy a kocsi, benne Keszivel és Nataniellel elhajt a messzeségbe, nem hagyva mást, csak egy kövér, szürke kipufogógáz felhőt. *Nem sikerült. Elvitte őt, ki tudja, hova. Ki tudja, hogy valaha is látni fogja még. Nem. Nem adja fel, nem adhatja fel.* Ádám behunyta a szemét. Hagyta, hagyni akarta, hogy egész testét átjárja az a mámorító érzés, ami erőt adhat neki a folytatásra. *Düh.*

– Jól vagy fiam? – Egy érintést érzett a feje búbján.

– Hát persze. – Összeszorított ajkakkal felkelt. Nem nézett édesanyjára, csak az aszfalton heverő tanítója érdekelte. Elindult felé.

Megragadta az inggallérjánál fogva. – Hová vitték őket?

– Legalább őket sikerült elvinni. – mosolygott a férfi, a vér lassan kezdte betéríteni fehér ingjét.

– Hová vitték? – Állon ütötte az Obzervert.

– Talán igaz, hogy nem minden Szerencsés érdemli meg az ajándékot.

– Mond meg, hol vannak! – Újabb ütés, ezúttal az orrnyeregére. A férfi szeme könnybe lábadt, orra láthatóan eltört, de még mindig nem válaszolt, továbbra is csak vigyorgott.

– Nem baj...khm...Novastados majd megtalál, Cervostados ezt nem fogja hagyni. – Fülígező szájával a zsebébe nyúlt, kivett valamit és a szájába tette. Ráharapott.

– Mit csináltál? Mit vettél be? – Válasz nem jött. Egyszer csak elkezdett remegni. Mindkét szeme felakadt. Ádám elengedte és felállt.

Végignézte, ahogy a férfi partra vetett halként remeg, ahogy minden végtagját fel-alá dobálja. Majd megállt, megmerevedett, és felüvöltött. Aztán már nem mozdult. Ádám közelebb lépett, és belenézett a szemébe, mely szó szerint vérben forgott: nem látott semmit, a legutolsó fény is kihunytt belőle. *Talán tényleg elveszett minden. Elűszott a lehetőség, hogy megtudjon bármit is Keszi hollétéről.*

– Fiacskám, jól vagy? – Ádám megfordult, tekintete összeakadt édesanyjával, végül átölelte őt.

– Nem, egyáltalán nem. Elcsesztem.

– Miről beszélsz?

– Nem sikerült utána mennem. Nem sikerült kimentenem őt.

– Kiről beszélsz?

– Kesziről.

– A lányról, aki ott volt melletted? – Ádám bólintott. Édesanyja rámosolygott.

– Hé, jól vannak?

– Mi történt itt?

– Egy vérző ember hever a földön!

– Hívjanak mentőt! – Egyre többen kezdtek gyülekezni az utcán.

– De engem kimentettél – szólalt meg Marietta. – Utánam jöttél és életed kockáztatásával megmentettél. Köszönöm.

– Anyu, ugyan...

– Bárcsak apád is láthatta volna.

– Jézusom, apa. – Suhant át a gondolat az agyán. –
Még ott van, a házban.

– Tessék?

– Gyere, mennünk kell! – Megragadta édesanyja kezét és rohanni kezdett. Nem törődve az egyre bővülő embertömeggel, a kérdő, zavarodott tekintettel, egyszerűen átvágtak rajtuk.

Futott, rohant, szedte a lábait Ádám, ahogy addig még soha. Minden levegővétel égette a tüdejét. Édesanyja hiába kérlete, hogy lassítson, nem tehetette meg. *Nem tudhatta, hogy édesapja meddig bírhatja még.* Végül jó pár utcát végigfutva értek haza. Berontottak a saját házukba.

– Apa! – A padlón feküdt, ám nem mozdult, a lába, a karja, a feje vértengerben fürdött. Odalépett hozzá. Remegő kézzel megfogta a fejét és elfordította. Belenézett a szemébe, ám nem látott semmit, csak az ürességet, a fény nélküli űrt. Akárcsak a tanítójában. Felpattant.

– Illés, Illés! Drágám – édesanyja leguggolt hozzá –, mondj valamit! Hallod! Akármit! – Pofozgatta, de nem reagált. *Ő már nem fog megszólalni, soha többé.* Ádám odacoszogott az egyik ablakhoz és megtámaszkodott a párkányon. Alig bírt megállni, minden izom a lábában remegett.

Szétnézett a szobában. Tekintete megakadt a kakukkos órán. Még édesapja hozta a házba, mert egyszerűen imádta a hangját, bár ezt a darabot egy piaci

árustól vette, és minden héten legalább egyszer be kellett állítani a pontos időt. *Mostantól nem fogja, mostantól neki kell beállítania.* Édesanyja sírva kérdezte az égieket, hogy miért vele történt. Nem fog választ kapni. Ádám elnézett a nappali asztalra, amin egy cserépben jázmin terebélyesedett. Emlékezett, hogy apja mennyire ellenkezett, hogy ide betegyék a virágot erős illata miatt, de anyja könyörgésének nem tudott ellenállni. Mély levegőt vett, de nem érzett semmit. A jázmin nem árasztott magából semmit, szürke, szagtalan volt, akárcsak egy paraj a temetőben. *Nem fog már visszajönni.* Sóhajtott, szíve szinte ólommal nehezedett. *Ennyi, kész. Meghalt. Már az angyalokkal lehet, vagy az ördögnek fűt be odalent. Talán, ha maradt volna, talán, ha adott volna neki valamit, talán, ha betekerte volna, ha hívott volna legalább valakit vagy valamit, akkor talán, lehet, megeshet, hogy...*

Ádám nyelt, visszaerőltetve gyomrának tartalmát. Gondolatai viharában kinézett az udvarra, de nem akarta elhinni, amit lát. Karád még itt volt. A gyepen ült, az oldalát fogva, pólója nagy foltban volt véres. *Szóval mégsem tud olyan gyorsan regenerálódni.* Még élt. Odafordította fejét az apjára, vérben ázó testére. Ő már nem élt, halott volt. Visszanézett Karádra. *Még élt.* Aztán az apjára. *Halott volt.*

Élt.

Halott.

Élt.

Hallott.

Ádám a jobb kezéhez kapott. Feszült, égett, mart, mintha belülről szét akarná feszíteni valami, valami elemi erő. Ilyet akkor érzett, amikor lent voltak a szobában, a döggel, az úgynevezett Adakozóval. Aki a fejében volt. Bőre nyilallt, húzódott, nyúlt. *Bezzeg ő még élt.* Bal ujjai végeinél szúrást érzett. Odanézett. Tüskék kezdtek kiemelkedni bőre alól, akárcsak akkor. *Bezzeg ő még élt.* Könyökénél dárdája valósággal kirobbant, de nem állt meg. Tovább nőtt, egyre hosszabb és vastagabb lett. *Bezzeg ő még élt.*

Ádám kicsapta az udvarra vezető ajtót. Tekintetét Karádra szegezte. Elindult felé, minden lépésnél a talaj egyre forróbb lett. A nagydarab nem fordította el a fejét, egyenest a szemébe nézett, azzal a hideg, kék szempárral. Ádám nem szólt semmit, csak könyékkel arcba vágta. Karád földet fogott.

– Hova vitték őket? – Ádám megragadta a srácot gallérjánál fogva, és felrángatta a fűről.

– Szóval nincsenek veled. – Karád ajka egy halvány félmosolyra húzódott.

– Mondd el, hogy hol lehetnek! – Még egyszer arcba vágta. – Hová vitte el őket Novastados? – Nem válaszolt, csak megragadta a kezét. Rászorított, de fogása közel sem volt olyan erős. Rángatta, húzta, ám Ádám keze nem mozdult, mereven tartotta Karádot, aki pár próbálkozás után a hasához kapott.

– Most, most te nyertél – szólalt meg Karád. Ádám megnézte a véres vágásokkal teli arcot, a kék szempárt.

Próbálta magában megfejtetni, hogy miért mondta ezt, miért nem segít neki, miért mosolyodott el. Feladta.

– Utoljára, hová vitték őket? Miért nem válaszolsz? – Továbbra is csak az a furcsa, hideg félmosoly futott végig az arcán. *Kész, ennyi volt. Ha nem válaszol...* Ádám hátrahúzta a kezét, vállát, bicepszét megfeszítette, kezét ökölbe szorította. Meglendült a karta.

– Fiam, ne! – De félúton megállt. Ádám hátranézett.

– Anyu, te ezt nem ért...

– Kérlek, Ádám. – Átölelte fiát. – Nem tudom, mit csinálhatott veled ez a fiú, de apád biztosan nem ezt akarná, hogy itt, az udvarban verd szét. – Ádám keze még inkább megfeszült, aztán sóhajtott. Édesanyja megfogta a karját és elhúzta onnan. Ádám lassan, de követte anyját. – Elég volt mára a vérontásból. – Ádám belenézett a szemébe.

– Igen, talán, talán igazad van. Apa sem akarná ezt.

– Köszönöm.

– Mit csináljunk Karáddal? – Elnézett a földön ülő, véres oldalát fogó srádra. *Igen, most ő nyert.*

– Hívjuk ki a mentőket.

– Jó – sóhajtott –, igazad van.

– El kell látni ezt a gyereket és, és sajnos, szóval...

– Igen, tudom.

– Köszönöm. Akkor bemegyek. – Ádám intett. Egyedül maradtak ismét Karáddal, ám ezúttal nem csináltak semmit: nem akadt össze tekintetük, nem szóltak egymáshoz, nem kerültek semmilyen konfliktusba. Csak

álltak, némán. Ádám karjában a feszülés enyhülni kezdett. Megtapintotta jobb karját, végighúzta az ujját rajta, de valami más volt. Már nem érezte a tüskéket rajta. Odanézett és valóban, a tüskék kezdtek visszahúzódni, akárcsak csontdárdája. Alig pár perc múlva visszatért a normális hosszúságára. Visszahúzta a karjába, aztán bement a házba.

A mentő alig harminc perc múlva kiért. Kérdezték a mentősök, mi történt, és Ádám elmesélt mindent, bár nem minden részletet. Azt mondta, hogy betörték hozzájuk, dulakodtak, és az apját hasba szúrták, anyját megpróbálták elrabolni, de ő és Karád segítségével kimentették. Ezért vérzik Karád is. A mentősök nem szóltak semmit, nem kérdőjelezték meg a mesét. Ellátták valamennyire a nagydarab srácot, Illésnek pedig hoztak egy feketezsákot. Javasolták a mentősök, hogy ezt a folyamatot, ha lehet, ne nézzék végig, úgy könnyebb lesz. Ádám és édesanyja bólintottak, és kimentek az udvarra, ahol Karádot kötözték be.

Időközben a rendőrség is kijött, akiket az egyik mentős hívott. Felvették a vallomásukat, Ádám nem változtatott a történeten, sőt. Részletes személyleírást adott a tanítókról és Novastadosról is. *Hátha sikerül valahogy előkeríteniük, bár nem sok reményt fűzött hozzá.* Karádot nem kérdezték. Talán később fogják, de nem igazán érdekelte Ádámot, hogy ő milyen mesét fog mondani a zsaruknak. A mentőautó szűk két órán belül elment, csupán a zsaruk maradtak ott helyszínelni.

Este hét óra is elmúlt, mire mindenki elhagyta a házat. Szerencsájükre az egyik mentős volt olyan rendes, hogy a vérfoltokat feltakarítsa, miután a rendőr engedélyt adott rá. *Így nem kellett még egyszer sóval behinteni a nyílt sebet a szívükben.* Ezután sem Ádám, sem édesanyja nem szóltak egymáshoz, ám nem is kellett. Nem volt mit mondaniuk, mert nem is lehetett. Tudták, hogy ezek után minden más lesz.

Hová vitték őket?

Ádám az ablakán besütő Nap sugaraira ébredt. Ránézett az órára, ami délelőtt tíz órát mutatott. Visszacskulta a szemét, fordult egyet az ágyban, és megpróbált visszaaludni. Alig néhány pillanat múlva szeme újra kipattant, újra megfordult, a másik oldalra, de ott sem tudott sokáig csukott szemmel maradni. Nem tudott mit tenni. Felkelt. Gyomrában nem pillangók, hanem keselyűk repkedtek, amik nem csupán hasát, a szívét is szét akarták tépni. Nem tudott mit tenni. Ez az érzés ott fog maradni. *Talán örökre.*

Halk léptekkel lesétált a lépcsőn. A nappaliban nem talált senkit, csend honolt, mintha nem tegnap nem történt volna semmi sem. Csupán két cseppnyi, halvány vérfolt a szőnyeg mellett – amit nem tudott feltakarítani a mentős, de még ő sem –, emlékeztette őt, hogy bizony, sajnos, igenis történt valami az előző nap. Aztán kellemes kávéillat csapta meg az orrát.

– Szia Ádám.

– Jó reggelt anyu.

– Hogy aludtál?

Ádám csak a vállát vont. – És te?

– Ahogy te is. Kérsz kávét?

– Nem korai ez még az én koromban?
– Ne viccelj. Kész felnőtt vagy már. – Édesanyja visszament a konyhába, és pár pillanat múlva visszatért még egy csészével a kezében.

– Tessék.

– Köszí.

– Azt el is felejtettem megköszönni, hogy eljöttél értünk.

– Nem tesz semmit.

– De igen. Megmentettél.

– Tényleg ne köszönd. Ha Keszi nem lett volna...

– Keszi? Az a lány, aki veled volt? – Ádám intett. – Helyes lány.

– Igen, az – sóhajtott.

– De egyáltalán honnan tudad, hogy értünk jön Novastados, és hogy pont akkor?

– Sikerült kihallgatnunk két Obzerver tanítót, akik arról beszéltek, hogy elkapják a kíváncsiskodó szülőket, miközben bujkáltunk egy szekrényben. – Belekortyolt a kávéba.

– Hogy mi? Szekrényben? És bujkáltatok? De miért?

– Kutakodni kezdtünk, és ez nem tetszett nekik, nagyon nem.

– Akkor, ha jól sejtem, nem akartak meggyógyítani. – Édesanyja letörölt egy könnycseppet a szeméből.

– Nem, egyáltalán nem. De, ha már felhoztad, kérdezhetek?

– Persze, nyugodtan. Most már nincs miért titkolózni.

– Mit mondtak nektek, amikor Novastados felkeresett titeket?

– Nos, hol is kezdjem. Régen nem éltünk ilyen jól, régen...

– Tudom, régen alig tudtatok megélni, több hitelek is volt.

– De honnan? Nem meséltünk erről neked.

– Csak tudom. Kérlek, csak folytasd. – Még egyet kortyolt a kávéba. Lassan csúszott le a torkán, pedig tudta, mi lesz a történet vége.

– Szóval terhes lettem veled, és a tizenkettedik havi vizsgálatnál kiderült, hogy Edwards-szindrómád van. Mondanom sem kell, apáddal összetörtünk. Tudod, ez a szindróma...

– Igen, tudok róla. Tudom, hogy nem értem volna meg az egy éves kort sem.

– Rendben. Amikor kiderült, nos, rá három hétre talált meg. Azt mondta, hogy megmenthet téged, hogy meg tud gyógyítani egy kísérleti szer segítségével. Nem kért érte pénzt, semmit. Időt kértünk, hogy gondolkozhassunk. – Ádám szó nélkül hallgatta, miközben fel-felvillantak az alagsori teremben talált könyv részletei. – Végül úgy döntöttünk, hogy belemegyünk. Utána sem kért semmit, csak egy szerződést nyomott az orrunk alá.

– Mik voltak benne?

– Elég, hát, elég szigorú feltételeket szabtak. Kikötötték, hogy melyik orvoshoz vihetünk, név szerint. Kikötötték, hogy nem beszélhetünk a programról, a

szerről. Olyan pont is volt, hogy kórházban kell születned, és még azt is, hogy úgy kell nevelnünk, úgy kell vigyáznunk rád, hogy nem kerülhetsz hatóságok elé. Ezen a ponton mondjuk értetlenkedtünk, mert hát melyik szülő akarná, hogy börtönbe kerüljön a gyermeke? De aláírtuk, mert meg kellett próbálnunk.

– Utána mi történt?

– Amint aláírtuk, kéthétnyi speciális diétára fogtak, utána elmentünk egy rendelőbe, ahol a hasamba nyomtak egy fecskendőt, benne valami kék folyadékkal.

– Értem.

– Érted? Meg sem lepődsz?

– Már nem. Tudod, tényleg, nem hiába üldöztek minket az igazgató csicskái. Sok mindent kiderítettünk. Például azt, hogy direkt vadásztak olyan családokra, akik nehéz helyzetben voltak. Köztük, titeket is.

– Én, hát, ezt talán valahol sejtettem, mert nem igazán válaszoltak arra a kérdésre, hogy hogyan találtak meg. Mondjuk akkor nem is igazán érdekelt. Csak arra tudtam gondolni, hogy megmenekülj. Jaj, édesem! – Megölelte fiát. – Csak azt akartam, hogy megmenekülj. Fogalmam sem volt, hogy ilyen hatással lesz rád az fura szer.

– Sem-semmi baj, anya. – Ádám is átölelte. – Nem tehettek róla. Ezek külön felkutattak ilyen családokat. Mondjuk így legalább nem voltam egyedül ott.

– Hát, az feltűnt, hogy annak a lánynak elég nagy fogai vannak és hogy elég nagyot tud harapni. – Elengedte

fiát és töltött magának még egy csésze kávé. – El sem hiszem. De akkor most én kérdeznék.

– Csak rajta.

– Milyen volt az a hely, az az iskola, ahová vittek?

– Furcsa. Eléggé furcsa. Nem voltunk sokan, mármint mi, gyerekek, akik így születtünk.

– Hányan voltak?

– Nyolcan. És még ott volt talán három tanító, meg az igazgató Novastados.

– Mit csináltak ott?

– Magam sem tudom. Edzettünk, vallásos szarságokat hallgattunk, meg ilyenek. Nem mehettünk ki az épületből, este fél kilenckor ránk zárták a szoba ajtaját.

– Úgy hangzik, mintha valami intézet lett volna.

– Olyasmi. Gyógymódról persze szó sem volt, hiába kérdezgettem, nem adtak választ, csak annyit, hogy legyek türelmes. De valamiért hittem nekik, hinni akartam nekik.

– Ádám ujjai majdnem összetörték a csészét. – Ha nem lett volna Keszi és Nataniel, akkor lehet, hogy nem értem volna ide időben.

Édesanyja elmosolyodott. – Keszi, a lány, tudom. Ki az a Nataniel?

– Ő is itt volt, őt is elvitték. Ő volt a nagy szemű srác.

– Vett egy mély levegőt.

– Sokat jelentenek neked? – Ádám intett, miközben felfelé ívelt a szája.

– Velük voltam egyszobában. Ők voltak a szobatársaim, és ha mássokkal kerültem volna össze, nem

is tudom, mi lett volna. Ha nem Keszi lett volna... – Nem tudta befejezni a mondatot. Félrenézett, közben a szíve szét akarta törni a bordáit.

– Sokat jelent neked? – Nem válaszolt, csak mosolygott. – Jól sejtettem. Örülök neked, tényleg. – Megsimogatta Ádám karját. – És ne félj, viszont fogod látni őt.

– Bárcsak igazad lenne, de nem tudom, hová vihették őket, merre mentek, mit akarnak csinálni velük.

– Ha ez segít, valami Főépületet emlegettek, amikor betuszkoltak a kocsiba. Hallottál róla?

– Soha életemben.

– Ó, jaj. – Édesanyja is belekortyolt a kávéba, egészen hosszan, míg a csésze teljesen ki nem ürült. – És az a nagydarab srác? Hogy is hívják?

– Karádnak.

– Ő nem tudhatja?

– Ő, ő csak egy agymosott szektás. Nem hiszem, hogy bármit is mondhatna nekem.

– Pedig jól hallottam tegnap, hogy azt kérdezted tőle, hová vitték őket.

– Igen, akkor, abban a pillanatban. De szerintem magam sem gondoltam komolyan.

– Tudsz esetleg valaki mást? – Ádám a fejét rázta. – Akkor nincsen más, tőle kell megkérdezni.

– Mégis, hogyan? Már akkor sem kedvelt, amikor először meglátott, és most menjek oda hozzá, hogy: „Meg

tudnád mondani, hol vannak, ja, és bocsí, hogy hasba szúrta.”

– Más pedig nincsen, és ha meg sem próbálok. – Anyja felhúzta a szemöldökét.

– Igen, igazad lehet.

– Igazam van. Akkor holnap bemegyünk a kórházba és meglátogatjuk.

– Te is jönnél?

– Mi sem természetesebb. Az anyád vagyok, és látom, mennyire fontosak neked. Nem hagyok magadra.

– Köszí, anyu. – Ádám is megitta a saját adagját, de nem kért már többet.

A kórház váróterme tömve volt, a recepciónál valósgos ember-tenger hullámozott. Ádám az órát nézte, már harminc perce csak vártak. Végül sorra kerültek.

– Jó napot – szólt rezignált hangon a nő a pult mögöl.

– Jó napot kívánok – köszönt az édesanyja. – Meg tudná mondani, hogy hol találjuk Karádot? Tegnap hozták be.

– Vezetécknevet kérek.

– Ő, hát... – Ádámra nézett, de ő sem tudta a választ.

– Hasi sérüléssel hozták be, ha jól tudom.

– Több ilyen betegünk is van.

– Karád: nagydarab, széles vállú, szőke haj, rohadt hosszú körmökkel – világosította fel Ádám a recepcióst.

– Szóval őt keresik. Második emelet, négyes ajtó.

– Köszönjük.

– Jó napot. – A recepciós már a következőt fogadta.

Nem szólt édesanyjához, miközben a lépcsőfokokat szedte, minden egyes fokot magában számolva, minden egyes fokkal közelebb érve Karádhoz. Fogalma sem volt, mit mondjon neki, mivel győzze meg, hogy elárulja, hová vihették Natanielt és Keszit. Ha egyáltalán tudja, ha egyáltalán megmondták neki, ha egyáltalán utaltak rá. Már csupán egy félemelet volt hátra. Gondolatai viharában szinte szédült a lépcsőn. *De meg kellett próbálnia, meg kellett tennie, ha még valaha viszont akarja látni őt.*

Felértek a másodikra. Néhány lépés után megtalálták a szobát. Nyitva volt. Ádám becsoszogott a szobába.

– Te meg mit keresel itt? – *Jól kezdődik.*

– Nézd, nem akarok balhét.

– Pedig másért nem jöhettél ide. – Karád megpróbált felkelni az ágyból, de egy fájdalmas nyögéssel visszafeküdt. *Jobban megsértette, mint azt gondolta volna.*

Ádám megnézte Karádot: feküdt, infúzió lógott a jobb karjából, takaró takarta alsó testét, beesett szemek, derekát letakarta a kötés. Ádám fűjt egyet. *Már nem is volt olyan hatalmas, már nem is tűnt olyan erősnek.*

– Nem vicceltem, tényleg nem akarok balhét. – Feltartotta mindkét kezét.

– Akkor minek jöttél ide?

– Csak tudni szeretném, hová vihették Keszit és Natanielt.

– Az árulók azt kapták, amit megérdemeltek.

– Nem árultak el semmit, ahogy én sem. Kérlek, mond el, merre...

– Nem mondok neked semmit. Elég nagy pofa kell ahhoz, hogy ide gyere, azok után, hogy nem tudtad befogadni, megérteni az Adakozó ajándékát. Azok után, hogy nem tudtál nyitni az ajándékod, a közösség felé.

– Hu, Karád. Bocsi, hogy hasba szúrtaalak, meg arcon ütöttelek, de nem hagytál más választást. Nem kellett volna megtámadnod, és akkor én sem...

– Az árulók azt kapják, amit megérdemelnek.

– Karád – Ádám keze feszülni kezdett –, nem volt mit elárulni, mert nem esküdtünk fel semmire. Kérlek, csak mondd el, hová vitte őket Novastados. Én csak meg akarom keresni őket. – Karád szótlanul bámult maga elé.

– Szerintem te sem hiszel el mindent, amit mondanak. – Nem hitte, hogy ezzel hathat rá, ő sem gondolta komolyan, hogy meggyőzheti őt, de meg kellett próbálni.

– Szerintem el kellene menned.

– Bocs, ne haragudj – Marietta lépett be a szobába, kezét nyújtva –, hogy így betoppanok. Marietta vagyok, Ádám édesanyja. – Karád nem reagált semmit. Csak feküdt, és nézett maga elé, mintha csak egy légy szállt volna be a szobába.

– Anyu, kérlek...

– Semmi baj. Nézd, Karád, ugye így hívnak? – Csak hallgatás. – Nem jött volna ide a fiam, ha nem lenne fontos. Talán nem veszed észre, de Novastados nem jó

ember. Csak kihasznál. Ahogy velem is tette. Tudod, Ádámnál súlyos betegséget diagnosztizáltak a terhességem alatt. Kétségbeesésemben nem tudtam, mihez kezdjek, erre jött Novastados, hogy lehet rá gyógymód.

– Látja, segített magán. – Végre megszólalt.

– Talán, de talán nem. Szerződést kellett aláírnunk, feltételeket szabott, hogy megkaphassuk azt a kísérleti gyógyszert. Elvitték tőlünk Ádámot, és meg sem látogathattuk, nem tudtuk, hová vitték el, milyen céllal. Ez lenne a segítség?

– Igen.

– Karád, kérlek – Ádám vette át a szót –, jól figyelj. Ezek az emberek, ez a szekta direkt olyan családokat kerestek, akiket kihasználhattak, akiknek gyakorlatilag nem volt választásuk, csak belemenni, hogy beadatják maguknak ezt a szérum szarságot. Érted? A te szüleidet is ugyanúgy kihasználták. Kihasználták a helyzetüket, hogy kipróbálják ezt a lötytyöt.

– Karád, kérlek, csak hallgass meg. – Marietta még közelebb lépett, és megérintette a nagydarab karját. – Nem tudhatod, mit kell átélnie egy szülőnek, amikor megtudja, hogy nincs remény, hogy a gyereke életveszélyben van. Nappalok és éjjelek telnek el gyomorgörcsben, azzal a nehéz, szívet repesztő érzéssel a mellkasodban. A napokat csak sírás és sírásmentes időszakokban számolod. Fel tudod fogni ezt? – Nem válaszolt. – Aztán jön valaki, egy lehetséges megoldást kínál, és te kénytelen vagy belemenni, különben a gyermeked meghal. Nincs más

opció, csak ez. Érted? Csak ez, semmi más. És kénytelen vagy belemenni bármilyen feltételbe, különben az a kis élet elveszik. Kérlek, ugye meg tudod ezt érteni?

– Szerintem most menjenek el.

– Tessék? De...

– Menjenek el.

– Anya gyere. – Megfogta édesanyja kezét és elindultak a kijárat felé. Ádám megtorpant azonban. – Voltak itt?

– Tessék?

– Voltak itt, Novastados-ék? – Karád csak hallgatott. – Válaszolj. Voltak itt azóta? Meglátogattak? Érdeklődtek felőled? – Még mindig csak hallgatott. – Ahogy gondoltam. Nekik nem jelentesz más, csak egy szolgát, egy kísérleti bejegyzést a naplójukba. Ennyit érsz nekik. A semmit. Na szia. – A küszöbnél járt, cipőjének orra már a túloldalt volt, a folyosó padlóját már érinteni készült, amikor...

– Várj! – Ádám ismét megtorpant.

– Tessék? – Visszafordult.

– Nyugatra, Ausztriában, Mariazell környékén, a Főépületben.

– Főépületben?

– Oda vitték, vihették. Ott lehetnek.

– Karád, ez biztos?

– Maguk közt ez folyton előkerült, a helyszín és név. Nekem is számtalanszor megemlégtették.

– De mi ez a Főépület? Hogy néz ki?

– Nem tudom, még nem jártam ott.

– És honnan tudjam, hogy igazat beszélsz?

– Sehonnan. Kénytelen leszel hinni nekem. – Igaza volt, nem volt más választása. Ádám belenézett hideg, kék szemébe. Fürkészte, vizslatta, próbálta megfejtetni, mi járhat a fejében, miért gondolta meg magát. Annyiban volt biztos, hogy egyszer sem nézett félre, amikor ezeket mondta neki, egyszer sem pislogott. A tekintete valahogy most más volt, még mindig hideg, de már nem annyira rideg.

– Értem – Ádám mély lélegzetet vett –, köszönöm. – Kinyújtotta jobbját, ám Karádnak keze a takarón maradt.

– Ja, persze.

– Szia. – Ádám megfordult és elindult az ajtó felé, de ismét megtorpant. – Egy valamit nem értek. Azt hittem, hogy csak az az egy épület van, ahol minket is tartottak.

– Sok mindent nem értesz még. Cervostados nem csak Novastados-t szólította meg. Most menjél.

– Ó, hát, értem. Kösz. Még egyszer. – intett és kiment az ajtón. Nem fordult vissza, nem kérdezte Karádot, miért gondolta meg magát. *Az ő dolga, az ő belső harca. Talán rájön majd, hogy őt is átcseszték.*

A lépcsőn mentek lefelé, amikor Marietta megszólalt:

– Fiam, ki vagy mi az a Cervostados? Miről beszéltek? Hahó? Hallasz? – Ádám nem hallott semmit sem a külvilágból, agyát elárasztotta egy mantra:

Ausztria, Mariazell, Főépület. *Talán lehet remény,
talán tényleg ott lehetnek. Talán újra láthatja őket,
Natanielt és Keszit. Ne félj Keszi, jövök érted!*

Vége

